

Sosyalizm İçin

+ +

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2007/47 (49) • 28 Aralık 2007 • 50 YKr

Kürt halkının özgürlük ve eşitlik özlemini boğmak istiyorlar!

2008'e girerken 2007'den kalanlar...

Kürt halkının dökülen kanı egemenlerin ahlakına ayna tutuyor!

Özelleştirme saldırısı 2008'de hızlanarak sürecektir...

Geleceği kazanmak için dövüşmeliyiz!

Devrimci örgüt yaşamsaldır!

Birleşik Metal İş 17. Merkez Genel Kurulu üzerine...

Birleşik Metal üyeleri mücadele programına bir "şans" daha verdi!

Sınıf çalışmamızda yeni bir adım...

Sincan İşçi Kurultayı'na yürüyoruz!

Kürt halkıyla dayanışmayı yükseltelim!

CMYK

+ +

İÇİNDEKİLER

2008'e girerken 2007'den kalanlar...	3
Bombardımanın örttüğü gerçekler...	4
Kürt halkının dökülen kanı egemenlerin ahlakına ayna tutuyor!	5
İMF emrediyor, hükümet uyguluyor!...	6
Özelleştirme saldırısı 2008'de hızlanarak sürecektir....	7
Kirli savaşa da, faturasını ödemeye de hayır!	8
Tekel işçilerinin eylemlerinden....	9
Cevizli Tekel'deki özelleştirme saldırısıyla ilgili Tek-Gıda-İş 2 No'lu yöneticileriyle konuştuk...	10
Gençlik hareketinden....	11
Asgari ücrete ilişkin eylem ve etkinliklerden....	12
Asgari ücret mi biat ücreti mi?	
Yüksel Akkaya	13
19 Aralık eylem ve etkinliklerinden....	14-15
Devrimci örgüt yaşamsaldır!	16-17
Birleşik Metal İş 17. Merkez Genel Kurulu üzerine...	18-19
BMİS 17. Genel Kurulu gerçekleşti!...	20
"Erdal Eren kavgamızda yaşıyor!"...	21
Hayvanlar alemi rüya alemi sanan bir kafa aydın olamaz! A. Eylül.	22
"Prekarite/Prekar" ücretler zamanı: Nereye kadar?	
Yüksel Akkaya	23
Sincan İşçi Kurultayı'na yürüyoruz!	24-25
Rusya AKKA'dan resmen çekildi!...	26
Hamas Bush yönetimince muhatap alınmayı talep ediyor!	27
Dünyadan...	28
PKK / KCK yöneticilerine açık çağrı!	
M. Can Yüce	29
Annapolis, Kürdistan ve Ortadoğu	
Abu Şehmuz Demir	30
Mücadele postası	31

Kızıl Bayrak'tan

Sermaye devleti içerde baskı ve törürü dışarda ise Güney Kürdistan'a yönelik saldırılarını tırmandırıyor. Kürt halkının haklı ve meşru taleplerini inkar, imha ve katliamlarla boğmaya çalışıyor. Açık ki bu saldırılar sadece Kürt halkına yönelmekle sınırlı kalmıyor, aynı zamanda sosyal yıkım saldırıları eşliğinde işçi ve emekçileri de vuruyor.

Sermayenin hizmetindeki AKP hükümeti İMF ile yaptığı görüşmeler sonucu dayatılan tüm istekleri kabul etmiş bulunuyor.

Sosyal yıkım yasaları, özelleştirmeler ve düşük ücret politikası vb. saldırılar bunu gösteriyor. Peşpeşe yapılan zamlara önümüzdeki günlerde elektrik ve doğalgaz zamları eklenecek. Elektrik ve doğalgaz zamları pek çok alanda yeni zamlar demektir. Asgari ücrete yapılacak yüzde 6-8 oranındaki komik zamlarla birlikte ise, işçi ve emekçiler yoksulluğun ve sefaletin dipsiz kuyusuna daha fazla itilecekler.

Sosyal yıkım yasaları ile işçi ve emekçilerin en temel hak ve kazanımları gaspedilmeye çalışılacak.

İMF ve sermaye hükümeti elele vererek 2008 yılında işçi ve emekçilere karşı yürütülecek saldırıların plan ve programını şimdiden kararlaştırmış durumdadır. Bu tablo da gösteriyor ki, sermaye 2008 yılında işçi ve emekçileri hedef alan saldırıları şiddetlendirmeyi ve yaygınlaştırmayı hedefliyor.

Ancak kimi sermaye temsilcileri ve köşe yazarlarının da dile getirdiği gibi 2008 yıl "zor ve kritik bir yıl" olacak. İşçi ve emekçiler yönelik saldırılar arttıkça tepki ve hoşnutsuzluk büyüyecek, mücadele dinamikleri güçlenecektir.

Nitekim 2007 yılında işçi ve emekçiler cephesinde saldırılara karşı tepkiler giderek çoğaldı. THY, Telekom, Tekel, tersane ve değişik sektörlerde yaşanan grev ve direnişler bunu gösterdi. İşçi ve emekçiler cephesinde tepki ve hoşnutsuzluk birikiyor, mücadele isteği ve kararlılığı güçleniyor.

Tüm bu saldırıları boşa çıkarmanın yolu ise, işçi ve emekçilerin birleşik, militan mücadelesini örgütlemekten, sermayeye karşı dişe bir kavgaya girişmekten geçmektedir.

Sınıf devrimcileri, 2008 yılını devrimci bir sınıf hareketini yaratma mücadelesinde yeni bir dönem olarak kazanmak için seferber olacaklardır.

Yay-Sat, Ocak 2008 tarihinden itibaren devrimci ve sosyalist gazete ve dergilerin dağıtımını imkansızlaştıran bir karar almış bulunuyor. Bu karar ile birlikte devrimci ve sosyalist basının dağıtımını önemli ölçüde engellenmiş olacaktır.

Yay-Sat kendisini de bağlayan sözleşme hukukuna bile bağlı kalmayarak tek tarafı olarak dağıtım sözleşmesini feshetmiş bulunuyor. Ancak tek tarafı bu karara rağmen devrimci ve sosyalist gazete ve dergilerin işçi ve emekçilere ulaşmasını hiçbir güç engelleyemeyecektir.

Şimdi tüm okur ve çalışanlarımıza büyük bir görev ve sorumluluk düşüyor. Gazetemizi en geniş işçi ve emekçi kitlelerine ulaştırmak, dağıtımını için azami bir çaba ve enerji sarfetmek...

Okurlarımızın ve çalışanlarımızın bunun gereklerine uygun bir sorumlulukla hareket edeceklerinden en küçük bir kuşku duymuyoruz.

Önemli hatırlatma: Bugüne kadar gazetemizin e-mail adresi olarak kb1@tnn.net kullanıldı. Bu e-mail adresimiz bundan sonrası için de geçerli olacak. Ancak şimdi bu e-mail adresimizin yanısıra ayrıca info@kizilbayrak.net adresini de okurlarımız kullanabilirler. Okurlarımız e-mail gönderimlerinde yaşanacak muhtemel aksama ve sorunlar karşısında info@kizilbayrak.net adresini kullanarak bu aksama ve sorunları giderebilirler.

Okurlarımızın yeni yılını kutluyor, yeni yılın devrimci sınıf mücadelemizde yeni bir dönemeç olmasını diliyoruz.

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2007/47 (49) ● 28 Aralık 2007
Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: Gün Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:
YAYSAT

H. Fırat
**Seçimler
ve sol hareket**

H. Fırat
**Tasfiyeci sürecin son aşaması:
Parlamentarizm**

Kitapçı ve bayiiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

2008'e girerken 2007'den kalanlar...

Dünyada ve Türkiye'de oldukça hareketli yaşanan bir yıl daha geride kalıyor. Emperyalist-kapitalist sistemin kanlı bir kaynar kazana çevirdiği yerkürenin neredeyse her yeri, 2007'de de taşarcasına kaynadı. Emperyalist işgal altında altıncı yılını geride bırakan Afganistan ve beşinci yılını dolduracak olan Irak, işgalcilerin her gün daha fazla batağa saplandığı birer kan banyosuna dönüşmüş durumda. Siyonist zorbalığın zulmü altında yaşamaya çalışan Filistin halkı, emperyalist-siyonist oyunlar sonucu (şimdilik durulmuş görünen) bir iç savaşa sürüklendi. Kafkasya ve Orta Asya'da Rusya ile AB-ABD arasında emperyalist nüfuz mücadelelerinin belirlediği gerilimler devam etti. Latin Amerika ülkelerinde sol eğilimli yönetimleri işbaşına getiren sosyal hareketlilik hızından pek bir şey kaybetmedi. Avrupa ülkeleri ise işçi ve emekçilerin değişik biçimler alan direnmelerine, gençliğin militan eylemlerine sahne oldu.

Kaynamanın diğer boyutu ise, yine bizzat emperyalist-kapitalist sistemin ürünü olan küresel ısınmaydı. Geride bıraktığımız yılda doğal felaketler insanlığın üzerine artarak gelmeyi sürdürdü. Deprem, kasırga, tsunamiler bir yana, kuraklık ve ısınma sonucu yerküre gittikçe daha çok çölleşiyor. Dünyamızı kan deryasına dönüştüren emperyalistlerin bu konuda yapabildiği tek şey ikiyüzlü ve oyalayıcı propagandalar yürütmekten ibaret. Bir yandan kutuplardaki buzulların erimesi üzerinden küresel ısınmaya dikkat çekilirken, diğer yandan şimdiden kutup bölgelerinin petrol ve doğalgaz yataklarının paylaşımı konusunda kavga yürütüyorlar.

2007'de Türkiye her iki alandaki kaynamanın şiddetle yaşandığı ülkelerden biri oldu. Tüm yaz boyunca susuzluk ve resmi "yağmur duaları" haberlerin ilk sıralarında yer aldı. Küresel ısınma Türkiye'de ilk kez böylesine geniş ölçüde toplumsal gündem olabildi.

Türkiye'de her alanda hareketli bir yıl

Geçtiğimiz yılın perdesi, son birkaç yıldır gemi iyice azya alan şovenizmin ve faşist kudurganlığın vardığı boyutu çarpıcı bir şekilde gösteren Hrant Dink cinayetiyle açıldı. Devlet eliyle yürütülen faşist baskı ve terör, şoven histeri ve kudurganlığa paralel olarak tımandırıldı. 2005-06'da TCK, ÇİK, TMY ve son olarak 2007'de Polis Vazife ve Salahiyetleri Yasası'nda yapılan faşist düzenlemeler, özellikle bu yılki uygulamalarla daha çok gündeme gelmeye başladı. Şovenizm ve ırkçı kudurganlık linç ve cinayet boyutlarına ulaştı. Kürtler'den ve devrimcilerden başlayarak herhangi bir azınlığa mensup olmaya veya bir parça solcu olmaya kadar genişledi. Polis terörü ise olağanlaşıp sıradanlaştı, sokakta ve karakollarda sıradan insanları işkenceyle, kurşunla öldürmeye kadar vardı.

Sermaye iktidarının şovenizm zehrini enjekte etmekten bir an bile vazgeçmediği bir süreçte Hrant Dink'in alçakça katledilmesi, soykırıma ve tehcire uğramış, neredeyse bir yüzyıl boyunca bu topraklarda olmadık eziyet ve aşağılanmaya maruz kalmış Ermeni halkıyla kitlesel bir dayanışmanın ortaya çıkmasına yol açtı. Kitle hareketine yeni bir soluk getiren bu kardeşlik ve sahiplenme eylemi, düzen sahiplerinin ve faşist grupların tüm hazımsızlıklarına rağmen bahar dönemi hareketliliklerini de etkiledi.

Devrimci hareketin de etkin bir biçimde yer aldığı 8 Mart, Newroz vb. günlerde kitlesel ve coşkulu eylemlere sahne olan bahar döneminde, sermaye cephesi de Cumhurbaşkanlığı seçimi üzerinden siyasi

bir krizle çalkalanmaktaydı. 1 Mayıs'ın öncesine denk gelen haftalar içinde önce toplum, "Cumhuriyet mitingleri" vb. üzerinden dinci-laik ikilemiyle taraflaştırıldı. Bu taraflaştırımadaki başarının da verdiği güçle generaller, 27 Nisan'da Çankaya tepesinin kime kalacağını genel seçimler sonrasında bırakacak bir muhtıra yayınladılar.

Bu aynı zamanda, şovenizm zehrine ve faşist kudurganlığa karşı sol hareketin bir nebze yakaladığı avantajın tekrar kaybedildiği bir süreç de oldu. Sermaye iktidarı siyaset alanında yaşadığı şiddetli bir krizi, kitleleri yedekleme ve düzene bağlama noktasında başarılı bir şekilde kullandı. Genel seçimini erkene alıp cumhurbaşkanlığı seçiminin sonraya kalmasıyla, düzenin siyasi krizi yavaş yavaş dindirildi ve yerini seçim oyununa bıraktı.

Katliamın 30. yılında eylem ve direniş alanı Taksim!

Düzen cephesinin e-muhtıra ile sarsıntılar yaşadığı günlerde, 12 Eylül'den sonra ilk kez Taksim'de moral aşıl原因 bir 1 Mayıs eylemi gerçekleştirildi. Düzenin bekçi köpeklerinin terörüne rağmen ve bu terörün de etkisiyle devrimciler ve devrimci hareketin etkisi altındaki işçi ve emekçiler, görkemli kutlamanın ve katliamın 30. yıldönümünde, gün boyunca İstanbul ve Taksim'i eylem alanına çevirdiler.

Bunun yarattığı moral etki sonraki aylara taşınsa da, burjuvazinin düzen zemininde fazlasıyla politize ettiği toplumsal atmosferde seçim oyunu, engelle karşılaşmadan, dahası reformist solu ve yedeğindeki parlamento hayallere boğarak, yaz dönemine damgasını vurdu. Sözkonusu çevreler her zamankinden daha güçlü bir şekilde bu hayallere sarıldılar; zira Kürt hareketinin yedeğinde ve bağımsız adaylık yoluyla, artık nihayet parlamentoya girme şansı yakaladıklarını düşünüyorlardı.

22 Temmuz seçimleri ve ardından Cumhurbaşkanlığı seçimi, egemenlerin kendi iç dalaşmalarını geçici de olsa bir çözüme bağladı. Böylece işçi sınıfı ve emekçi kitlelere, özellikle de Kürt halkına karşı gerici ve saldırgan politikalarda birleşmeleri kolaylaştı. Nitekim seçimlerin hemen ardından Kürt hareketi ve Güney Kürdistan üzerinden Kürt halkına yönelik saldırıların dozunu alabildiğine arttırdılar. Sınır ötesi tezkeresi ve 5 Kasım'daki Bush görüşmesinden itibaren ise bu saldırılar seferberlik tarzında çok yönlü bir kirliliğe halini aldı.

Kirli savaşın sersemletici unsuru "psikolojik harp" tüm hızıyla sürüyor

Bu savaşın belki de en kirliliği boyutu medya üzerinden psikolojik harp olarak yürütülüyor. İşçi ve emekçi kitleler hergün her haber saatinde, gazetelerin baş sayfaları ve köşeleri üzerinden adeta psikolojik bombardımana tutuluyor. Kürt halkına karşı düşmanlığın tımandırılması, şoven histerinin diri tutulması vb.'ne, ordunun ve devletin ne kadar güçlü olduğu, askerinin "operasyonel başarıları", "teknolojik gücü"nin büyüklüğü propagandaları eşlik ediyor. Bir yandan ABD'nin işine gelmediği halde sınır ötesinin kabul ettirildiği, dolayısıyla onurlu bir devlet olduğu, diğer yandan da ABD ile ilişkilerin eski gücüne kavuştuğu, "çuval" yaralarının iyileştiği propaganda ediliyor. Burjuva gericiliği, "başarı umudunun kırılması" stratejisi çerçevesinde, Kürt halkının özgürlük ve eşitlik mücadelesine karşı tüm olanaklarını seferber etmiş bulunuyor.

Düzenin saflarında taraflaştırılan, seçimlerle daha sıkı bir biçimde düzene bağlanan işçi ve emekçiler, psikolojik savaşın temel kitlesi ve şovenizm zehrinin etkisiyle kirliliğe destekçi yapılrken, ellerindeki sınırlı hakların gaspı da yeni saldırılar eşliğinde sürüyor. 2007'nin başlangıcında asgari ücret iki dilim halinde sefalet artışı görmüş, kenar semtlerdeki ev kiralarının bile altında kalmıştı. Sağlık alanındaki yıkım yeni bir boyut kazanmış, koruyucu hekimlik kanalı olan sağlık ocakları işlevsizleşmiş, doktorların haddinden fazla yük altında boğularak özel sektöre kayışını hızlandıran aile hekimliği uygulaması başlamıştı. Seçim yılı olması ve siyaset alanındaki kriz nedeniyle askıya alınan saldırılar (SSGSS Yasa Tasarısı, kıdem tazminatının gaspı, kapitalistleri vergiden ve sigorta primi ödemekten kurtaracak düzenlemeler, eğitim, sağlık ve diğer kamu hizmet alanlarında özelleştirmenin hızlandırılması, Tekel gibi kalan diğer KİT'lerin, doğal kaynakların satışı vb...) artık yeniden gündeme gelmiş durumda. Üstelik sermaye iktidarı adına işleri yürüten AKP, tüm bu saldırıları yılların riyakarlığı ile reform ("sosyal güvenlik reformu") ve çözüm paketi ("istihdam paketi") yalanları eşliğinde yapıyor.

Ekonomik-sosyal politikalar açısından diğer iki göstergesi ise, asgari ücret görüşmeleri ile 2008 bütçesi idi. Asgari ücretin %6 ile 8 arasında olacağı ise daha bu ayın ilk günlerinde açıklanmıştı. Bütçe ise tam olarak terör devleti ve faiz ödemelerine ağırlık verilerek hazırlanmıştı.

Özetlemeye çalıştığımız tablo, işçi sınıfı ve emekçileri bekleyen yeni yılın onlar payına nelere sahne olacağı konusunda da bir fikir veriyor. Saldırıları boyutlanarak sürcek, emekçiler için yaşam her bakımdan daha da ağırlaşacak, Kürt halkının özgürlük ve eşitlik özlmlerini boğmak için emperyalistlerden alınan tam destekle birlikte her yol denenecek.

Gelmekte olan yılın emekçilere ve tüm ezilenlere yeni umutlar getirebilmesi herşeyden önce Türk ve Kürt emekçilerinin birleşik mücadele doğrultusunda neyi ne kadar yapabileceklerine sıkı sıkıya bağlıdır. Burjuva gericiliğinin elinde emekçileri bölmenin ve birleşik sosyal mücadeleden alıkoymanın etkili bir silahına çevrilen şovenizm zehrini bertaraf edebilmenin olmazsa olmaz koşulu birleşik mücadeledir. Bu hayatın her alanında ve gündelik mücadelenin her biçimi içinde başarılması gereken bir iş olmalıdır. Gelmekte olan baharı, 8 Mart'ı, Newroz'u ve 1 Mayıs'ı, bu amaç doğrultusunda en iyi biçimde değerlendirebilmek, devrimci hareket için girmekte olduğumuz yılın en öncelikli görevi sayılmalıdır.

ABD'den AB'ye kadar tüm emperyalist cephe Kürt halkına karşı Türk burjuva gericiliğinin yanında ve safında!...

Bombardımanın örttüğü gerçekler

ABD'yle yapılan istihbarat çalışmalarının ardından gelen ve ABD'nin yakından izlediği operasyonda Türk ordusuna bağlı savaş uçakları, 16 Aralık 2007 gecesi saat 01.00'de Güney Kürdistan'da Zap, Avaşin, Hakurk bölgeleri ile Kandil Dağı'nda PKK'ye ait olduğu bildirilen yerleri ve bazı Kürt sivil yerleşim alanlarını bombaladı. Basına yansıyan bilgilere göre, operasyona Diyarbakır ve Malatya'dan 26'şar olmak üzere toplam 52 uçak katıldı. Operasyona katılan F-16 ve F-4 savaş uçakları 500 ve 1000 librelik lazer güdümlü bombalar kullandılar.

Havadan bombalamaya ilişkin Genelkurmay tarafından yapılan açıklamalarda, elbette psikolojik savaş gereği, PKK'ye büyük kayıplar verdirildiği iddia edildi. PKK tarafından yapılan açıklamada ise, saldırıda 5 gerillanın ve halktan da iki kişinin yaşamını yitirdiği, 4 gerillanın ise hafif yaralandığı belirtildi. Öte yandan Kürdistan Bölge Yönetimi kaynakları bombalamalarda en az 15 köyün zarar gördüğünü açıkladı. 18 Aralık günü ise, TSK, küçük bir güçle karadan da Güney Kürdistan sınırına girdi. Karadan yapılan saldırıda da çatışmalar yaşandığı basına yansıdı. TSK açıklamalarında yine "PKK'ye büyük darbe vurulduğu" propagandası vardı. Daha sonraki günlerde de havadan bombalamalar devam etti.

Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt, operasyon gecesini, "En gurur duyduğum gündür" diye niteledi. Büyükanıt, ABD'nin Irak hava sahasını Türk F-16'larına açıp operasyona onay verdiğini vurgulayarak, "İstihbarat açısından da hiçbir sıkıntımız yok. PKK, artık ayağını denk alsın. Unutmayın ki; artık bizim için onların kampları 'BBG Evi' gibidir" dedi.

Recep Tayyip Erdoğan da operasyonla ilgili bir açıklama yaparak orduyu kutladı. Elbette bu Türk ordusunun askeri başarısının kutlaması aslında ABD uşaklığının yeni bir boyuta taşınmasının kutlanması olarak anlaşılmalıdır. Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Cemil Çiçek, ihtiyaç duyulduğunda operasyonların kararlılıkla sürdürüleceğini belirterek, "Biz hükümet olarak, en başta Silahlı Kuvvetlerimiz olmak üzere devletimizin diğer ilgili birimleriyle tam bir uyum ve kararlılık içerisinde bu belayı ülkemizin gündeminden çıkarma azmi ve kararlılığı içerisindeyiz" dedi.

Bu son sınırdışı operasyonu sermaye devleti, bir kez daha Kürt sorununda geleneksel inkâr ve asimilasyonun yanı sıra imha politikalarını terketmeyeceğini göstermiş oldu. ABD'nin icazeti ve desteği, iç ve genel konjonktürün avantajlarını da değerlendirerek Kandil Dağı eteklerine ve bölgedeki Kürt yerleşim birimlerine yönelik olarak yapılan harekât, bir kez daha sermaye devletinin Kürt sorunu konusundaki çıkmazını göstermiş oldu.

Öte yandan sınırdışı operasyonun ardından, "ABD'yi aklama kampanyası" tüm hızıyla sürüyor. Operasyon Amerikancıları sevince boğarken, Güney Kürdistan yönetimine ve Kürt siyasi çevrelerine de "ABD'nin tercihi biziz" mesajı verildi. Özellikle Aydın Doğan'ın gazetelerinde, "Operasyonun ABD sayesinde gerçekleştiği" ve "Çuval geçirme krizinin geride kaldığı" temaları öne çıktı. *Milliyet* gazetesinde "Milliyet" imzasıyla yayımlanan "Çuval skandalından istihbarat işbirliğine" başlıklı değerlendirme yazısında, ABD'yle yaşanan gerilim döneminin sona erdiği ifade edilerek şu satırlara yer verildi:

Türkiye, 25 yıldan bu yana devam eden Kürt halkına yönelik kirli savaşta 300 milyar dolar harcadı. 30 bin dolayında insan hayatını kaybetti. Son operasyonda da en az 20 milyon dolar harcadığı söylenmektedir. İşçi ve emekçilerin en küçük ihtiyaçları için maddi kaynak sıkıntısından söz edenler, 20 milyon doları bir operasyon için rahatlıkla gözden çıkarabilmişlerdir. Zira, "kaynak yetersizliği" işçi ve emekçiler için söz konusudur, sermaye devletinin ihtiyaçları için değil.

"Bu harekâtın ABD ile uzun bir hazırlık döneminin ardından, eşgüdüm içinde icra edilmiş olması önemlidir. İstihbaratın en azından bir bölümünün ABD tarafından sağlandığı açık bir sırdır. Böylelikle önce 1 Mart tezkere oylamasıyla kopan, ardından 4 Temmuz'daki çuval skandalıyla yere çakılan Türk-ABD askeri işbirliğinde yeniden normalleşme dönemine girilmiştir. Bush yönetimi, yayımladığı resmi bir açıklamayla, Türk Hava Kuvvetleri'nin operasyonuna açık bir destek vermiştir. Zaten harekât, Başbakan Erdoğan'ın 5 Kasım'da Washington'da Başkan George Bush ile yaptığı görüşmenin somut bir sonucu olarak görülmelidir."

AKP hükümetinin operasyonun gelişim sürecinde başarılı olduğunu vurgulayan *Milliyet*, hükümetin bundan sonraki süreçte "Eve Dönüş Yasası dahil olmak üzere bir dizi barışçı çözüm adımı atması gerektiğini" söyledi. Sınır ötesi operasyonun en büyük destekçilerinden olan *Hürriyet* Genel Yayın Yönetmeni Ertuğrul Özkök ise, Mesut Barzani ve DTP'lilere yönelik ağır tehditler içeren yazısında, "Türkiye Amerika Birleşik Devletleri'ni yeniden yanına çekmiştir" tespitinde bulundu. "Tabii, Amerika da yeniden Türkiye'yi kazanmıştır" diye ekleyen Özkök, yazısını "Yani Kandil'deki bombalar, herkesin menfaatine olmuştur" ifadesiyle sonlandırdı.

Gerek *Milliyet*, gerekse *Hürriyet*'teki yazılarda, ABD'nin 5 Kasım buluşmasının ardından üzerine düşeni yaparak, istihbarat desteği sunduğu yorumu yoğun biçimde yer buldu. Aydın Doğan'ın en etkili iki gazetesinin "ABD-Türkiye gerilimi aşılmıştır" tespitinde bulunması önemlidir. Açıktır ki tüm bunlar, kitlelerdeki anti-Amerikancı eğilimleri geriletme operasyonunun bir parçasıdır.

Kuşkusuz ki, sınırdışı operasyonlarla PKK'ye karşı askeri bir zafer kazanmanın mümkün olmadığı/olamayacağı, bu operasyonları düzenleyenler tarafından da biliniyor. Bu bakımdan, yapılan operasyonlar askeri olmaktan çok, siyasi sonuçları bakımından önem taşımaktadır. 16 Aralık ve sonrası hava saldırıları, 1 Mart savaş tezkeresinin reddi ve Süleymaniye'de Türk askerlerinin başına çuval geçirilmesiyle gerilen ABD ve Türkiye egemenleri arasındaki ilişki ve işbirliğinin yeni bir boyuta taşınmasının adımı olarak değerlendirilmelidir.

Operasyona giden sürecin 5 Kasım'daki Bush-Erdoğan görüşmesiyle hazırlandığı ve bu görüşmede yapılan pazarlıklar sonucu Bush'un, PKK'yi

"ABD'nin düşmanı" ilan ettiği biliniyor. Burada henüz tüm açıklığıyla bilinmeyen şey, ABD'nin Erdoğan'ın hangi taviz ve sözleri karşılığında böylesi bir tutum içine girdiğidir. Fakat şu kesine yakın bir gerçektir ki, bu operasyonlar ile Türkiye egemenleri bölgede ABD stratejisine daha ileriden bağlanmıştı. Bu operasyonlar ile dün ABD karşıtlığını PKK üzerinden gerekçelendiren geniş kesimlerin yarın bölgede ABD'nin savaş arabasına koşturulacağı bir sürecin önü açılmaya çalışılmaktadır.

Bir süre önce Genelkurmay Başkanı'nı istifaya çağıran MHP, "bu operasyonla yetinilemez" açıklamasında bulunurken, CHP, "geç kalınmıştır, arkası gelmelidir" demektedir. Diğer düzen güçleri de bu kapsamda açıklamalar yaparak, Kürtler'in tepesine, Kürt dağ ve ovalarına yüz ton top bomba boşaltılmış olmasından dolayı mutluluklarını dile getirmektedirler.

Bu harekât ile yükselen ABD karşıtlığının, sermaye düzeni ve devletinin ihtiyaçları çerçevesinde kısmen dizginlenmiştir. Genelkurmay Başkanı Büyükanıt, "ABD'nin desteği sadece istihbari bilgilerle sınırlı değildir. ABD bize hava sahasını açarak büyük bir katkı sunmuştur" açıklamasıyla, ABD karşıtlarını olumlu yönde etkileme çabasıdır. 5 Kasım, Bush-Erdoğan görüşmesinden bu yana övgüler dizilen ABD ilişkileri Türk askerlerinin başına çuval geçirme olayından sonra, yeniden olağan seyrine kavuşturulmak istenmektedir.

ABD ise, iki tarafı da dengeleyecek bir taktik politika izlemektedir. Savaş uçaklarının özellikle PKK kamplarının olduğu bölgeye yaklaşmadığı, karşı tarafın uçaksavar gibi silahlarla yanıt vermesinden kaçındığı anlaşılmaktadır. Bu durum, ABD'nin çizdiği bir sınır olabileceği gibi, Türk savaş uçaklarının herhangi bir saldırıyla karşılaşmaları ve zayıf vermeleri durumunda içine düşeceği zorluklar ve bunun yaratacağı yeni ve daha olumsuz gelişmeleri engellemek de olabilir. Sermaye devleti, ABD'nin açtığı hava sahası ve verdiği istihbarat ve diğer desteklerle önceden belirlenmiş hedeflere yüz ton bomba boşaltarak zayıf vermeden geri dönmüş olmayı büyük bir başarı olarak değerlendirmekte ve bunun üzerinden iç kamuoyunu yedeklemeyi amaçlamaktadır.

Türkiye, 25 yıldan bu yana devam eden Kürt halkına yönelik kirli savaşta 300 milyar dolar harcadı. 30 bin dolayında insan hayatını kaybetti. Son operasyonda da en az 20 milyon dolar harcadığı söylenmektedir. İşçi ve emekçilerin en küçük ihtiyaçları için maddi kaynak sıkıntısından söz edenler, 20 milyon doları bir operasyon için rahatlıkla gözden çıkarabilmişlerdir. Zira, "kaynak yetersizliği" işçi ve emekçiler için söz konusudur, sermaye devletinin ihtiyaçları için değil.

Sınırları ABD tarafından çizilen, Kürt ve Türk halkı arasındaki kardeşlik ilişkilerini daha da örseleyen, Türkiye'yi adım adım Ortadoğu bataklığına çeken bu son sınırdışı operasyon, Kürt sorununun çözümüne değil, daha da karmaşık bir hal almasına hizmet edecektir. Esasen bu soruna sermaye düzenin sunabileceği bir çözüm de yoktur. Çözüm, tüm milliyetlerden emekçilerin işçi sınıfının devrimci bayrağı altında birleşmesinden ve bu bayrak altında mücadele etmesinden geçmektedir. Tarihsel deneyimler, halkların devrimci birliğinin, sermaye iktidarı ve emperyalistler yenilgiye uğratılarak elde edilebileceğini göstermektedir.

Kürt halkının dökülen kanı egemenlerin ahlakına ayna tutuyor!

ABD'nin onayı, desteği ve bizzat katılımıyla yürütülen sınırötesi hareketle Güney Kürdistan'a bomba yağdıran devlet, büyük bir "zafer" kazandığı iddiasında. Medyanın da etkili kullanımıyla bu yolda ne olduğu belirsiz sözde kanıtlarla bir zafer tablosu oluşturulmaya çalışılıyor. Güya Türk ordusu, bu operasyonla birlikte ne kadar güçlü olduğunu dünyaya göstermiş, büyük korku salmış, PKK'nin askeri gücünün beli kırılmış vs., vs...

Ayrıca burada saymadığımız daha birçok yalanla bu tablo güçlendirilmeye çalışılıyor. Bunların başında ise hiç kuşkusuz kullanılan bombaların ne denli akıllı olduğuna ilişkin yalan geliyor. ABD askeri teknolojisini kullanan Türk ordusu, ABD'nin o ünlü akıllı bombalarının Afganistan'da ve Irak'ta neler yaptığını kimseye unutturamaz. Pazar yerleri gibi halkın yoğun olarak kullandığı alanlara özel bir hassasiyeti olan bu "akıllı" bombaların Türk ordusunun elinde nasıl kullanıldığını tahmin etmek zor olmasa gerek. Ayrıca, bombardımanın arkasında yerel kaynaklar da bunu doğrulayan açıklamalar yaptılar. Bu açıklamalara göre, Türk ordusunun bombardımanında birçok Kürt köyü hedef olurken, bombalamaya maruz kalan halktan çok sayıda ölen ve yaralanan oldu. Taş üstünde taş konulmazken köylülerin tek geçim kaynakları olan hayvanlar da büyük zarar gördü. Yanısıra, bombaların hedefi olmamak için birçok köy boşaltıldı. Boşalan köylerde yaşayanlar göç yollarına düştü.

Bomba yağdırılan bölge dış dünyaya kapatıldığı için bölgedeki yıkım ve katliam manzarasına ilişkin çok az bilgi var henüz elimizde. Fakat, bu saldırılarda ABD ve Türk devletiyle işbirliği yaptığı aşikar olan Talabaniler ile Barzaniler'in belli bir rol paylaşımı içerisinde yer yer sivil halkın zarar gördüğüne dair serzenişleri dahi, bombardımanın halk üzerinde yarattığı yıkıcı sonuçlara dair bir işaret sayılmalıdır.

Fakat Türkiye'de halk bombardımana ilişkin olarak düzen cephesinin güzellmeleri dışında çok az şey duymakta. Görmezden gelinen devrimci protestolar dışında DTP'lilerin çıkışları zaten anında linç kampanyalarıyla karşılanıyor. Karşıt seslerin bu biçimde etkisizleştirildiği bir ortamda, Yaşar Büyükanıt bombaların harap ettiği toprakları bir "BBG evi"ni izliyormuşçasına büyük bir keyifle izlediğini anlatmaktaydı. İşte bu savaş şefinin kanı donduran bu açıklaması, düzen cephesinin bütününe sinmiş durumda. En liberal geçineninden sözde Kürt sorununda demokratik çözümden yana olduğunu iddia edenlere kadar tüm düzen güçleri bu tutumu paylaşmakta. Kürt halkına yönelik bu Amerikan destekli kıyııcı saldırılara alkış tutmakta ve bunun faydalarını anlatmak konusunda birbirleriyle yarışmaktadırlar. Yanısıra ABD'nin yıkıcı gücünün yanlarında olduğundan duyulan keyfin tadını çıkarmaktadırlar.

Açık ki düzen cephesinin Amerikan savaş makinasına binerek gerçekleştirdikleri yıkımdan duydukları keyif, Amerikan savaş çetesinin Irak ve Afganistan'da taş üstünde taş bırakmayan askeri saldırıları sırasındaki tutumundan farksızdır. Hatırlanırsa Amerikan bombaları Afganistan'ı ve Irak'ı yerle bir ederken yaratılan vahşi yıkım tablosuna bir perde çekilerek gösterilmiş, sanki bir havai fişek gösterisi gerçekleştiriliyor gibi sunulmuştu. Fakat çok geçmeden egemen medya aracılığıyla yaratılan bu "kansız savaş" yalanı ortaya

çıkıyordu. Binlerce insanın, kadın-çocuk ayrımsız öldürüldüğü gerçeği gözlerden saklanamamıştı. Ancak buna rağmen savaş çeteleri, bunu istisnai bir ayrıntı olarak tanımlayıp kan banyosu keyiflerini bozmamışlardı. Bugün Amerikan savaş makinasıyla Kürt halkına yönelik kanlı bir katliama girişen düzen güçlerinin yaptıkları da aynı şeydir. Bu bakımdan efendilerinden ve İsrail'li ortaklarından geri kalır yanları yoktur.

Çünkü aynı siyasi-ahlaki dünyayı paylaşıyorlar. Bu, her bakımdan çürümüş ve artık kokuşmakta olan bir dünyadır. Irak halkını canice katledip işkencelerden geçiren, hakları için mücadele eden işçilerin, emekçilerin ve ezilen halkların kanını oluk oluk akıtanların hepsi bu dünyaya ait güçlerdir. Bu güçler ki, dünya ölçeğinde milyonlarca insanın ölümünden büyük kazançlar sağlamakta, kasalarına giren kanlı paranın rengiyle ilgilenmemekte, dahası kazançlarının kanlı olması onlara ayrıca bir gurur vermektedir. Böyle bir siyasal ortama ve ahlaka sahip olan bu dünya emperyalistlere-kapitalistlere aittir. Çıkarları ters düştüğünde rakibini döktüğü kandan dolayı suçlayanların, aynı pislikten beslendikleri iyi bilinen bir gerçektir.

Bundan dolayı gizli kapalı toplantılarda nice kirli pazarlığın sonucu olarak Kürt halkının kırımını ve özgürlük isteğini boğmak karşılığında anlaşan ABD ile Türkiye'nin Amerikan uşağı iktidarı ve onlarla tam bir işbirliği içerisinde hareket eden AB ve İsrail'in hedefinde sadece Kürt halkı bulunmuyor. Kürt halkının Türk ordusu tarafından hedef haline getirilmesi aslında ortaya çıkan bu gerici ittifakın harcı olarak kullanılıyor. Böylelikle oluşturulan bu gerici cephenin hedefinde, bir bütün olarak emperyalizmin halkları köleleştirme ve kaynaklarını yağmalama

planları bulunuyor. Şovenizm, milliyetçilik-ırkçılık ve din temelli kışkırtmalar temelde emperyalistlerin bölgesel uşaklarının iplerini daha bir sıkarak bu plan doğrultusunda mesafe alınmasına olanak tanıyor. Bugün Kürt halkı ya da Filistin halkı, yarın İran ya da başka ülkelerin halkları... Sonuçta emperyalistler ve işbirlikçileri, kasaları dolsun diye, sömürücü-sömürgeci egemenlikleri sürsün diye halkları boğazlıyorlar, boğazlamaktalar ve boğazlayacaklardır.

Mesele, ezilen emekçi halkların bu katliamcı-sömürücü güçlerin yalanlarına-oyunlarına kanmamaları ve onların aleti haline gelmemeleridir. Bugün ne yazık ki, dünyanın her köşesinde olduğu gibi emperyalistler ve uşakları bu oyunları başarıyla oynuyorlar. Halkları birbirine düşman edip, hedeflerini yalnızlaştırıp üzerlerine çöküyorlar. Bugün bu topraklarda nice kirli oyunla birlikte gerçekleştirilen de ne yazık ki budur.

İşte bu tabloda, her şeye rağmen ezilen bir halka yönelik yürütülen kıyııcı savaşa karşı sesimizi yükseltmek durumundayız. Ne kadar engellenirse engellensin cılız da olsa yükseltilmiş bu ses, onurun ve kardeşliğin sesidir. Bu ölçüde, değerli ve önemlidir. Bu sesi çoğaltmak ve daha güçlü kılmak ise günün en önemli görevlerinden biridir.

İMF emrediyor, hükümet uyguluyor!

Artık neredeyse bir yılın hikayesine dönen İMF ile Türkiye arasındaki 7. gözden geçirme görüşmeleri nihayet tamamlandı. Ekim ayında İstanbul'da başlayıp Ankara'da sürdürülen görüşmelere sonraki haftalarda ABD'de devam edilmişti. Ancak İMF İcra Direktörleri Kurulu toplantısında gözden geçirme görüşmelerinin tamamlanması onaylamamış, Türkiye'den kimi taleplerde bulunarak bunların yerine getirilmesini şart koşmuştu. Bu taleplerin başında 2008 bütçesinin İMF'nin isteklerine göre biçimlendirilmesi, sosyal yıkım yasasının bir an önce meclisten geçirilmesi ve başka bazı saldırı politikalarının uygulanması gelmekteydi.

İMF'nin hem bütçe hem de 2008 özelleştirme planlarıyla ilgili taleplerinin başında elektriğe yapılacak zammın olduğu bilinmekteydi. İMF bu konuda uzun zamandır bastırmakta, fakat hükümet göz boyamaya dönük bazı gerekçelerle elektriğe şimdilik zam yapmaya yanaşmamaktaydı. Bütçe meclise gelmeden önce İMF ile hükümet elektrik zammının Kasım ayı başından itibaren uygulanması noktasında anlaşmışlardı. Hatta hükümet bu konuda bazı idari hazırlıklar da yapmıştı. Fakat İMF İcra Direktörleri Kurulu'nun gözden geçirmeyi onaylamayacağını anlaşılmasının ardından hükümet elektriğe zam işini yılbaşına erteleme eğilimine girmişti.

İMF heyetinin gelmesiyle iş sıkıya bindi ve elektriğe zam konusunda somut adımlar atılmaya başlandı. Önce kurumlar arasındaki toptan elektrik tarifesine zam yapıldı. Hemen ardından konut ve işyerlerinde kullanılacak elektriğe zam yapılmasıyla ilgili Bakanlar Kurulu kararı imzaya açıldı. Gelinen yerde zam oranları ve uygulamanın nasıl olacağı ile ilgili hemen tüm ayrıntılar kamuoyuna yansımış durumda. Geriye sadece bu işin resmileşmesi kaldı ki birkaç gün içerisinde bu da olacak. Yani İMF'nin en önemli taleplerinden biri yerine getirilecek ve elektrik enerjisine yaklaşık yüzde 17 oranında zam yapılacak.

İMF'nin bir diğer temel isteği uzunca bir zamandır sürüncemede kalan sosyal yıkım yasasının meclisten geçirilip yürürlüğe sokulmasıydı. Hükümet bu konuda da İMF heyetinin gelmesi yaklaşık daha hızlı adımlar atmaya başladı. İMF heyeti gelmeden yasa taslağı meclise havale edildi. Hükümetin sıkıştığı nokta, yasanın hemen 2008 başında uygulanması halinde çıkacak sorunlardı. İMF heyeti geldikten sonra bu konu masaya yatırıldı. Yasa taslağının Ocak ayı içinde meclisten geçmesi ve Temmuz 2008 başında uygulamaya sokulması konusunda anlaşmaya varıldı. Kısacası bu konuda da İMF'nin isteklerine tam olarak uyulmuş durumda.

Elbette bir de son günlerde gündemde olan "istihdam arttırıcı önlemler" söz konusu. İMF bu konuda da hızlı adımlar atılması için hükümeti sıkıştırmaktaydı. Nihayet hükümet İMF'nin bu isteğini de yerine getirdi. İstihdamı arttırma bahanesiyle patronlara bir dizi avantaj ve ayrıcalık sağlamayı amaçlayan, buna karşılık bazı hakların tırpanlanmasına, İşsizlik Sigortası Fonu'nda biriken paraların ise yağmalanmasına olanak veren yasal düzenleme şu sıralarda meclisin gündeminde. Önümüzdeki günlerde bu yasanın da İMF'nin istekleri doğrultusunda meclisten geçmesi bekleniyor.

Başta bu saydıklarımız olmak üzere bütün istekleri hükümet tarafından emir kabul edilip derhal uygulanan İMF için gözden geçirme görüşmelerinin sonuca bağlanmasının önünde bir engel kalmamış oldu. 24 Aralık günü İMF yetkilileri ve AKP hükümetinden bakanlar bir açıklama yaparak gözden geçirme görüşmelerinin tamamlandığını, yeni bir niyet mektubu üzerinde mutabık olduklarını ilan ettiler.

Hükümet adına açıklama yapan Devlet Bakanı Mehmet Şimşek, "Bir niyet mektubu taslağı üzerinde genel hatlarıyla mutabakat sağlanmıştır. İMF İcra Direktörleri Kurulu'nun şubat ayı içerisinde toplanarak yedinci gözden geçirmeyi tamamlaması beklenmektedir" dedi.

İMF adına açıklamalarda bulunan Lorenzo Giorgianni de, sosyal yıkım yasası başta olmak üzere isteklerinin hükümet tarafından kabul edildiğini şu sözlerle ortaya koydu: "Kanunun Ocak ayı başında kabul edilmesi ve 2008 yılı içinde yürürlüğe girmesi beklenmektedir. 2008 yılı ve sonrasında kamu maliyesinde kalitenin artırılmasına yönelik diğer önemli reformlar da gündemimizde bulunmaktadır."

Giorgianni, konuşmasının devamında Türkiye'nin mali disiplini sürdürmesi gerektiğini, yapısal reformlara ivme kazandırılmasının şart olduğunu belirtti. "Enerji KİT'lerinin mali yapılarını güçlendirme kararlarını da destekliyoruz" diyerek, gündemdeki elektrik zammından duyduğu memnuniyeti de özellikle dile getirdi.

Sonuç olarak AKP hükümeti İMF'nin bütün isteklerini ikiletmeden kabul etmiş görünüyor. Gerek 2008 bütçesinin taşıdığı özellikler, gerekse sosyal yıkım, özelleştirme, düşük ücret politikasının sürdürülmesi gibi alanlarda izlenen işçi ve emekçi

düşmanı politikardan milim sapılmamış olması bunu bütün açıklığıyla ortaya koyuyor. Misyonu sermayeye hizmet olan bir hükümetten de zaten daha farklı bir davranış beklenemezdi.

Şimdi bu politikaların gerekleri birer birer yerine getirilmek istenecek. Aylardır pek çok mal ve hizmete yapılan zamlara, elektrik zammından sonra yenileri eklenecek. Elektrikteki fiyat artışı pek çok alanda yeni zamları tetikleyecek. Buna karşılık asgari ücrete yüzde 6-8 dolayında zam yapma niyeti düşük ücret politikasında ısrarlı olunacağını, işçi ve emekçilerin yaşadığı yoksulluk ve sefaletin katlanarak devam edeceğini göstermekte. Sosyal yıkım ile "istihdam arttırıcı önlem" yasaları ise işçi ve emekçilerin en temel hak ve kazanımlarını ortadan kaldırmayı hedeflemekte.

İMF ve hükümetin üzerinde anlaşmış oldukları şey 2008 yılında işçi ve emekçilere karşı yürütülecek saldırıların plan ve programından başka bir şey değildir. Toplamı üzerinden bakıldığında, sermayenin 2008 yılında işçi ve emekçileri hedef alan saldırıları şiddetlendirmeyi ve yaygınlaştırmayı amaçladığı açıkça görülmektedir. Bu saldırıları boşa çıkarmanın yolu ise işçi ve emekçilerin birleşik, militan mücadelesini örgütlemekten, sermayeye karşı diş diş bir kavgaya girişmekten geçmektedir.

Güven Elektrik işçileri direniyor!

"İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!"

Sendikalaştıkları için işten atılan üç Güven Elektrik işçisinin direnişi fabrika önünde kararlılıkla sürüyor. 17 Aralık günü işbaşı yapmak için gelen yaklaşık 150 işçi "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "İşten atılanlar geri alınsın!", "Gün gelecek devran dönecek, işçiler patrona hesap soracak!" sloganlarıyla eylem gerçekleştirdiler. Saat 08:30 gibi 5 çevik aracı fabrika karşısında beklemeye başladı. Bekleyiş öğle yemeğinde de devam etti. Güven Elektrik patronu büyük demir bir saçtan kapı yaptırarak, işçilerin özellikle öğlen yaptıkları eylemlerin dışarıyla bağını kesmeye çalıştı, fakat eylemi engelleyemedi. 12:30'da öğle yemeği için bahçeye çıkan işçiler büyük bir coşku ve kararlılıkla "Atılan işçiler onurumuzdur!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Gemileri yaktık geri dönüş yok!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" vb. sloganlarını haykırdılar. Kapı önünde bekleyen işçilere Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu ve Dandy işçileri destek verdi.

"Yılgınlık yok direniş var!"

Güven elektrik işçileri 18 Aralık günü öğle paydosunda da sloganlar eşliğinde çıkış kapısına yürüdüler. Fabrika çıkışına cezaevi kapısını andıran bir kapı yaptıran Güven Elektrik patronu, içerideki işçilerin ve diğer destekçilerin buluşmasını engellemeyi amaçlıyordu. Fakat patronun hesabı tutmadı. Hem içerde eylem yapan hem de dışarıdan destek verenler sloganlarını daha gür bir şekilde haykırarak bu saldırıyı boşa çıkardılar. Eylemde içeriden ve dışarıdan sürekli "Yılgınlık yok direniş var!", "İnadına sendika, inadına DİSK!", "Zafer direnen işçilerin olacak!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!" vb. sloganlar atıldı.

Direniş sürüyor!

Eylemlerine bayram nedeniyle ara veren Güven

Elektrik işçileri 24 Aralık günü öğle arasında yine fabrika binasından kapıya yürüyüş gerçekleştirdiler. "İnadına sendika, inadına DİSK!" pankartıyla sloganlar eşliğinde yürüyen işçilere diğer vardiyalardan işçiler de destek vermek için kapının önüne geldiler. "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Direne direne kazanacağız!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganları atıldılar.

26 Aralık günü gerçekleşen eylemde ise "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!" pankartını açtılar. Saat 12.30'da fabrika içinden giriş kapısına doğru yürüyüşe geçen işçiler direniş sloganlarının fabrikanın dışına ulaştırdılar, taleplerini birleştirdiler. Bir süre "İnadına sendika, inadına DİSK!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Sendika hakkımız söke söke alırız!", "Atılan işçiler onurumuzdur!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" vb. sloganlarını atan işçiler, fabrika müdürünü protesto ettiler.

Küçükçekmece/Kızıl Bayrak

Özelleştirme saldırısı 2008'de hızlanarak sürecektir...

Geleceği kazanmak için dövüşmeliyiz!

Sermaye cephesinde yapılan hazırlıklar 2008 yılının çok yönlü bir saldırı dönemi olacağını gösteriyor. İMF'nin dayatmalarıyla şekillenen 2008 yılı özelleştirme planı, işçi ve emekçilere dönük kapsamlı saldırıların önemli bir ayağının da özelleştirme alanında olacağını ortaya koyuyor.

2008 yılına dair özelleştirme hedeflerini gözden geçirmeye kalktığımızda oldukça kapsamlı bir tablo ile karşı karşıya kalıyoruz. Bunlardan en önemlileri Tekel ve enerji özelleştirmeleri.

Özelleştirmede kapsamlı saldırı planı

TEKEL sigara fabrikalarının özelleştirilmesine ilişkin süreç daha şimdiden başlamış durumda. 6 sigara fabrikasının satışı için açılan ihaleye yerli ve yabancı tekellerin ilgisi yoğun oldu. JTI, BAT, Imperial Tobacco, Korea Tobacco gibi uluslararası tütün tekellerinin yanında "yerli sermaye" etiketiyle dolanan Doğan Grubu, European Tobacco, Texas Pacific Group ve SÜPAŞ da bu özelleştirmeyle yakından ilgileniyor.

Özelleştirme İdaresi, bayram tatilinde işçilerin fabrikada olmamasından da faydalanarak yağmacı şirketlerin heyetlerine sigara fabrikalarını gezdirdi. Bayrama rağmen yağmacı heyetler hemen her fabrikada işçilerin güçlü tepki ve protestolarıyla karşılaştılar. Bununla birlikte istedikleri rahatlıkta olmasa da heyetler fabrikaları görmüş oldular. Bir dizi başka prosedürün ardından 25 Ocak'ta tekliflerin alınması, bir hafta sonrasında da açık arttırmayla ihalenin tamamlanması planlanıyor.

Enerji sektöründeki özelleştirmeler ise elektrik zamlarının sarkması nedeniyle bir süredir askıdaydı. Bu sektördeki ihalelere ilgi duyan yağmacı şirketler elektrik kullanım bedeline zam yapılmadan adım atmak istemiyorlardı. Nitekim şimdi elektrik fiyatına zam kararının netlik kazanmasıyla birlikte enerji özelleştirmelerinde de sürecin hızlanması bekleniyor. Özelleştirme İdaresi Başkanı Metin Kilci yaptığı açıklamada, elektrik fiyatlarındaki tarife değişikliğinden sonra özelleştirme konusunda kaldıkları yerden işe devam edeceklerini açıklamış bulunuyor. Şu an için Ankara Doğal Elektrik A.Ş.'ye bağlı Tercan, Kuzgun, Mercan, **İkizdere**, Çıldır, **Beypazarı** ve Ataköy hidroelektrik santralleri ile **Engil Gaz Türbinleri** Santrali gibi küçük çaplı özelleştirmeler somut bir ihale takvimine bağlanmış durumda. Bu saydığımız işletmeler için 7 Ocak 2008 tarihinde ihale yapılacak. Bunun ötesinde yakın zaman içinde enerji özelleştirmeleriyle ilgili kapsamlı ve somut bir ihale takviminin açıklanması, ardından da zaman yitirilmeden pratik adımların atılması bekleniyor.

Metin Kilci'nin "dağıtım ve üretim varlıklarının eş zamanlı olarak özelleştirilmesi mümkün görünüyor" sözleri, enerji özelleştirmelerinin bu yılın başında öngörüldüğü gibi sadece dağıtım tesisleriyle sınırlı tutulmayacağını, geçmiş yıllarda özelleştirilemeyen bazı enerji santrallerinin satışının da yeniden gündeme geleceğini gösteriyor. Bu da enerji sektöründeki yağma ve talanın tahmin edilenden çok daha büyük boyutlarda olacağı anlamına geliyor.

Sermayenin 2008 yılı özelleştirme programı Tekel ve enerji ile sınırlı değil. Diğer özelleştirme planlarının bir bölümünü daha maddeler halinde özetlemeye çalışalım.

- Telekom'un kamunun elindeki yüzde 15 ila 20 hissesi Ocak-Mayıs döneminde halka arz edilecek.

- Ziraat Bankası'nın da aynı dönemde halka arzı gündemde. Bankanın yüzde 49 hissesinin halka arz yöntemiyle özelleştirileceği ifade ediliyor.

- Henüz somut bir karar olmamakla birlikte Türk Hava Yolları'nın kamuda kalan hisselerinin üçüncü kez halka arz edilmesi için de çalışmalar sürüyor.

- Özelleştirilmesi düşünülen diğer bir kamu bankası da Halkbank. Bununla ilgili hazırlıklar tamamlanmış durumda. Yüzde 75 oranındaki kamu hissesinin 2008'in ilk çeyreğinde satılacağına kesin gözüyle bakılıyor.

- 6 otoyol ve 2 köprü'nün özelleştirilmesi düşünülüyor. Ancak bunlar için bazı yasal düzenlemeler yapılması gerektiği söyleniyor. Bununla birlikte ÖİB yetkilileri otoyol ve köprü özelleştirmelerinin de 2008'in ilk yarısında tamamlanabileceğini ifade ediyorlar.

Bu saydıklarımız doğrudan doğruya ÖİB eliyle yürütülen özelleştirme uygulamaları. Bir de ÖİB'in işin içinde olmadığı özelleştirme uygulamaları söz konusu. Örneğin sağlık alanında son yıllarda yaygın bir özelleştirme yaşanmakta. Şu an mecliste olan sosyal yıkım yasasının uygulamaya geçmesinden sonra sağlık alanında tam bir özelleştirme furçasının yaşanacağını, sırf bu yasanın açacağı yeni kâr ve rant olanaklarından pay kapmak için şimdiden yüzlerce özel hastane ve sağlık kuruluşunun faaliyete geçtiğini vurgulamak gerekiyor.

Özelleştirme karşıtı mücadele

Kuşkusuz ki özelleştirme karşıtı mücadelenin anlam ve içeriği son yıllarda belli yönleriyle değişti. Yukarıda saydığımız özelleştirme girişimlerine karşı verilecek mücadelenin, bundan 15 yıl önceki özelleştirme karşıtı mücadele ile birebir aynı içeriğe sahip olduğunu söylemek çok anlamlı olmayacaktır.

Bundan 10-15 yıl önce, özelleştirme karşıtı mücadele bir direnme, eldeki kazanım ve mevzileri savunma mücadelesiydi. Özelleştirme karşıtı mücadele işçi ve emekçilerin sömürüsü üzerinden biriktirilmiş kamu kaynaklarının, yaratılan zenginliklerin yağmacılara peşkeş çekilmesine karşı direnmek demektir. Özelleştirmelerin yol açacağı hak gasplarına, çok yönlü yıkıma ve artan sömürüye karşı

çıkması.

Aradan geçen süreç içinde sermaye planladığı hedeflere büyük oranda ulaştı. İşçi ve emekçi hareketi bu büyük tarihsel saldırıya gereken düzeyde yanıt veremedi, onu püskürtmedi. Özellikle 2005 ve 2006 yıllarında sermaye özelleştirme konusunda çok büyük başarılar sağladı.

En kaba biçimiyle ifade edecek olursak, sermayenin kolay başarılar kazandığı bütün bu süreç işçi sınıfı ve emekçi hareketi açısından her alanda bir gerileme dönemidir. Bugün gelinen noktada mevcut tabloya baktığımızda, geleneksel biçimiyle sınıf hareketinin ve onun bir parçası olarak sendikal örgütlenmelerin ciddi bir çürüme ve dağılma yüzüne olduğunu görürüz.

Fakat bu işin bir yönüdür. Diğer taraftan bu aynı süreç, yeni bir sınıf hareketinin mayalanmasına da tanıklık etmektedir. Henüz yeterince açık biçimler kazanmasa da işçi sınıfı ve emekçi hareketi bir güç toplama dönemi yaşamakta, alttan alta geleceğin çetin mücadeleleri için güç biriktirmektedir.

İfade etmeye çalıştığımız bu nedenlerden dolayı artık gelinen yerde özelleştirme karşıtı mücadeleye bir "savunma", "eldekini koruma" mücadelesi olarak bakılmamalıdır. Elbette böyle bir boyutu zaten vardır ve olmalıdır. Ama artık özelleştirme karşıtı mücadeleyi yeni bir sınıf hareketi yaratma çabasının bir zemini, bir imkanı olarak da görebilmek, bu şekilde anlamlandırabilmek gerekmektedir.

Tekel işçileri daha şimdiden özelleştirme saldırısına kolayından teslim olmayacaklarını ortaya koymuş bulunuyorlar. Bunun anlamı Ocak ayının sonlarına (yani ihale tarihine) doğru yoğunlaşacak, sonrasında da süreç tamamlanmaya kadar şu ya da bu yoğunlukta devam edecek bir mücadele sürecinin yaşanacak olmasıdır. Bu süreçte başka sektörlerden, örneğin enerji alanından da özelleştirme karşıtı sesler yükselmesi güçlü bir ihtimaldir. Gene sosyal yıkım saldırısına karşı giderek gelişen ve birleşik bir nitelik kazanma eğilimine giren mücadelenin özelleştirme karşıtı mücadeleyle buluşup içiçe geçmesi ve birbirini beslemesi beklenmelidir.

Bütün bu olanakların yeni bir sınıf hareketi yaratma ve geleceği kazanma bakışıyla ele alınıp değerlendirilmesi, bu bakışla hareket edilmesi, hayli zorlu geçeceği şimdiden belli olan 2008'in sınıf güçleri tarafından kazanılmasının da yolunu açacaktır.

Kirli savaşa da, faturasını ödemeye de hayır!**Kahrolsun sermayenin kanlı düzeni!**

Güney Kürdistan'a yönelik ilk kapsamlı hava saldırısında maliyetin 20 milyon dolar civarında olduğu söyleniyor. Buna Kuzey Kürdistan'daki sistemli saldırıların maliyeti de eklenecek olursa, mazlum bir halkın inkar ve imhası için harcanan paraların hesabını tutmak kolay olmayacak.

Bu bir savaş ve durmadan gencecik insanlar ölümlerine para hesabı yapılır mı, denebilir.

Elbette yapılır. Bu kadar insanın canı pahasına sürdürülen saldırılar olmasaydı, öncelikle o insanlar ölmeyecekti. Kan dökmek için harcanan o paralarla, örneğin, ülkede okulsuz/öğretmensiz çocuk, ya da hastanesiz/doktorsuz hasta, susuz/yolsuz köy kalmayacaktı...

Fakat bu karşılaştırmaya bakılıp da, okul-yol-su-hastane gibi toplumsal hizmetler için ayrılmış olan paranın savaşa aktarıldığı sanılmasın. Bütçeye bakıldığında, olası "savaş durumu" için ayrılmış böyle bir ödeneğin bulunmadığı görülecektir. Bu nedenle, şimdi harcanan ve daha harcanacak olan milyon dolarlar, bizlerin -Kürt ve Türk işçi ve emekçilerin- kesesinden alınacaktır.

Parası bol olanların -sanayici, tüccar, banker, rantiyer- bu savaş için beş kuruş vereceğini düşünen ne kadar

yanıldığını çok acı tecrübelerle öğrenecektir. Elektriğe şimdiden fahiş bir zam bindirdiler. Asgari sefalet ücreti zammı birkaç gün içinde açıklanacak. Ama bunlar ödeyecekleri faturanın daha çok küçük bir miktarı. Gerisi kötü gelecek. Elbette sessiz-sedasız fatura ödemeyi kabul edersek... Kirli savaşa karşı kardeş Kürt halkıyla dayanışmayı yükseltmezsek... Hak ve özgürlüklerimiz için devrimci sınıf mücadelesine atılmazsak...

Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitleleri çok büyük, çok yönlü bir görev ve sorumluluk bekliyor. Sorun sadece savaşın faturasını yüklenmek, bu yüzden daha fazla aç ve açıkta kalmak, çocuklarımıza bir gelecek temin edememek değil. Her savaşta cepheye ön saflarda işçi ve emekçi çocukları sürüldüğüne göre, onları zaten bir gelecek beklemiyor. Vatani satanlar orta yerde dolaşırken, devletin tepesinde ihaneti sürdürürken, kardeş bir halkın katli uğruna ölen çocuklarımızın canı "vatana feda" olmuyor. Sadece uğursuz bir yolda heba oluyor.

Sermayenin kanlı düzeni, "vatan uğruna" demagojisiyle bir yandan işçi ve emekçi çocuklarının canını almayı sürdürürken, diğer yandan onların ailelerini, akrabalarını, arkadaşlarını kendi suçlarına da ortak etmeye çalışıyor.

Terör demagojisiyle sersemletilmeye izin vermeyelim. Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşa karşı çıkalım. Çocuklarımızın önce canını, sonra ekmeğini korumak için mücadele edelim. Kürt halkına savaş açan bu devlet sermaye sınıfının devletidir. Dolayısıyla, işçinin-emekçinin de düşmanı bir devlettir. İşçi ve emekçilerin hakları, Kürt halkının özgürlüğü, sermaye sınıfının elinden devlet gücünün alınmasıyla kazanılacaktır. Halkların kardeşliğini öreceğiz ve koruyacak güç, işçi sınıfının sosyalist iktidarı olabilir. Çünkü ancak sosyalizmde halklar eşit haklara sahip olur, ancak sosyalizmde özgürleşir. Özgürlüğe giden yolun kapısı, kapitalist-emperyalist sömürü ve soygundan kurtuluşla açılacaktır. Sömürü ve soyguna, açlık ve sefaletle olduğu kadar, savaşa ve ölümlere dur diyecek olan da, sadece işçi sınıfının sosyalist iktidarıdır.

Unutmayalım ki, kendi davamız için savaşmazsak, başkalarının davası uğruna savaşmaya ve ölmeye mahkum oluruz. Eğer vatan için feda edecek canımız varsa, o canları, vatanın kapitalist-emperyalist sömürü ve soygundan kurtulması için, devrim ve sosyalizm için feda edelim ki, çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakabilelim!

Emekçi Kadın Kurultayı 10 Şubat'ta toplanıyor!**Özgürlük ve eşitlik için emekçi kadınlar bir adım ileri!****Emekçi kadınlar!**

"Modernleştiği" iddia edilen çağımızda biz emekçi kadınların yaşamları iyileşmek bir yana her geçen gün daha da kötüleşiyor. Üzerimizdeki baskıyı yaşamımızın her alanında iliklerimize kadar hissediyoruz. Eşitlik, kadınlar için halen çok uzak, baskı, sömürü ve aşağılanma ise sınırsız...

İşçiyiz, kadınız! Bundan dolayıdır ki fabrikalarda, atölyelerde düşük ücret alan da bizleriz, sigorta primleri ödenmeyen de, sosyal hakları tanınmayan da...Bizler için kreş hakkını istemek "lüks" sayılıyor artık. Doğum iznini istemek ise işten atılma gerekçesi.. Anne sütünün önemini boy boy reklamlara konu edenler, yeni Sosyal Güvenlik Yasası'yla kadınlar için emzirme yardımını da gaspediyorlar.

Ve bizlerin özgül durumları gözetilmeden gece çalışması ve uzun çalışma saatleri yaygın bir şekilde uygulanıyor. Sokak başlarında kurulan, her geçen gün yaygınlaşan parçabaşı işleri yaptığımız atölyeler, düşük ücretle, güvencesiz çalıştığımız yeni işyerlerimiz oluyor. Yılları bulan mücadeleler sonucu elde edilen kazanımlarımız bir bir tırpanlanıyor ya da yok sayılıyor.

Bunlar sorunlarımızın bir kısmı... Ya evde yaşadıklarımız? Ya sokakta karşılaştıklarımız? Ya okulda gördüklerimiz?

Görünmeyen ev içi emeğimiz, ev işlerinin boğucu ve bıktırıcı yükleri, çocuk bakımının sorumluluğu, adım başı karşılaşılan baskı ve şiddet...Bizlerin özgürlüğüne vurulmuş prangalar olarak boynumuzu sıkmaya devam ediyor.

Artık YETER!

Bizler özgürlük ve eşitlik istiyoruz! Kadınıyla

erkeğiyle eşit, özgür olduğumuz, sömürülmediğimiz, aşağılanmadığımız, hor görülmediğimiz bir dünyayı istiyoruz.

İnsanlığın, aynı zamanda kadınların kurtuluşunu sağlayacak olan özgürlüğün ve eşitliğin adı olan sosyalizm, ancak bizlerin birleşen elleriyle ve omuz omuza vereceğimiz mücadele ile kazanılabilir.

Bu dünyanın kazanılması da biz emekçi kadınların bugünden mücadeleye atılmasına, emeğine, yaşamına ve geleceğine sahip çıkmasıyla başlar.

Emekçi Kadın Komisyonları olarak, tüm emekçi kadınları, ezilmeye, yok sayılmaya ve aşağılanmaya karşı başkaldırmaya çağırıyoruz.

Sömürüye, baskıya ve eşitsizliğe DUR! demeye çağırıyoruz. Emekçi kadınları, mücadeleye atılmaya, bir adım ileriye çıkmaya çağırıyoruz.

Emekçi kadınlar!

Geleceğimizi ve özgürlüğümüzü elde etmek, ileriye doğru adım atmakla başlar. **Emekçi Kadın Komisyonları** olarak, sizleri bir adım ileriye çıkararak, işyerlerimizde, fabrikalarımızda

atölyelerimizde işçi, emekçi ve aynı zamanda kadın olmaktan kaynaklı sorunlarımızı konuşmaya çağırıyoruz.

Yüzyıllardır ikincil konuma itilmiş, sömürülmüş, aşağılanmış, lanetlenmiş olanların artık sözünü söyleme zamanı geldi.

İşçi ve emekçi kadınlar olarak, toplumsal yaşamın her alanında karşılaştığımız tüm sorunlarımızı tartışmak, bu sorunlar karşısında çözüm yollarını tespit etmek ve toplumun yarısını

oluşturduğumuz yaşamı kazanmak için bir kurultay düzenliyoruz. Tüm

emekçi kadınları kurultayımıza katılarak sorunlarımızı konuşmaya ve paylaşmaya çağırıyoruz.

Yalnızca konuşmaya değil!.. Kurultayda ortaya koyacağımız çözüm önerilerimiz ve mücadele programımız ışığında kavgamızı büyütmeye çağırıyoruz!

10 Şubat'ta gerçekleştireceğimiz **Emekçi Kadın Kurultayı**'nda, emekçi kadınlar olarak "artık biz de varız" diyeceğiz!

Şimdi emekçi kadınlar konuşacak!

Emekçi Kadın Komisyonları

Tekel işçilerinin eylemlerinden...

Cevizli Tekel işçisinden eylem!

Tekel işçileri özelleştirme sürecini eylemlerle karşılamak kararlılıklarında. 18 Aralık'ta Cevizli Tekel işçileri bir eylem gerçekleştirdiler. Öğle paydosu sırasında aileleri ve çocukları ile birlikte fabrikanın giriş kapısında biraraya gelen tekeller işçileri özelleştirmeyi protesto ettiler. Eylemde basın açıklamasını Tek Gıda-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı Yunus Durdu okudu. Açıklamada şunlar söylendi: "Bilinmelidir ki, sigara üretim işi tasfiye edilirse, alanların ilk yapacağı iş fabrikaları kapatıp, işçileri sokağa atmak olacaktır. Türkiye işsizlik ve yoksulluktan kırılırken, yeni iş sahaları açılmazken, var olanı yok etmek büyük bir sorumsuzluktur. Özelleştirme kararı alan yetkilileri, önce kendi insanına karşı sorumluluklarını yerine getirmeye, Tekeli özelleştirme kararını geri almaya çağırıyoruz."

Eylemde "Tekel ABD ve AB'ye peşkeş çekilemez!", "Alma işçinin ahını, çıkar aheste aheste!" dövizleri taşınırken, "İş ekme yoksa, barış da yok!", "İşimize, aşımıza sahip çıkacağız!", "Ölmek var, dönmek yok!" sloganları atıldı.

21 Aralık gecesi ise yaklaşık 120 işçi fabrikaya girerek kapıları kilitledi. Yerleşkenin kapı ve pencerelerine, Tekel sigara fabrikalarının özelleştirilmesi kararının geri alınması taleplerini içeren pankart ve afişler asan işçiler, sabah eylemlerini sona erdirdiler. Fabrikadan çıkan işçiler eyleme destek veren bazı siyasi parti ve kurumlarla birlikte fabrika binası önünde protesto eylemi yaptılar.

Tekel sigara fabrikalarının özelleştirilmesi kararının geri alınması taleplerini içeren pankart ve afişler taşıyarak sloganlar atan Tekel işçileri, basın açıklamasının ardından eylemlerine son verdiler.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Tekel işçisinden ateşli barikat!

Tekel fabrikasını satın almak isteyen yerli ve yabancı şirket sahipleri 20 Aralık sabahı erken saatlerde Samsun Balıca sigara fabrikasına geldiler. Ancak şirket yetkililerini diğer Tekel fabrikalarında olduğu gibi, Tekel işçileri karşıladı. İşçiler yetkililerin içeri girmesini engellemek için ana kapı önünde oluşturdukları barikadı ateşe verdiler. Şirket yetkilileri çevik kuvvet ekiplerinin panzerlerle ateşi söndürmesinin ardından içeri girebildiler.

Özelleştirmeciler 4.5 saat inceleme yaptılar. İşçilerin tepkisi şirket görevlilerinin dışarı çıkışında da devam etti. İşçiler kendilerini Nizamiye kapısına siper ettiler. Çevik kuvvet ekipleri ise işçileri iterek yol kenarına çıkarmaya çalıştı. Bu esnada polis ile işçiler arasında itiş kakış yaşandı. İşçiler fabrika incelemesinden çıkan şirket yetkililerinin bulunduğu polis otobüslerini yumurta yağmuruna tuttular.

Ardından işçilerin tepkisi polislere yöneldi. Çevik kuvvet ekiplerini yuhalayan işçiler, polis otobüslerinin de önüne kestiler. İşçilerin polisle tartışmaları bir süre daha devam etti.

Tokat ve Bitlis'te eylemler

Tekel'in özelleştirilmesine karşı Tokat ve Bitlis Tekel işçileri eylemler gerçekleştirdiler.

20 Aralık günü sabah saatlerinde özelleştirmeci yabancı firma yetkililerinin fabrikayı ziyaret edeceğini öğrenen Tokat Tekel işçileri, fabrikanın önünde toplanmaya başladılar. Fabrika içine giren araçları kontrol ederek firma yetkililerinin içeri girmesini engellemeye çalıştılar. İşçilerin tepkisi üzerine

özelleştirmeciler, Tekel'in müdürleri tarafından polis nezaretinde lojmanların bulunduğu kapıdan içeri alındılar. Bunun üzerine işçiler ana girişten fabrikaya girmeye çalıştılar. Polis içeri girmek isteyen işçilere biber gazı ve copla saldırdı.

Saldırının ardından işçiler Tokat-Amasya anayolunu trafiğe kapattılar. Yolun kapatılmasının ardından takviye olarak fabrika önüne gelen özel hareket timleri ve çevik kuvvet polisleri işçilere saldırdı.

Fabrikayı gezen yabancı heyetin havaalanından özel bir uçakla hareket edeceğini öğrenen işçiler, araçlarla havaalanına gittiler. Alanda "TEKEL'i sattırmayacağız" pankartı açan işçiler adına konuşma yapıldı.

Bitlis Tekel Fabrikasının özelleştirilmek istenmesine karşı Bitlis Tekel işçileri de eylem gerçekleştirdiler. Tek Gıda İş Sendikası'nın örgütlediği eylem, fabrikanın önünde gerçekleşti. "Kara Bayram" şiarının yazılı olduğu pankartın altında toplanan işçiler, sermayenin özelleştirme politikalarını protesto ettiler.

Eylemde konuşan Tek Gıda-İş Sendikası Bitlis Şube Başkanı Can Murat Yenisöz; bölgede 109 bin ekici ailenin, fertleriyle birlikte yaklaşık 500 bin insanın tütüncülüğünden geçimini sağladığını, TEKEL'in özelleştirilmesinin bölge için yıkım anlamına geldiğini dile getirdi. TEKEL'in özelleştirilmesine karşı mücadeleyi yükselteceklerini ifade etti.

Tokat Tekel işçisinden eylem!

13 Aralık günü Tekel Tokat Sigara Fabrikasında çalışan yaklaşık 900 işçi, vardiya değişimi sırasında fabrika önünde toplanarak eylem gerçekleştirdiler.

Eylemde basın açıklamasını Tek-Gıda-İş Sendikası Tokat Şube Başkanı Suat Karlıkaya yaptı. Karlıkaya,

Tekel'in özelleştirilmesini eleştirdi, bu saldırıya izin vermeyeceklerini söyledi. Açıklamada şu görüşlere yer verildi:

"Bugün adını neo-liberalizm, globalleşen dünya koydukları emperyalist amaçlı ekonomik saldırılara gerek ülkemizi savunmak gerekse ekmeğimizi savunmak için sonuna kadar karşı koyacağız"... "Eğer bizden bedel isteniyorsa, ekmeğimiz için, fabrikamız için her türlü bedeli ödemeye hazırız. Tokat Sigara Fabrikası işçileri özelleştirmeye karşı her zaman olduğu gibi bugün de mücadele vermeye hazırdır. Bu konuda Tokat halkının da her zaman desteklerini beklemekteyiz."

Tekel işçileri alkışlar, sloganlar, düdükle ve ıslıklarla, özelleştirmeye karşı tepkilerini ortaya koydular.

Novamed grevi sona erdi

Bir yılı aşkın bir süredir devam eden Novamed grevi, 18 Aralık tarihinde Petrol-İş Sendikası ve Novamed'in bağlı olduğu Fresenius Medical Care şirketi arasında imzalanan toplu sözleşme ile sona erdi.

Kadın işçiler tarafından 448 gündür büyük bir kararlılık, coşku ve dayanışma ile sürdürülen grevin ardından yapılan anlaşma sonucu 3 yıllık toplu sözleşme imzalandı.

Anlaşma sağlanan temel maddeler şöyle:

* Toplu iş sözleşmesiyle, grevden önce aylık ortalama 350 Avro olan ücretler yüzde 9.20 oranında artırılarak ortalama 383 Avro'ya çıkarıldı.

* 1 Ocak 2008 tarihinden itibaren ücretler yıllık olarak Avro üzerinden yüzde 5 oranında artırılabilecek. Artış oranları 2009 yılında yüzde 4, 2010 yılında da yüzde 4 oranında olacak. Yıllık 300 Avro da sosyal

paket ödemesi yapılacak.

* Petrol-İş sendikası üyesi işçiler 2 Ocak 2008'de işbaşı yapacaklar.

Petrol-İş Sendikasının yaptığı açıklamaya göre Novamed grevi üç noktada önem taşıyor. Birincisi, işyerinde toplam 316 işçi çalışmasına karşın, greve çıkan 85 kişiden 83'ü kadınlardan oluşuyor.

Bundan dolayıdır ki Novamed grevi "kadın işçilerin grevi" olarak anılıyor. İkinci nokta, Novamed grevi, serbest bölgelerde uygulanan ilk grev olması açısından önemli. Ayrıca, azınlık sayıda olunmasına karşın başarıya ulaşılan ve TİS imzalanan ilk grev olma özelliğini de taşıyor.

Novamed'de kadın işçiler, 2 Ocak tarihinden itibaren "sendikalı" olarak ve bir yılı aşkın süredir verdikleri mücadele sonucu daha da bilinçlenmiş olarak işbaşı yapacaklar.

Cevizli Tekel'deki özelleştirme saldırısıyla ilgili Tek-Gıda-İş 2 No'lu yöneticileriyle konuştuk...

“Ya hep beraber ya hiçbirimiz!”

- Tekel'deki özelleştirme sürecini kısaca özetler misiniz?

Recep Tuncel (Tek Gıda-iş 2 Nolu Şube Sekreteri): Özelleştirme sürecini şöyle açıklayabiliriz. Bir dizi işletme özelleştirildi. AKP hükümeti döneminde satılmayan işletme kalmadı. Son kalelerden biri ise Tekel.

AKP hükümeti, patronların ve Amerika'nın emrinde olan bir hükümet olduğu için ne söyleniyorsa harfiyen yerine getiriyor. Özelleştirme nereye kadar devam edecek? Hiçbir kamu kuruluşu bırakmadan hepsini satmak derdindeler. Onların tüm planları bu. İşçiler olarak buna artık dur demenin zamanı geldiğini düşünüyoruz. Bu özelleştirme sürecinde sadece işçileri değil sivil toplum kuruluşlarını ve halkı aydınlatmaya çalışıyoruz. Bütün kamu kuruluşları yok edildiği zaman sonuçları ağır olacak. Çünkü ülkenin tüm geçim kaynakları kamu kuruluşları, işsizliği çözen kamu kuruluşları. “Sosyal devlet” anlayışından uzak bir hükümet bu hükümet. Hiçbir fabrika açmadan tüm fabrikaları kapatma derdinde. Örneğin Et-Balık Kurumu özelleştirilmeden önce ülkemiz hayvancılıkla uğraşan bir ülkediydi. Bu alanda kendi kendine yeten bir durumdaydı. Buralar özelleştikten sonra büyük kentlere göç başladı. Ülke kaynaklarını Amerika'ya peşkeş çektiler. Bizim bugün Amerika'nın bir dolarına ihtiyacımız yok. Bugün AKP hükümeti tarafından uygulanan bu özelleştirme politikaları aile şirketlerine hizmet ediyor. Mesela Tekel'in makinelerini almak isteyen Kemal Unakıtan'ın oğlu, sigaranın karton ambalajının ihalesini de almaya çalışıyor. Yani özelleştirme bunlar için kendi ailelerinin kârları için, kendi çevrelerine bu kuruluşları peşkeş çekmenin bir aracı. Kartal Cevizli Sigara Fabrikası'nın arazisi büyük sermayedarların iştahını kabartıyor. Bugün “bu fabrika zarar ediyor” diyorlar, alakası yok. Kâr oranları ortada. Ama Adalar manzaralı ve sahilde kurulu bir fabrika. Bu ise fabrikanın kapanması ve bu arazinin başka işler için kullanılması anlamına geliyor. Biz işçiler olarak üretmek istiyoruz, çalışmak istiyoruz.

Size, durumu daha iyi anlamanız için, Tekel sigara fabrikasının yapısıyla ilgili bilgi vereyim. 2003 yılında alkollü içkilerin özelleşmesinin ardından buraya nakil işçiler geldi. Bu nakillerin çoğu bugün halen ailesiyle yaşamıyor. Yozgat'tan, Çanakkale'den, Tekirdağ'dan, Bandırma'dan gelen var. Yani Türkiye'nin her yerinden gelen var. İstanbul Sigara Fabrikası, kapatılan fabrikalardaki işçi arkadaşların hepsini bünyesinde taşıyor. Gelen işçiler burayı son umut olarak gördüler. Bugün burası da kapatılmak isteniyor. Hükümet bu özelleştirmeyi yaparken “özelleştiriyoruz ama işçiyi mağdur etmiyoruz”, diyor. Nasıl mağdur etmiyorlar! 4C diye bir yasa var. Bu yasaya göre en fazla 10 ay çalışabiliyorsun. Ve 500 milyon maaşla çalışıyorsun. Bunları söyleyerek toplumu kandırmaya çalışıyorlar. Biz bir takım çalışmalarla bu yalanları halka ve toplumun her kesimine anlatmaya çalışıyoruz. Eylemler örgütlüyoruz. Pankartlar asıyoruz.

- Tekelin ilk özelleştirilme süreci gündeme geldiğinde de kimi eylemlilikler oldu. Bugün ise artık sermayedarlar Tekele fiili olarak giriyorlar. Yine çeşitli eylemler oluyor. Tokat'tan, Samsun'dan haberlerini alıyoruz. Tek Gıda-İş olarak özelleştirme sürecinin püskürtülmesi için önümüzde nasıl bir eylem programı var?

Recep Tuncel: Bazen olmadık eylemler oluyor.

Planlamadan eylemler gerçekleştiriyoruz. Örneğin bayramın 2. günü Aydın Doğan'ın fabrikayı gezmeye geldiğini öğrendik ve fabrikayı işgal ettik. Fabrikaya kapandık. Fabrikayı kilitledik. 120 işçi ile işgal ettik. Her katta 20-30'ar kişi dağıldık. Barikatlar kurduk. Duyum alır almaz harekete geçtik. Bizim plan yapmamıza gerek yok. Biz sendika olarak da işçiler olarak da her türlü eylem için hazırız. Öncelikle önümüzde Kartal yürüyüşü ve Kartal eylemi var. Şu an ona hazırlanıyoruz. Yılbaşına dönük de planlarımız var ancak toplam planlamaya son şeklini vermeye çalışıyoruz. Bir diğer çalışma ise televizyon kanallarına, emekten yana olan kanallara katılarak sesimizi duyurmaya çalışacağız. Ayrıca mecliste bir ekip kurulabilirse hazırladığımız dosyaları sunabiliriz ve oranın da gündemine taşıyabiliriz.

- Bu yapılanlar kuşkusuz anlamlı ancak aslolan sermayedarlara karşı işçi sınıfının kendi gücünü göstermesi için eylemleri tabandan örgütlemek değil midir?

Recep Tuncel: Tabii ki öyle. Örneğin geçenlerde bir İngiliz firması geldi ve fabrikayı gezmek istedi. JTI firması bu. Biz izin vermedik. Önce makineleri kapattık. Sonra kapıları kilitledik. Genel müdürlüğe geçmelerini engelledik. Özelleştirme İdaresi bile şubeyi dikkate almak zorunda kaldı ve uzlaşmaya varmaya çalıştı. “İzin verelim ve İngilizler'e bizi rezil etmeyin” dedi. Ancak biz izin vermedik.

- Bu süreci daha etkin olarak örnek çerçevesinde sınıfın diğer bölümlerine taşımak için bir girişiminiz var mı?

Recep Tuncel: Bunun için ilk girişim 27 Aralık tarihli eylem üzerinden oldu. Türk-İş'e bağlı tüm sendikalara ve sadece Türk-İş sendikalarına değil DİSK'e de haber verdik. Diğer sendikalara da haber verdik. Biz nasıl Telekom sürecine duyarlıysak başka eylemlere destek verseysek, bu noktada kendimize de aynı duyarlılığı bekliyoruz. 27 Aralık günkü eylemimize hem sendikalardan hem sivil toplum kuruluşlarından iyi bir katılım olacak. Aynı zamanda Kent Gıda işçileri desteğe gelecekler.

- Özelleştirme saldırısı karşısında tek el işçilerinin talepleri neler?

Yunus Durdu (2 No'lu Şube Başkanı): Bugün Tekel Sigara fabrikaları yol geçen hanına dönmüş durumda. Buna karşı biz Tekel'in peşkeş çekilmesini protesto ediyoruz. Burada kâr eden bir kuruluşun peşkeş çekildiğini haykırıyoruz. Bugün ülkede bir dizi sorun-olay yaşanıyor. Bunların karşısında emniyet kuvvetleri yok ama bakıyorsunuz 100 kişilik işçi eylemine 660 çevik kuvveti yığıyorlar. Ve biz patronlardan ya da hükümetten sadaka istemiyoruz. Bu fabrikaların gerçek sahibi biziz, bu fabrikaları çalıştırmak istiyoruz. Burası zarar eden bir kuruluş değil. 108 işletmesi, 6 sigara fabrikası var. 2006 yılı

itibariyle 4.1 milyar dolar Hazine'ye para aktarıldı. Bunun yanında 2,5 milyon tütün üreticisi Tekel'den geçimini sağlıyor. Herkes olayın gerçek yüzünü görmek zorunda. Bugün Güneydoğu'da fabrikaları kapatıyorsun, insanları işsiz bırakıyorsun, bir dizi yer için de böyle. Feryatlar bundan, hırsızlık, dağa çıkmak bundan kaynaklı. Bakın 2006 yılı itibariyle Tekel 500 milyon dolarlık tütün ihracı yapmış. Bugün Tekel'i 1 milyar dolara satmak istiyorlar. 2.5 milyon insanın geçim kaynağı olan 4.1 milyar dolar. Hazine'ye para aktaran Tekel 1 milyar dolara peşkeş çekiliyor. Biz buna karşıyız. Tekel'in alkollü içecekler bölümü Limak şirketine 292 milyon dolara satıldı. Bizim ise içerde 180 milyon dolarlık sadece stoğumuz var.

- Sizce bu özelleştirmelerin sorumlusu sadece AKP hükümeti mi?

Yunus Durdu: Hayır, sizin de söylediğiniz gibi Özal döneminden bu yana hızlanarak gelen bir süreç özelleştirme politikaları. Halkımız 30 yıldır özelleştirmeye, küreselleşme yalanlarıyla büyüyor. Biz tepki gösterdiğimizde halk özelleştirme iyi bir şeymiş gibi karşılıyordu. Küreselleşme ad olarak güzel gelebilir ama sonuçları para için, kâr için insanını yok sayması demektir. Bugün Irak'ta binler ölüyor kimsenin umrunda değil. Türkiye'de binlerce insan işsiz, işçiler ise açlıkla boğuşuyor. Kimsenin umrunda değil. “Devlette devamlılık vardır” derler, ben bunu kabul etmiyorum. “Devlet kalıcıdır, iktidarlar geçicidir” derler, hayır. Devlet bizim, çalışanlar, halkız. Eğer bizsek, artık Türkiye'deki halk kendisine gelmeli. 4.5 yıllık AKP hükümeti döneminde 30 kuruluş özelleştirildi. Yarın içtiğimiz su özelleşecek. Kıpırdayan yaprağı satacaklar. Bunları herkesin görmesi lazım. Emekçiyim diyenlerin artık ekmeğine, kurumlarına sahip çıkması lazım. Bizler sendikacılar olarak da işçilerin hak ve menfaatlerini birilerine peşkeş çekilmesi için buralarda değiliz. Bugün Tekel Sigara Fabrikası özelleşmeyecek, kapatılacak. Burası kapatılırsa bu bölge halkı, esnafı ölür. Buralar da biter. Biz buradan bir mücadele ateşi yaktık. Tüm işçileri, emekçi dostlarımızı dayanışmaya çağırıyoruz. “Birlikten güç doğar!” sloganını yükseltiyoruz. Ve sizin gösterdiğiniz duyarlılığa, işçi dostluğunuza, emekçi dostluğunuza da Tekel işçileri adına teşekkür ediyor ve saygılarımızı sunuyoruz.

Kızıl Bayrak/ Kartal

Gençlik hareketinden...

ESOGÜ: Ücretsiz ulaşım istiyoruz!

Eskişehir Osmangazi Üniversitesi'nde 15 Aralık tarihinden itibaren kampüs içinde ücretsiz olan otobüsler ücretli hale getirildi. Ardından transkript, öğrenci belgesi vb. de ücretlendirildi. Bu saldırı bayram haftasına denk getirilmiş, önümüzdeki haftalarda finallerin başlaması fırsat bilinmiştir.

24 Aralık günü üniversiteye geldiğimizde bu manzarayla karşılaşınca, hemen bir imza kampanyası başlattık. İmza çalışmasını ortaklaştırmak amacıyla 24 Aralık akşamı için toplantı çağırısı yaptık. Gerçekleştirilen toplantının ardından Ekim Gençliği, DPG, DGH, SDG, ÖDP Gençliği olarak ulaşım zamları üzerinden ortak bir çalışma örgütleme kararı aldık.

25 Aralık günü ortak imza kampanyası sürdürdük. İki gün içinde bini aşkın imza topladık. Bir yandan imza toplarken, diğer yandan da gerçekleştireceğimiz toplantının duyurusunu yaptık.

İmza faaliyetimizin ardından durakta bekleyen öğrencilere ücretsiz ulaşımın hakkımız olduğunu ve toplu bir şekilde otobüse ücretsiz bineceğimizi söyledik. Gelen otobüse bindik. Şoför bilet basmamız gerektiğini söyleyince, ulaşım ücretlerini protesto ettiğimizi, bilet kullanmayacağımızı ifade ettik. Şoför otobüsten inmemizi istedi, bizler inmeyince kendisi indi ve aracı çalıştırmayacağını söyledi. Otobüste yaklaşık 10 dakika bekledik ve bu arada çevredeki öğrencileri bedava otobüse binmeye çağırdık. Öğrencilerin protestomuzu sahiplenmesi oldukça anlamlıydı. Toplantı saatinin yaklaşması üzerine otobüsten inerek alkışlarımızla durumu protesto ettik.

26-27 Aralık günlerinde imza toplamaya ve 28 Aralık günü toplanan imzaları rektörlüğe vereceğimiz eyleme çağrı yapan bildirimleri dağıtmaya devam edeceğiz.

Osmangazi Üniversitesi / Ekim Gençliği

MSGSÜ'de söyleşi

MSGSÜ Bilimsel Araştırmalar Kulübü'nün düzenlediği "Neoliberalizm ve gençlik" konulu söyleşi 17 Aralık günü gerçekleştirildi. Konferans Salonu'nda yapılan söyleşiye konuşmacı olarak Temel Demirel katıldı. Demirel, gençlik sorununun kavranabilmesi için tablonun hepsinin görülmesi gerektiğini, bu kapsamda da kapitalist-emperyalist sistemin kavranabilmesi ve mücadelenin bu olguya yönelmesi gerektiğini vurguladı. Uluslararası ekonomik gelişmeler, AKP hükümetinin politikaları ve bunların toplumda yarattığı dönüşümlere değindi. Sınır ötesi harekate da değinen Demirel, Kürt ve Türk halklarının kardeşliğinin ve birlikte mücadelesinin önemi üzerinde durdu.

Sunumun ardından neoliberal politikaların gençliğe dayattığı geleceksizlik sorunu ve bu kapsamda gençlik mücadelesinin yöntem ve araçları üzerine kısa bir tartışma yürütüldü. Eğitimin ticarileştirilmesi, meslek ve alanlarda yaşanan dönüşümler eksenli birleşik bir mücadele ihtiyacı vurgulandı. Etkinliğe yaklaşık 30 kişi katıldı.

MSGSÜ / Ekim Gençliği

"Ulaşımında acil indirim!"

Üniversite öğrencilerinin çeşitli yerelliklerde "Akbilde acil indirim!" sloganıyla gerçekleştirdikleri yürüyüşler sonrasında öğrenci akbil aktarmaları 40 Ykr'den 20 Ykr'ye indi. İndirimi yeterli bulamayan öğrenciler 13 Aralık günü üç koldan

gerçekleştirdikleri yürüyüşlerle "Ulaşım haktır satılamaz!" sloganını haykırdılar. Eylemde "Ulaşımında acil indirim!" pankartı açıldı.

Öğle saatlerinde Taksim, Beyazıt ve Çapa olmak üzere üç koldan tek sıra halinde yürüyüşe geçen öğrenciler İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde buluştular. Yürüyüş boyunca "Ulaşım haktır satılamaz!", "İşte Topbaş öğrenciler geliyor!", "20 kuruş yetmez daha fazla indirim!", "Topbaş istifa!", "Topbaş'ın ipleri sermayenin elinde!" sloganlarını atan öğrenciler, topladıkları 20 bine yakın dilekçeyi belediyeye teslim ettiler. Belediye binası önünde gerçekleştirilen açıklamada ulaşım zamlarının geri çekilmesi talebi yükseltildi.

Eyleme Halkevleri, Dev-Sağlık İş Sendikası, Tüm Bel Sen İstanbul Şubeleri, ÖDP de destek verdi. Tüm Bel Sen 4 No'lu Şube Başkanı Halim Gürbüz konuşma yaptı. Eylemde 4 bine yakın imzayla zam protestosuna katılan liseliler adına da bir konuşma yapıldı. Öğrencilerin belediye başkanı ve yöneticileriyle görüşme talebi reddedildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

"Amatör'ün 4. sayısı çıktı!"

İki yıl önce "Amatör Bir Dünya için Profesyonelce" şiarıyla çalışmalarına başlayan Amatör gazetesinin 4. sayısı çıktı. Yıldız Teknik Üniversitesi yerinde çıkardığımız gazete, YTÜ

öğrencilerinin sorun ve taleplerini dillendirdiği bir kürsü olma iddiasıyla bugüne kadar Yıldız özelinde yaşanan sıkıntıları ve öğrenci çalışmalarını gündemleştirdi.

Gazetenin son sayısında, dönem başından itibaren yaşadığımız sorunlar ve bu sorunlar kapsamında yürütülen çalışmalar geniş bir biçimde yer aldı. Mimarlık Fakültesi öğrencilerinin teknik gezi ücretleri ile ilgili imza kampanyası, ulaşım zamları ve YTÜ özelinde yarattığı sorunlar, buna karşı yürütülen çalışma vb. gündemler işlendi. Ülke ve dünya gündemleri de gazetede yer aldı.

Gündemlerin belirlenmesinden yazıların yazılmasına kadar kolektif emeğe dayanarak çıkan gazetenin dağıtımını da aynı kolektif sürecin bir parçası olarak devam ediyor.

YTÜ / Ekim Gençliği

Muğla Üniversitesi'nde soruşturma

Muğla Üniversitesi'nde devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciler üzerinde süren baskıya şimdi de idarenin hukuk terörü eklendi. Şovenist histeri atmosferinin etkisiyle saldırılara maruz kalan öğrenciler rektörlük tarafından da soruşturuluyor. Şu an Muğla Üniversitesi'nde 70 öğrenciye soruşturma açılmış bulunuyor.

Herkese sağlık, güvenli gelecek için birleşik mücadeleye!

Sermaye düzeni kendi ihtiyaçları doğrultusunda saldırı ve yıkım yasalarını bu ülkenin işçi ve emekçilerine dayatıyor. Geçen sene meclis gündemine gelerek kabul edilen, ardından Anayasa Mahkemesi tarafından çeşitli maddeleri iptal edilen Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu, 2007 yılının Temmuz ayına, ardından 1 Ocak 2008 tarihine ertelenmişti.

İMF'nin ve yerli işbirlikçilerinin omuz omuza yürüttüğü saldırı yasası meclisten geçtiği ve yasalaştığı takdirde milyonlarca işçi ve emekçiyi zor günler bekliyor.

Saldırı yasası gündemdeki yerini korurken AKP hükümeti eliyle meclisten geçirilmek istenen yasaya karşı muhalefet de yükseliyor. Bir süredir gerçekleştirilen toplantılarla kanun tasarısının meclisten geçirilmesine karşı yürütülen girişimler, platform halini aldı. "Herkese Sağlık, Güvenli Gelecek Platformu" kuruldu.

Platform; 25 Aralık'ta Makina Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi'nde gerçekleştirilen basın toplantısıyla kamuoyuna duyuruldu. Saat 12.30'da başlayan, sendika, oda, platform ve kitle örgütü temsilcilerinin katıldığı açıklamada imzacı kurumlar adına TTB Merkez Konseyi Üyesi Ali Çerkezoğlu konuştu. Çerkezoğlu, saldırı yasasına karşı birleşik mücadele çağırısı yaptı.

Basın açıklamasının okunmasının ardından 27 Aralık günü Aksaray Pertevniyal Lisesi önünden Unkapanı'nda bulunan Çalışma ve Bölge Müdürlüğü'ne gerçekleştirilecek yürüyüşe çağrı yapıldı.

İmzacı kurumlar:
İstanbul Tabip Odası, İstanbul Diş hekimleri Odası, İstanbul Eczacı Odası, İstanbul Veteriner Hekimler Odası, İstanbul Serbest Muhasebeciler ve Mali Müşavirler Odası, İstanbul Barosu, TMMOB İİ Koordinasyon Kurulu, KESK İstanbul Şubeler Platformu, Türk-İş İstanbul Şubeler

Platformu, DİSK İstanbul Bölge Temsilciliği, DİSK/Dev Sağlık-İş, Hava-İş, Türkiye Gazeteciler Sendikası İstanbul Şubesi, Bağımsız Haber-Sen, Tekstil Sen, Çağdaş Hukukçular Derneği, İstanbul ODTÜ Mezunları Derneği, Sağlık Hakkı Hareketi Derneği, Hasta ve Hasta Yakını Hakları Derneği, Halkevleri İstanbul Şubesi, ÖDP, EMEP, SDP, SHP, DTP ve TKP İstanbul il örgütleri, İşçi Kardeşliği Partisi İstanbul İl Örgütü, KEG, Konfeksiyon İşçileri Derneği, Tersane İşçileri Kurulu, Divriği Kültür Derneği, PSAKD Marmara Şubeleri, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, DHP, PDD, Özgürlükler İçin Mücadele Platformu, Sosyal Haklar Derneği, Devrimci Hareket, Kaldıraç, Marksist Bakış Dergisi, Haklar ve Özgürlükler Cephesi, Ezilenlerin Sosyalist Platformu, Devrimci İşçi Partisi Girişimi, Ezilenlerin Kurtuluşu, İşçi Cephesi, Tersane İşçileri Birliği Derneği, OSB-İMES İşçileri Derneği, Emek Araştırmaları Dayanışma Topluluğu

Asgari ücrete ilişkin eylem ve etkinliklerden...**“İnsanca yaşamaya yeten asgari ücret!”****Esenyurt'ta asgari ücret semineri**

24 Aralık'ta Esenyurt İşçi Kültür Evi'nde asgari ücret ve son süreçte gündemde olan SSGSS saldırısı gündemli bir seminer gerçekleştirildi. 50 kişilik bir katılımın olduğu seminere konuşmacı olarak Volkan Yaraşır katıldı.

İlk olarak BDSP adına bir arkadaş söz alarak sermayenin asgari ücret oyununa ve işçi ve emekçiler için tam anlamıyla bir yıkımı ifade eden SSGSS saldırısına değindi. Düzenin son süreçte tırmandırdığı şovenizm ve Kürt halkına düşmanlık temelinde sürdürülen politikaları da teşhir eden bir konuşma yapan BDSP temsilcisi sözü Volkan Yaraşır'a bıraktı.

Volkan Yaraşır konuşmasında, kapitalizmin sömürü üzerine kurulan bir düzen olduğunu vurgulayarak kapitalizmin ortaya çıktığı dönemden itibaren işçi sınıfına köleliği dayattığını ifade etti. Ücretli köleliğe karşı işçi sınıfının nasıl bir mücadele vermesi gerektiğini değişik ülkelerdeki sınıf mücadelelerinden örneklerle anlattı. İşçi sınıfının kendi yaşam koşullarını düzeltmek için giriştiği mücadelenin sonucu olarak sermayenin bunu kontrol altında tutmak için asgari ücret düzenlemesine geçtiğini vurguladı.

Asgari ücretin Türkiye'de uygulanmasına değinen Volkan Yaraşır, AKP hükümetinin son dönemdeki politikalarını teşhir etti ve SSGSS'nin işçi-emekçiler için kapsamlı bir saldırı olduğunu anlattı. İşçi sınıfının sosyal yıkım yasalarını boşa düşürecek güce sahip olduğunu, bunun Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde de örnekleri olduğunu vurguladı.

Yaklaşık üç saat süren seminer oldukça verimli geçti.

Kızıl Bayrak/Esenyurt**KİP: “Bıçak kemiğe dayandı”**

Küçükçekmece İşçi Platformu'nun asgari ücret tartışmaları üzerinden düzenlediği “İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret talep ediyoruz!” konulu panel 16 Aralık günü Sefaköy İşçi Kültür Evi'nde gerçekleştirildi.

Ön hazırlık sürecinde çevremizdeki işçi ve emekçilerle asgari ücret tartışıldı, İnönü Mahallesi'nde dernek ve kahveler dolaşarak afişler asıldı.

Panel, Küçükçekmece İşçi Platformu temsilcisinin konuşmasıyla açıldı. Sınıf hareketinin mevcut tablosundan başlayarak asgari ücret uygulamalarının dünya ve Türkiye çapındaki başlangıç süreci ele alındı. Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun gerçekleri ifade etmediği, sınıfın haklarını güçlü bir eylemlilik ve örgütlülük süreci ile kazanabileceklerini ifade etti.

Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun dağıtılması ve asgari ücretlerin toplu iş sözleşmeleri aracılığı ile tabanın güç ve iradesi tarafından belirlenmesi gerektiğini vurguladı. Asgari ücretin günümüz koşullarında 4 kişilik bir ailenin geçim standartlarına uygun nitelikte olması ve vergiden muaf tutulması gerektiği belirtildi.

KİP temsilcisi, tersanelerde, fabrikalarda, Topkapı'da, Texim'de, Güven Elektrik'te mücadele eden işçileri örnek göstererek, sözü mücadele eden işçi arkadaşlara bıraktı. Güven Elektrik'te sendikal mücadele içerisinde bulunan bir işçi söz alarak, işçilerin haklarını ancak örgütlü mücadele ile elde edebileceğini söyledi ve kendi sendikal süreçlerini anlattı. '80 sonrası sendikalaşma faaliyetlerinin önünün kesilmeye çalışıldığından bahsederek, patronların sömürüyü artırmanın yolunu gözlediğini

vurguladı.

Güven elektrik işçisinin alkışlarla son bulan sözlerinin ardından bir Texim işçisi söz aldı. Texim'de hak gasplarına karşı mücadeleyi nasıl başlattıklarını, üç aydır yaptıkları eylemleri, Çalışma Bakanlığı önündeki yürüyüşlerini ve şikâyet dilekçelerini, yemek boykotlarını, sendika girişimlerini ve mahkeme sürecini başlattıklarını anlattı.

Deri işçisi bir arkadaşımız “bıçak kemiğe dayandı” diyerek Texim işçisinin sözlerini destekledi.

Ardından İkitelli Organize Sanayi'de çalışan bir işçi arkadaşımız, kendi atölyesindeki kölece çalışma koşullarından bahsederek, bugün için asıl ihtiyacın birlikte hareket etmek olduğunu vurguladı.

KİP temsilcisi son olarak önümüzdeki hafta içerisinde Güven Elektrik işçilerinin yapacağı her eylem ve etkinliğe tüm işçileri dayanışmaya çağırdı.

30 kişinin katıldığı İşçi Platformu paneli, Güven Elektrik işçilerinin sözleriyle sona erdi: “İşçi sınıfı olarak mücadelenin temel taşlarıyız. Mücadeleyi sonuna kadar devam ettireceğiz. Birlik ve dayanışma içerisinde olalım!”

Küçükçekmece İşçi Platformu**BDSP: “Ortaoyununa son!”**

Sermaye tarafından her sene Türkiye işçi ve emekçilerin önüne sunulan “asgari ücret ortaoyunu” bu sene de sahnede... Söзде işçi temsilcilerinin de içinde bulunduğu bu oyunda belirleyici olan “Asgari Ücret Tespit Komisyonu” değil sermaye sınıfıdır.

13 Aralık günü Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun 2. toplantısını yaptığı saatlerde **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu**, gerçekleştirdiği eylemle işçi ve emekçilere reva görülen sefalet

ücretini protesto etti. Çalışma Bakanlığı Unkapanı Bölge Müdürlüğü önünde toplanan BDSP'liler eylemde, “Sefalet ücreti istemiyoruz, Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!” pankartını açtılar.

Eylemde basın açıklamasını okuyan BDSP temsilcisi, tespit komisyonu içerisinde yer alan söзде işçi temsilcisi Türk-İş'in “oyunan oyunun inandırıcılığını sağlamak” rolünü taşıdığının altını çizdi.

Yapılan açıklamada, asgari ücretin belirlenme aşamasında asıl gücün İMF olduğu ve asgari ücretin belirlenmesinin öncesinde AKP hükümetinin %6'lık zam oranını çoktan duyurduğu ifade edildi. Tayyip Erdoğan'ın asgari ücrette ‘yüzde 127'lik artış’ iddiasının işçi sınıfıyla dalga geçmek anlamına geldiği dile getirildi.

İşçi sınıfının soluğunu ensesinde hissetmeyen sermayenin pervasız saldırılarına devam edeceği, ancak işçi sınıfının er ya da geç gereken yanıtı vereceği ifade edilerek açıklama son buldu.

Eylem boyunca; “Sefalet ücreti istemiyoruz!”, “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” sloganlarını atan BDSP'liler “İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret!”, “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!”, “Bölgesel asgari ücrete hayır!”, “Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!” dövizlerini taşıdılar.

Kızıl Bayrak/İstanbul

TİB-DER: Sefalet ücretine son!

2. Tersane İşçileri Kurultayı'na sunulan öneriler arasında asgari ücrete dair de bir kampanya önergesi bulunuyordu. Kampanya kurultayın ardından hızla başlatıldı. Tersane İşçileri Birliği olarak konuya ilişkin ozalitleri tersane duvarlarına vurmaya başladık. 18 Aralık günü İçmeler Tren İstasyonu'nda gerçekleştirilecek basın açıklamasına çağrı yapan ilk bildiri dağıtımını da *Tuzla Gemi* önünde gerçekleştirdik.

İçmeler Tren İstasyonu'ndaki basın açıklamamız "*Asgari Ücret oyunu başladı, yevmiye usulü ücret uygulamasına son! İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf düzenli bir ücret için mücadeleye! / TİB DER*" imzalı pankartımızın açılmasıyla başladı. Tersane işçilerine sözlü ajitasyon konuşmalarıyla sefalet ücretine karşı insanca bir ücret için mücadele etme, gücünü TİB-DER'de birleştirme çağrısı yapıldı. Daha sonra TİB-DER Başkanı Zeynel Nihadioğlu işçilere hitaben bir konuşma yaparak şunları söyledi: "*Bugünlerde asgari ücret tartışması almış başını gidiyor. Sermaye ve onun uşakları bu ülkede emeğiyle geçinenleri açlığa sefalet ve yoksulluğa mahkum etmek istiyor. Bu dayatmanın da adı asgari ücret oluyor. Bu ülkede iğneden ipliğe her şeye zam yapılıyor ama biz işçilerin ücretleri yerinde sayıyor. Biz tersane işçileri olarak asgari ücret almıyor olabiliriz ancak bizlerin ücretlerine yapılan zamda da asgari ücrete yapılan zam baz alınıyor. Biz Tersane İşçileri Birliği Derneği olarak 2008 Ocak ayında belirlenecek olan sefalet ücretini kabul etmiyoruz.*"

Eylemde sık sık "Sefalet ücretine hayır!", "Direne direne kazanacağız!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "Tersane işçisi köle değildir!" sloganları atıldı.

Tersane İşçileri Birliği**Ankara'da asgari ücret çalışması**

Sınıf devrimcileri olarak Ankara'da asgari ücret gündemli faaliyetimizi sürdürüyoruz. İlk olarak BDSP imzalı bildirimimizi işçi ve emekçilere ulaştırdık. Başta Sincan olmak üzere OSTİM, Balgat gibi sanayi bölgelerine ve işçi servislerinin yoğun olarak bulunduğu Ulus'a bildirimimizi ulaştırdık.

BDSP imzalı afişlerimizi Ankara'nın birçok bölgesinde yaygın bir şekilde değerlendirdik. Sincan, Eskişehir Yolu, Ulus, Kızılay, Cebeci, Tandoğan, Kurtuluş, Dikimevi bölgelerine "Sefalet ücretin kabul etmiyoruz! İnsanca yaşamaya yeten asgari ücret!" şiarlı afişlerimizi yoğun bir şekilde yaptık.

Önümüzdeki günlerde de farklı araç ve yöntemlerle sermayenin asgari ücret politikalarını teşhir eden çalışmalarımızı sürdüreceğiz.

Ankara BDSP**İzmir'de asgari ücret çalışmaları**

Sınıf devrimcileri olarak İzmir'de asgari ücret gündemli faaliyetimizi sürdürüyoruz. Bu çerçevede ilk olarak BDSP imzalı bildirimimizi çeşitli emekçi semtlerinde ve fabrikalarda işçi ve emekçilere ulaştırdık.

Çiğli Organize Sanayi bölgesindeki çeşitli sektörlerden fabrikalarda ve sabah servis güzergahlarında bildirimimizi dağıttık. Ayrıca Çiğli ve Buca'nın çeşitli emekçi semtlerinde bildiri dağıtımları gerçekleştirdik.

Bildiri dağıtımının yanısıra yine "Düşük ücretlere hayır! İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret istiyoruz!" şiarlı büyük boy ozalit afişleri Çiğli'nin işlek bölgelerinde kullanıldı.

Sınıf devrimcileri olarak önümüzdeki günlerde de farklı araç ve yöntemlerle sermayenin asgari ücret politikalarını teşhir etmeye devam edeceğiz.

İzmir BDSP

Asgari ücret mi biat ücreti mi?

Yüksel Akkaya

"Temel gelir", "vatandaşlık geliri" gibi sosyal politikada yeni arayışların yaşandığı kapitalist dünyadan bir haber olarak bizim sendikacılarımız, hükümet adamlarımız, işverenlerimiz bir kez daha asgari ücreti "birlikte" belirlemeye çalışıyorlar. Kuşkusuz, bir orta oyunu olarak. Kapitalist sistemin tıkandığı, işsizliğin, yoksulluğun derinleştiği bir dönemde çıkış yollarından biri olarak görülen "temel gelir" üzerine daha sonraki yazılarda değinmek üzere şimdilik asgari ücreti nasıl algılamamız gerektiği üzerine, tekrara kaçan bir yazı ile değinmekte yarar var.

Kapitalist bir sistemde ücret, asgari ücret, yüksek ücret hiçbir zaman "adil" bir ücret olmaz. Bu ücretlerin düzeyi sadece işçinin emeğinin sömürü düzeyini gösterir, hiçbir zaman sömürünün sona ermiş olduğunu göstermez, ne kadar yüksek olursa olsun. "Refah" dönemlerinde "yüksele" ücret, kriz dönemlerinde, yıkıcı bir rekabetin baskısı ve işsizliğin korkunç tehdidi ile iyice dibe vurur. Bu dönem emekçiler için bir var olma, ayakta kalma mücadelesi dönemine dönüşür. Öyle olduğu için emekçiler her düzeyde ücrete, yaşamlarını sürdürürebilmek için rıza gösterirler.

Sadece ücretiyle yaşayabilen işçiler, birbirleriyle ve işsizlerle girdikleri iş kapma ve koruma mücadelesinden her seferinde daha da yoksullaşarak çıkarlar. Bu dehşetengiz rekabet sömürü oranını, kâr oranını yükseltirken işçiye sefil bir yaşamı sürdürmeye yetecek bir ücrete razı olmaktan başka yol kalmaz! Öyle ki, F. Engels'in ifadesi ile işsizlerin son erkeği, son kadını, son çocuğu iş bulamadıkları sürece rekabet, ücretleri sıkıştırıp durur. Sermaye ile olan rekabette ise, işçi sadece açlığa, sefaletle itilmez, bir de ayağına sınımsız perçinlenmiş bir pranga vurulur.

Kapitalist sistem, normal durumlarda, işçinin kendi ortamının ve ülkesinin koşullarına uygun olarak kendisine çalışma ve yeniden üreme olanağı sağlayacak araçları edinmesi için gereksindiği bir parayı ücret olarak verir, ki buna da "adil ücret" derler. Kuşkusuz, bu "adil ücret" asgari ücretten biraz daha fazladır! Demek ki, kapitalist sistemde "adil" olmayan asgari ücret sadece işçinin asgari düzeyde yaşamını sürdürmesini sağlayacak araçları edinmesi için gereksindiği para olacaktır.

İşçi hareketlerinin yükseldiği, rakip bir sistem olarak sosyalist sistemin kapitalist sistemi tehdit ettiği bir zaman diliminde, sistem ve düzen sürekliliğini sağlamak için sosyal politika uygulamalarından biri olarak asgari ücretten de bir araç olarak yararlanmaya çalışmıştır. Bu dönem "asgari ücret" sistemi rahatlatan, işçi sınıfına da bir "rüşvet" olarak teklif edilen bir ücrettir. Aslında bu ücret sermayenin de işine yaramış, "refah" döneminde ücret üzerinden kaynaklanacak bir "kirli" rekabetten kurtulmuşlardır. Özellikle büyük sermaye, küçük sermayenin daha düşük ücretli mal ve hizmet üretme baskısı ve "kirli" rekabetsizden kurtulmuştur.

Gelişimi açısından bakıldığında asgari ücretin kapitalist sistem içinde üç temel anlamı bulunmaktadır. İlki, işçinin yaşamını sürdürmesi için gerekli ve zorunlu olan araçları almaya yetecek kadar bir paranın ücret olarak belirlenmesidir, ki bu en düşük ücret düzeyidir, bir doğal ücret olarak da kabul edilebilir. Burada sömürü oranı yüksektir, üretilen değer büyük bir bölümüne kapitalist el koymaktadır. Bu ücret düzeyi ile kriz dönemlerinde olduğu kadar yıkıcı bir rekabetin yaşandığı her

dönemde de karşılaşılır. İşsizlik baskısı, korkusu, kaygısı bu ücret düzeyini iyice aşağı çeker. 19. yüzyıl ücretleri ile 21. yüzyıl ücretleri bu tür ücretlerdir. Bu dönem işçi hareketleri de etkisizdir, kapitalist sistemi tehdit eden bir dış etken de yoktur.

Asgari ücretin ikinci temel anlamı kapitalistler arasındaki ücret farkından kaynaklanan "kirli" rekabetle ilgilidir. Gerek ülkeler arasında gerekse işletmeler arasındaki bu ücret farkı, taraflar arasında, maliyetleri ve fiyat düzeyini belirlediği için, bir "haksız", "kirli" rekabete neden olur. "Düşük ücret", "yüksek ücreti" kovar, tıpkı kötü paranın iyi parayı kovması gibi! Böyle olduğu için, "yüksek ücret" ödeyen kapitalistler, "düşük ücret" ödeyenlerle rekabet edebilmek için standart bir ücret talebinde bulunurlar, ki bu da asgari ücret olur. Kuşkusuz, bu anlaşmada kabul edilmek istenen en düşük olan ücret olacaktır, ancak somut durum buna el vermediğinden bir pazarlık ile mümkün olduğunca en düşüğe yakın bir ücret üzerinden anlaşılır. İşçi sınıfının potansiyel tehlike/tehdit düzeyine bağlı olarak da bu ücret biraz daha yüksek tutulabilir. Böylesi bir ücret, refah dönemlerinin yanı sıra kriz dönemlerinde de benimsenebilir.

Üçüncü temel anlam, asgari ücretin sosyal politikanın bir aracı olması ile ilgilidir. Bu aslında işçi sınıfına teklif edilen bir "rüşvet" de. Kapitalist sisteme karşı olmak ve onu değiştirmek yerine, sistemle bütünleşmeyi ve onunla varlığını sürdürmeyi önerir, bunun karşılığında da "daha" iyi, "adil" bir ücret önerir, ki bu öneriyi de asgari ücret olarak yapar. Bu daha çok refah dönemlerinde başvurulan, özellikle II. Dünya Savaşı'ndan sonra benimsenen bir politikadır. Burada işçinin "normal" ihtiyaçlarını karşılayan bir ücret gözetilmeye çalışılır. Geçimden çok, "insanca yaşam" gibi bir kriterden sık sık söz edilir. ILO'nun tanımı ile "asgari ücret işçiye uygun yaşama normları sağlayacak bir ücret" olarak kabul edilir, ettirmeye çalışılır.

Türkiye'deki asgari ücretlere ve belirlenmesine yönelik politikalara yukarıda belirtilen üç temel anlam çerçevesinde bakıldığında, iç pazara yönelik üretim sürecinin dışında, sosyal politikanın bir aracı olarak bakılmadığı görülecektir. Tarihsel gelişim, seyri ve bugünkü durumu bunu açıkça ortaya koymaktadır. Bugün asgari ücret yıkıcı rekabetin acımasız ücreti olarak kabul edilmekte, bir maliyet unsuru olarak değerlendirildiğinden mümkün olduğunca en düşük düzeyde tespit edilmeye çalışılmaktadır. Milyonlarca asgari ücretli emekçi ise örgütsüzlüğünün bir sonucu olarak bu sürece müdahale etmemekte/edememektedir. Sendikaların üyelerinin asgari ücretten yüksek bir ücret alıyor olması, sendikaları ve sendikalı işçileri asgari ücretin belirlenmesi mücadelesi dışına itmektir. Bir kölelik ücreti bile olmayan günümüz asgari ücreti yükseltmek şiarı yerine, böyle bir rüşvete razı olmak yerine F. Engels'in 150 yıl önce söylediği gibi "Üretim araçlarının: hammaddelerin, fabrikaların ve makinelerin emekçi halkın eline geçmesi" şiarı ile mücadele etmedikçe, bu kadere hep razı olmak zorunda kalacaktır. Üstelik bu kaderi bu kez dinsel araçlarla tahkim eden yönetim altında daha "uhrevi" olarak benimsetmeğe çalışacaklardır. Yörsan'da "iş ihsan" edilenlerin, sendikaya üye olma "hainliğinin" cezasız bırakılmaması, yeni ücret politikaları için bir gösterge olabilir mi? Sorunun yanıtından çok, soruyu sormak ve üzerine düşünmek önemli.

19 Aralık eylem ve etkinliklerinden....**“19 Aralık katliamını unutmamak,
unutturmayacağız!”****TUYAB'dan 19 Aralık eylemi!**

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği 19 Aralık günü Bayrampaşa Cezaevi önünde bir anma eylemi gerçekleştirdi. Eylemde “19 Aralık direnişimiz 7. yılında! 19 Aralık katliamını unutmamak, unutturmayacağız!/TUYAB” yazılı pankart açıldı.

TUYAB dönem sözcüsünün konuşmasının ardından saygı duruşu çağrısı yapıldı. Saygı duruşu sırasında coşkulu şiirler okundu. Basın metninde 19 Aralık katliamına ilişkin yalanlar teşhir edildi ve devrimci direnişin önemi vurgulandı.

Ardından marşlarla devrim şehitleri selamlandı. Müzik dinletisinin ardından Bayrampaşa Cezaevi'nin kapısına dönülerek kapının önüne sloganlar eşliğinde karanfiller atıldı.

Yaklaşık 150 kişinin katıldığı eylemi, HKM, Kaldıraç ve İHD destekledi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

TUYAB'dan 19 Aralık paneli

TUYAB'ın 16 Aralık günü örgütlediği panelde 19 Aralık katliamı tartışıldı.

Etkinlik 19 Aralık katliamının öncesi ve sonrasını ele alan sinevizyon gösterimiyle başladı. Sinevizyonun ardından TUYAB Dönem Sözcüsü Şerife Ceren Uysal giriş konuşmasını yaptı. Mimar Hasan Kıvrırcık, Türkiye'deki F tiplerinin planlarını göstererek, bu zindanların mimari olarak bile sosyal imkanlara izin vermediğine değindi. Ölüm Orucu Gazisi Eyüphan Başar devletin temel politikasının direnişi kırarak topluma gözdağı vermek olduğunu söyledi. TUYAB kurucularından olan tutsak anası Semiha Köz, yaşanan sürecin ardından herkesin kendini sorgulaması ve devrim cephesinde yer alması gerektiğini vurguladı.

Avukat Gülizar Tuncel ise devletin geçmişten beri uyguladığı cezaevi politikalarından söz etti ve bu katliamın zaten beklendiğini ifade etti.

Panelistlerin konuşmalarının ardından izleyiciler de söz alarak katliama ve ÖO sürecine dair görüşlerini paylaştılar.

Kızıl Bayrak/İstanbul

TUYAB'lılara gözaltı terörü!

19 Aralık katliamını protesto eden TUYAB 18 Aralık günü Galatasaray Lisesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklamasının sona ermesinin ardından TUYAB'lılar devrimci tutsaklara Galatasaray Postanesi'nden dayanışma kartları yolladılar. Bu sırada sivil polisler TUYAB çalışanı Hümeysra Doğan'ı ve TUYAB Dönem Sözcüsü Şerife Ceren Uysal'ı gözaltına aldılar. Taksim Polis Karakolu'na götürülen Uysal ve Doğan gözaltına alınmaları sırasında “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Baskılar cezalar bizi yıldırılmaz!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Avcılar'da katliam lanetlendi!

19 Aralık günü Avcılar'da 19 Aralık katliamı vesilesiyle bir eylem gerçekleştirildi. BDSP, HKM ve DHP'nin ortak örgütlediği eylem, Avcılar Marmara Caddesi'nde başladı. Eylemde “Yaşasın 19 Aralık direnişimiz!” şiarının yazılı olduğu pankart taşındı.

Marmara Caddesi'nin başından ortasına kadar yüründükten sonra burada basın açıklaması gerçekleştirildi.

Basın metninin okunması esnasında faşistler ortamı provoke etmeye çalıştılar. Bu provakasyon girişimini kitle “Baskılar bizi yıldırılmaz!” sloganıyla karşıladı. Basın metninin okunmasının ardından eylem sona erdi.

Esenyurt/Kızıl Bayrak

Gazi'de 19 Aralık eylemi

19 Aralık katliamının yıldönümünde Gazi Mahallesi'nde bir anma gerçekleştirildi. Eski Karakol Durağı'nda toplanan yaklaşık 200 kişilik kitle sloganlar eşliğinde Cemevi'ne doğru yürüyüşe geçti. “Devrimci irade teslim alınmaz!”, “Yaşasın 19 Aralık direnişimiz!/BDSP, ESP, DHP, Partizan” yazılı pankart arkasında oluşan kortejde, önde eylemi örgütleyen kurumlara ait birer temsili flama, arkaya doğru meşaleler ve katliamda şehit düşen devrimcilerin fotoğrafları taşındı. Yol boyunca 19 Aralık direnişini anlatan ajitasyon konuşmaları yapıldı ve devrimci marşlar hep bir ağızdan söylendi. Cemevi'ne gelindiğinde ilk olarak saygı duruşunda bulunuldu. Saygı duruşunun ardından basın açıklaması okundu.

Eylemin sonuna doğru polisin provokasyon girişimine kitle halaya durarak karşılık verdi. Eylemin bitirilmesinin ardından kolluk güçleri Gazi Mahallesi'ni ablukaya aldı.

Gazi BDSP

Devrimci tutsaklar yalnız değildir!

İzmir'de bir araya gelen BDSP, DHP, ESP, İCİ, Kaldıraç, KÖZ, ÖMP, Partizan bileşenleri 19 Aralık katliamını lanetlemek amacıyla bir eylem ve etkinlik programı kapsamında 15 Aralık günü Konak ve Karşıyaka'da standlar açtı.

Standlarda “19 Aralık'ı unutmamak, unutturmayacağız!” başlıklı ortak imzalı bildiriler dağıtıldı. 19 Aralık katliamını anlatan fotoğraflar

gösterildi. Devrimci tutsaklara gönderilmek üzere kartlar hazırlandı. Bildiri dağıtımı sırasında ajitasyon konuşmaları yapıldı, emekçi halk, devrimci tutsaklarla dayanışmak amacıyla tutsaklara kart yazmaya çağrıldı. Bu çağrı karşılığını kısa sürede buldu, tutsaklara gönderilmek üzere 70 kart yazıldı.

Kartlar 17 Aralık'ta yapılan ortak eyleme gönderildi. Eylem kitlenin Konak PTT önünde toplanmasıyla başladı ve “19 Aralık'ı unutmuyacağız, unutturmayacağız! Devrimci tutsaklar yalnız değildir!” pankartı açıldı. Basın açıklamasından sonra eylem sona erdi.

Kızıl Bayrak/İzmir

Devrimci direniş sürüyor, sürecek!

İzmir'de biraraya gelen ilerici, devrimci güçler 19 Aralık günü Karşıyaka İskelesi'nin karşısındaki İş Bankası önünde bir basın açıklaması düzenledi. Basın açıklamasında “19 Aralık katliamını unutmamak, unutturmayacağız!” pankartı açıldı.

Sloganlarla başlayan eylem devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşuyla devam etti. Ardından yapılan açılış konuşmasında devletin katliamcı kimliği teşhir edildi. Eylem programı ortak basın metninin okunmasıyla devam etti. Açıklamada devrimci iradenin teslim alınmadığının altı çizildi. Eylem, Yürek İşçileri şiir topluluğunun dinletisi ile devam etti. Programda, İCİ'ye devrimci tutsaklardan gelen mektuplardan parçalar okundu ve Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu'ndan bir arkadaşın hazırladığı tiyatral şiir sunumu gerçekleşti. Etkinlik Kavel Müzik Grubu'nun marşlarıyla son buldu.

100 kişinin katıldığı eyleme Karşıyaka'daki emekçiler yoğun ilgi gösterdi. Eylemi BDSP, ESP, DHP, İCİ, KÖZ, Kaldıraç, ÖMP ve Partizan örgütledi.

Kızıl Bayrak/İzmir

Ankara'da 19 Aralık eylemleri

19 Aralık günü Ulucanlar Cezaevi önünde BDSP, Alınteri, DHP, ESP, Partizan, Odak, Tüm-İGD, EHP

ve Kaldıraç tarafından düzenlenen eylemle 19 Aralık katliamı lanetlenerek, direniş selamlandı.

“19- 22 Aralık katliam ve direnişini unutmadık, unutturmayacağız!” şiarlı pankartın en önde taşındığı bir yürüyüşle ve sloganlarla Ulucanlar Cezaevi önüne gelindi. Burada 19 Aralık'ta katledilen devrimciler olmak üzere tüm devrim ve sosyalizm şehitleri için saygı duruşuna geçildi. Basın açıklamasının okunmasının ardından Ulucanlar Cezaevi önüne karanfiller bırakıldı. 19 Aralık şehitlerinin isimleri tek tek okunarak “yaşıyor” denildi. Eyleme 100 kişilik bir katılım oldu.

Buradan Ali İhsan Özkan, Cafer Tayyar Bektaş, İrfan Ortakçı'nın mezarlarının bulunduğu Karşıyaka Mezarlığı'na gidilerek bir anma gerçekleştirildi. 60 kişinin katıldığı anmada pankart ve sloganlarla mezar başında öfke ve kararlılık vurgulandı. Burada şiirler okundu, marşlar söylendi, konuşmalar yapıldı.

Kızıl Bayrak/Ankara

Ankara: “19-22 Aralık katliamını unutmadık!”

15 Aralık günü BDSP, Alınteri, ESP, DHP, Partizan, Kaldıraç, Odak, EHP, Tüm-İgd ve Kurtuluş'un birlikte örgütlediği bir yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüşe Yüksel Caddesi'nden başlandı. “19-22 Aralık katliam ve direnişini unutmadık, unutturmayacağız!” şiarlı ortak pankart açıldı.

Kitle Sakarya Caddesi'nde tüm devrim ve sosyalizm şehitleri için saygı duruşunda bulundu. Ardından devletin katliamcı geleneğini teşhir eden ve devrimci iradeyi vurgulayan bir konuşma yapıldı. Eyleme basın açıklamasının okunması ile devam edildi. Açıklamanın ardından Mehmet Özer kısa bir şiir okudu ve konuşma yaptı. Avusturya İşçi Marşı hep bir ağızdan söylendi. Coşkulu ve kitlesel bir biçimde gerçekleştirilen eyleme 200 kişi katıldı. Komünistler eylemde kitlesel bir katılımı yer aldılar.

Ankara/BDSP

Mamak'ta katliamlar lanetlendi!

BDSP olarak Aralık ayı içerisinde gerçekleştirilen faşist devlet katliamlarını ve direnişleri ele alan bir anma etkinliği gerçekleştirdik. Mamak İşçi Kültür Evi'nde gerçekleşen anmada sahneye “Faşist katliamların hesabını işçi-emekçiler soracak” pankartı asıldı.

Yapılan sunumun ardından devrim ve sosyalizm kavgasında şehit düşenler anısına saygı duruşuna geçildi. BDSP, Ekim Gençliği ve Mamak İşçi Kültür Evleri adına birer konuşma yapıldı. Ankara BDSP tarafından hazırlanan belgesel gösterimi ilgiyle izlendi. Mamak İşçi Kültür Evleri şiir topluluğu yine Aralık ayında Naziler tarafından katledilen bir partizanı anlatan Tanya şiirini okudu. Başarılı şiir sunumu Sovyet halklarının 2. emperyalist paylaşım savaşındaki direnişini gösteren görüntülerle son buldu. Anmaya 40 kişilik bir katılım oldu.

Ankara/BDSP

Bursa'da 19 Aralık eylemi

16 Aralık Pazar günü Bursa Osmangazi Metro İstasyonu önünde yapılan bir eylemle devlet terörü lanetlendi, devrimci tutsakların direniş selamlandı ve şehitler anıldı.

BDSP, DHP, ESP, BATİS, Partizan, SDP, Genç Kurtuluş, YDG ve SGD'nin düzenlediği eylem saat 17.30'da gerçekleştirildi. “19 Aralık katliamını unutmadık, unutturmayacağız! Cezaevlerindeki baskılara son” pankartı açılarak meşaleli bir yürüyüş ve ardından basın açıklaması yapıldı.

Kızıl Bayrak/Bursa

Bursa Cezaevi'ne karanfil bırakıldı!

Bursa'da 19 Aralık cezaevi katliamının ve direnişinin yıldönümü nedeniyle iki eylem gerçekleştirildi. Eylemlerden ilki saat 12.00'de Heykel-Postane önünde yapıldı. “Hayata Dönüşün Fotoğrafları” ve “19 Aralık Katliamını unutmadık, unutturmayacağız!/Cezaevlerindeki baskılara son!” yazılı pankartlar açıldı. Devletin F tipi tecrit saldırısını teşhir eden ve 19 Aralık gerçeklerini anlatan basın metninin okunmasından sonra devrimci tutsaklarla dayanışmak için kart atma eylemi yapıldı.

İkinci eylem Bursa Cezaevi önünde gerçekleşti. Burada 19 Aralık katliamında şehit düşen devrimci tutsaklar şahsında tüm devrim şehitleri anısına saygı duruşu yapıldı. Basın açıklamasının okunmasının ardından cezaevi önüne kızıl karanfiller bırakıldı.

Kızıl Bayrak/Bursa

Adana'da 19 Aralık katliamı lanetlendi

Adana'da 19 Aralık katliamı çeşitli eylem ve etkinliklerle lanetlendi. 19 Aralık günü Kürkçüler Cezaevi önünde bir eylem düzenlendi. Kürkçüler Cezaevine yüz metre kala araçlardan inerek yürüyüşe geçildi. Cezaevi önüne gelen kitle jandarma barikatıyla karşılandı.

Cezaevi önünde İHD Adana Şube Başkanı Ethem Açıklalın'ın okuduğu basın açıklamasında, 19 Aralık katliamının içeriği ve nedenleri anlatıldı. Cezaevlerinde tecrit ve baskı koşullarının sürdüğünün belirtildiği açıklamada, hasta tutsakların tedavilerinin engellendiği, dayatmaları kabul etmeyen devrimci tutsakların yasaklarla karşılandığı söylendi.

Alınteri, BDSP, ÇHKM, DHP, ESP, Partizan, İHD, TUHAY-DER'in örgütlediği eylem, basın metninin okunmasının ardından sloganlarla bitirildi.

Kızıl Bayrak/Adana

Adana'da 19 Aralık paneli

19 Aralık katliamının yıldönümünde Adana'da çıkartılan eylem takvimi çerçevesinde 15 Aralık günü Ziraat Mühendisleri Odası'nda bir panel gerçekleştirildi. Panele Avukat Tugay Bek (ÇHD), Doktor Mehmet Antmen (SES), Mustafa Çamlı (dönem tutsağı), Berkemal Tuncer (tutsak yakını) ve şair Ahmet Telli katıldı.

Mustafa Çamlı konuşmasında F tiplerinin sürece yayılmış ölüm hücreleri olduğunu, katliamda asıl

yapılmak istenenin devrimci tutsakların devrimci kimliklerinin teslim alınması olduğunu vurguladı. Şair Ahmet Telli, “devrimciler kolay yetişmiyor” diyerek, Aydın Sanatçılar Girişimi oluşturup, toplumsal vicdani harekete geçirmek için çabaladıklarını anlattı. Avukat Turgay Bek, F tiplerinde insanları düşünsel olarak teslim almak istediklerini anlattı. Dr. Mehmet Antmen ise, F tiplerinin sağlığa bilimsel olarak zararlı olduğunu ve bunun kanıtlandığını vurguladı. Panel soru-cevap bölümüyle devam etti. Panele yaklaşık 60 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Adana

Yaşasın 19 Aralık direnişimiz!

21 Aralık günü Adana'da İnönü Parkı'ndan Merkez Postanesi önüne kadar yürüyüş ve ardından tutsaklara kart atma eylemi örgütlendi.

19 Aralık'ta şehit düşen devrimcilerin resimlerini açarak yürüyüşe geçen kitle, Çakmak Caddesi üzerinden geçerek postane önüne geldi. Burada İHD Şube Başkanı kurumlar adına bir açıklama gerçekleştirdi. 19 Aralık katliamının lanetlendiği konuşmada, cezaevlerinde tecritin sürdüğü ve devrimci tutsaklarla dayanışmanın devam edeceği vurgulandı.

Alınteri, BDSP, ÇHKM, DHP, ESP, İHD, TUHAY-DER, SDP'nin örgütlediği eylem kartların gönderilmesinin ardından sona erdi.

Kızıl Bayrak/Adana

Sivas'ta anma etkinliği

12 Aralık günü DGH, Ekim Gençliği, SGD, TKP ve YDG olarak bir anma etkinliği örgütledik. Saygı duruşunun ardından açılış konuşması gerçekleştirildi. Gökçe Fidan Erdal Eren'in ailesine yazdığı mektup okundu. Ve sonra şiir dinletisine geçildi. Söyleşi “19 Aralık ve Savaş Çığırkanlığı” başlığı altında yürütüldü. Söyleşinin ardından beğeniyle dinlenen ezgilerimizle etkinlik sona erdi. Etkinliğe 60 kişilik bir katılım sağlandı.

Sivas Ekim Gençliği

Devrimci örgüt

“Partimizin II. Kongresi’nin dünyada ve Türkiye’de girmiş bulunduğumuz çok daha zorlu ve karmaşık bir dönemin ardından toplanmış olması, onun gündeminin ağırlık alanını da etkilemiştir” diyen **TKİP II. Kongresi Bildirisi**, sözünü ettiği dönemi dünyada 11 Eylül sonrası gelişmelerle ilişkilendirmekte, dünya ölçüsünde burjuva gericiiliğinin yeni bir ivme kazandığı, bunun sistemin genelinde özgürlüklerin sınırlandırılması ve polis devletine geçişi hızlandırdığı, zaten geleneksel olarak bir polis-asker rejimine dayanan Türk burjuva gericiiliğinin de bundan kendi yönünden en iyi biçimde yararlandığını vurgulamakta ve sözlerini şöyle sürdürmektedir:

“Böylesine karmaşık ve zorlu bir dönemin ardından toplanan **TKİP II. Kongresi**, doğru bir ideolojik-politik çizginin yanı sıra, ihtilalci temellere oturan sağlam bir parti örgütünü, çok yönlü olarak eğitilmiş ve donatılmış militan savaşçı kadroları, doğru bir çalışma tarzı ve etkin bir çalışma kapasitesini, devrimci bir partinin bu dönemin gelişmelerine yanıt verebilmesinin olmazsa olmaz koşulları olarak ele almaktadır; ve tüm bunların gerçekten bir anlam taşıyabilmesi ve gerçek maddi bir kuvvet haline getirilebilmesi için de, sınıf eksenli bir devrimci çalışmayı tayin edici önemde görmektedir.

“Bu nedenledir ki, çok kapsamlı bir gündem üzerinden çalışan, dünyada, bölgede ve Türkiye’deki siyasal gelişmeler ve bunun ortaya çıkardığı sorunlar üzerinde gereğince duran II. Parti Kongresi, yine de çalışmasında esas ağırlığını partinin örgütsel gelişme ve kadrolaşma alanındaki sorunları ve ihtiyaçları üzerinde yoğunlaştırmış, bunu genel politik çalışmasının, özellikle de sınıf çalışmasının çok yönlü sorunlarının irdelenmesi ve deneyimlerinin özetlenmesi ile birleştirmiştir. Bu ağırlıklı çerçeve, girmiş bulunduğumuz zorlu döneme partinin hazırlanması bakımından temel önemde bir ihtiyaç olarak ele alınmıştır.” (**TKİP II. Kongresi Bildirisi**, Ekim, sayı: 248, Kasım 2007)

Kapitalist dünyanın emperyalist metropollerinde demokratik hak ve özgürlüklerin sistemli bir biçimde budanması ve bunun polis devletine yasal, kurumsal ve fiili uygulama olarak geçişle elele gitmesi, gerçekte 11 Eylül’ü önceleyen bir gelişmedir. 11 Eylül, daha ‘80’li yılların başında kendini gösteren bu eğilime yalnızca yeni bir ivme kazandırmış, dünya ölçüsünde burjuva gericiiliği için ortak bir demagojik bahane işlevi görmüştür. Demokratik özgürlüklerin gaspı ve polis devletine geçiş, işin aslında sistemin sürmekte olan yapısız bunalımı ile ilgilidir ve bu çerçevede emperyalist metropoller için gerçekte son birkaç on yılın sorunudur. İşçilerin ve emekçilerin ekonomik ve sosyal kazanımlarına sistemli saldırılar, sömürüyü büyüten ve çalışma koşullarını ağırlaştırıcı politikalar, beraberinde siyasal özgürlüklere saldırıyı da getirmekte, geleceğin zorlu sosyal mücadelelerine hazırlanmak için burjuvazi bugünden önlemler almaktadır. ‘80’li yılların neoliberal saldırganlığına eşlik eden bu eğilim, ‘89 yıkılışının ardından yeni bir ivme kazandı, 11 Eylül sonrasında ise ifade uygunsuz burjuva gericiiliği bu alanda yeni bir sıçrama gösterdi.

Özetle sorun, demokratik hak ve özgürlüklerin zaten son derece sınırlı ve güdük olduğu ve bu kadarıyla bile her an militarist-polis rejiminin tehdidi altında bulunduğu Türkiye gibi ülkelerden öteyedir, sistemin geneliyle ilgilidir, demek oluyor ki dünya ölçüsündedir. Bu gelişmenin Türkiye gibi ülkeler için özel anlamı, dizginsiz bir militarist-polis rejimi için uygun bir uluslararası atmosfer oluşturmaktadır. **TKİP II. Kongresi Bildirisi**, “Çözüksüz yapısal sorunlarla

boğuşup duran ve gelinen yerde özellikle Kürt sorunu üzerinden iyiden iyiye sıkışmış bulunan Türk burjuva gericiiliği de kendi yönünden bu genel atmosferden en iyi biçimde yararlanma yoluna gitmektedir. İçerde baskıyı, şovenizmi ve faşist-militarist terörü azdırmakta, dışarda ise bölge halklarına karşı emperyalist-siyonist cepheye yeni roller üstlenmektedir” derken bunu anlatmaktadır.

Sorunun bu yönü başlıbaşına önemlidir, zira daha birkaç yıl öncesine kadar, düzen propagandasının AB süreci üzerinden bilinçli bir biçimde pompalandığı hayallerin etkisi altında, Türkiye solunun önemli bir bölümü, üstelik sanılabileceği gibi salt reformist kesimleri de değil, sermayenin yeni yönelimleri, özellikle de AB sürecine paralel olarak, Türkiye’de siyasal rejimin “yumuşama”ya doğru gittiği üzerine ham hayaller taşıyor, bunun yarattığı rahavet içinde legal alana yığılmalar yaşıyor ve bu devrimci hareketin bazı kesimlerinde bile legal parti eğilimleriyle birleşiyordu. Ne iyi ki olayların gidişatı halihazırda bu tasfiyeciler liberal hayalleri kendiliğinden yıkılmış bulunmaktadırlar. Dünyanın üçlü kriz bölgesinin tam göbeğinde bulunan ve bu aynı bölgede tarihsel olarak ABD emperyalizminin ileri karakolu işlevi gören bir ülkede, üstelik bölgeye yönelik emperyalist müdahalenin savaşlar dizisi boyutu kazanmakta olduğu bir evrede, rejimin siyasal olarak yumuşamakta olduğu beklentileri ancak liberal ham hayallerin ifadesi olabilirdi. Çözülemez Kürt sorununun süreklileştirdiği özel savaş durumunun, sonu gelmeyen ekonomik-sosyal yıkım saldırılarının sürekli bir ihtiyaç haline getirdiği baskı ve yasak düzeninin sözünü bile etmiyoruz. Nitekim bir aldatmacadan ibaret olduğu daha baştan belli olan AB makyajı çok geçmeden döküldü, özellikle 11 Eylül ile birlikte oluşan atmosferin de verdiği güçle, rejim gerçek yüzünü yeniden tüm açıklığı ile ortaya koydu.

Sorunun devrimci açıdan genel ilkesel ve stratejik önemi bir yana, içinden geçmekte olduğumuz tarihsel evreye ilişkin bu iç ve uluslararası koşullar bile, illegal temellere dayalı devrimci bir örgütün/partinin yaşamsal anlamını ve önemini bütün açıklığı ile ortaya koymaktadır. Bugünün Türkiye’inde, her ciddi devrimcilik iddiası illegal temellere sahip devrimci bir örgüt/parti üzerinden somutlanmak zorundadır. Bu çerçevede, devrimci örgüt sorununu ciddiyetle ele almayan ve pratikte çözmez bir siyasal hareketin devrimcilik iddiasını ciddiye almanın, bunu samimi ve inandırıcı bulmanın olanağı yoktur. Söz konusu olan bir siyasal hareketse eğer, örgütsel açıdan düzenin icazet ve denetim sınırları içine sığabilen, bundan ibaret kalabilen bir siyasal kimliğin devrimcilikle yakından uzaktan bir ilişkisi olamaz. İfade uygunsuz bu sorun, bu soruna ilişkin ilkesel ve pratik tutum, herhangi bir siyasal akımın devrimcilik iddiasının turnusol kağıdıdır.

Öte yandan, **TKİP II. Kongresi**’nin çalışma gündemi içinde devrimci örgüt sorununa verdiği ağırlık, bu sorunun taşıdığı genel ilkesel önemin içinden geçmekte olduğumuz tarihi evrenin özgün koşulları içinde kazandığı daha özel anlamdan da öteyedir. Sorunun öteki bir temel boyutu, ‘90’lı yılların ortasından 2000’li yılların ortasına uzanan son on yıllık dönemde yaşanan ve devrimci hareketi derinden etkileyen gelişmeler, bu gelişmelere ilişkin değerlendirmeler ve bundan çıkarılan somut sonuçlardır. **TKİP II. Kongresi**’nin konuya ilişkin değerlendirmeleri bakımından sorunun bu yönü ilkenden de önemlidir ve pratik yönden daha yakıcıdır.

Anılan on yıllık evrenin ilk yarısı, rejimin devrimci kimlik ve dolayısıyla da devrimci örgüt sorununda ısrarını sürdüren hareketlere yönelik kapsamlı bir saldırı dönemidir. ‘90’lı yılların ortasından başlayarak yoğunlaştırılan sistemli saldırılarla sonuçta devrimci örgütlere büyük darbeler vuruldu ve 2000’li yıllara girilirken gündeme getirilen hücre saldırısı ile bu bir başka yönden pekiştirilmeye çalışıldı. Amaç devrimci örgütsel yapıyı mümkün olduğunca tasfiye etmek ve zindanları bu yapı için bir devrimci kadro kaynağı olmaktan çıkarmaktı. Devletin bu tutumunun bir değerlendirmeye dayandığından, ‘90’lı yılların ortasında güncelleştirilen Milli Güvenlik Siyaset Belgesi’ndeki sol hareket değerlendirmesinin bunun temelini oluşturduğundan kuşku duyulamaz. Bu değerlendirmede devlet, solun önemli bir bölümünün “ılımlı bir çizgi”ye çekildiğini, fakat daha dar bir kesiminin hala da radikal konumda ısrar ettiğini saptıyordu. Bu saptamadan çıkan sonuç ve dolayısıyla görev, radikal çizgide ısrar edenlerin de aynı ılımlı çizgiye, daha açık ifadeyle düzenin icazet alanına çekilmesi olabilirdi. Sermaye devletinin bu değerlendirmeyi izleyen davranış çizgisine bugünden bakıldığında, bunun devrimci örgütsel yapıları güçten düşürmeye, olanaklıysa tümünden yıkmaya, bu arada zindanlar üzerinden yenilenen devrimci kadro kaynağından yoksun bırakmaya, böylece sonuçta hiç değilse devletin denetim ve icazet alanına mecbur ve mahkum bırakmaya yönelik olduğu daha açık biçimde görülebilmektedir. ‘90’lı yılların ikinci yarısını kapsayan sistemli saldırılar ile bunu tamamlayan hücre saldırısı, bu saldırılardaki büyük kararlılık ve acımasızlık bunun bir ifadesi oldu.

Tüm bu saldırı sürecinin ardından bugünün tablosuna baktığımızda, devletin kendi hesapları çerçevesinde önemli bir başarı elde ettiğini açıklıkla ve yüreklilikle saptamak gerekir. Sorun basitçe illegal örgütsel yapıların büyük ölçüde zaafa uğramasından ibaret de değildir. Sorun yazık ki bundan öteyedir; devrimci örgüt iradesindeki belirgin bir zayıflama ile ilgilidir ve bu halihazırda geleneksel devrimci-demokrat grupların hemen tamamının en büyük zaafiyetidir. Yıllar öncesinden yenilmiş darbelerin örgütsel etkilerini gidermeye yönelik çabalarındaki hissedilir zayıflık, işlerin hemen tamamen legal alan ve araçlar üzerinden yürütülmesi, bu durumun giderek kurumlaşmış kalıcılaşması, bunun ifadesidir.

Kuşkusuz bu dönemde siyasal olayların genel seyri de devletin işini alabildiğine kolaylaştırmış, tersinden devrimci akımların örgütsel yönden toparlanmasını zora sokmuştur. Genel siyasal durgunluk, bunun temel bir etkeni olarak da sınıf ve kitle hareketindeki genel zayıflık, Kürt hareketinde yaşanan İmrallı sonrası sürecin derin etkileri, toplumda gerici siyasal atmosferin şovenizm ve dinsel gericiilik üzerinden iyice ağırlaşması, tüm bunlar devletin işini kolaylaştırmış, devrimci yapıların örgütsel açıdan toparlanmalarını zora sokmuştur. Bütün bunlar yeterince açıktır. Fakat işte tam da bütün bu zorluklar sonuçta devrimci örgüt iradesini zayıflatmış, devrimci örgütsel yapıyı yeniden kurmak kararlılığını ve pratik çabasını zaafa uğratmıştır.

Öte yandan bu, öyle basitçe dönemsel bir gelişme ve sonuç da değildir. Sorun gerçekte daha temeldir ve geleneksel küçük-burjuva devrimci demokrat örgütlerin yapısal zaafiyeti ile ilgilidir. Dönemsel koşulların bu denli kolay sonuç vermesinin gerisinde de bu yapısal zaafiyet vardır. Yenilginin öğretici derslerinden hiçbir anlamlı sonuç çıkarmadan yeni döneme giren ve herşey

t yaşamsaldır!

rağmen devrimci çizgide ve devrimci örgütte ısrar eden bu grupların, yeniden toparlanma dönemini izleyen 20 yılın ardından bugün artık bir tıkanma, tıkanmadan da öteye bir çözülme evresine girdikleri görülmektedir. Devrimci örgüt iradesinde ve pratiğinde yaşanan belirgin zaafiyetin gerisinde de gerçekte ve temelde bu vardır. Devletin saldırılarının bu denli kolay sonuç verebilmiş olması da bundan dolayıdır. Mevcut durumun vahametini artıran da yine bu gerçeğin kendisidir.

20 yıl önce, 12 Eylül yenilgisini izleyen o yeniden toparlanma döneminde, en acil, öncelikli ve yaşamsal görev, yenilginin derslerinden de yararlanarak geçmişle ideolojik hesaplaşmaya dayalı olarak yaşanacak kapsamlı bir ideolojik yenilenme idi. Halkçı devrimci-demokrat örgütler o evrede bu görevden yan çizdiler, buna yönelik devrimci ideolojik basınca belirgin bir tutuculukla direndiler. Örgütsel ve pratik görevlerin önemi ve önceliği adı altında, teorik gelişme ve ideolojik yenilenme ihtiyacına burun kıvırdılar; dahası, bunun anlamına ve önemine ilişkin vurguları devrimci örgütten ve pratikten kaçışın göstergesi saymak kolaycılığın bile sığındılar. Döneme egemen liberal tasfiyecilik eğilimleri, yaygın bir eğilim olan devrimci örgütten kaçış ve legalizm cereyanı, bu söyleme belli sınırlar içinde elbette bir anlam ve haklılık kazandırıyor. Fakat yine de bunun küçük-burjuva halkçı çizginin tutuculukla savunulmasına bir dayanak olarak kullanılması, sonuçları bugün tüm açıklığı ile görülebildiği gibi, büyük bir yanılgı ve tipik bir küçük-burjuva dargörürlüğü örneği idi. Yapılması gereken; kapsamlı bir devrimci ideolojik yenilenmeyi bu yeni temeller üzerinde devrimci örgütsel bir şekillenme ile birleştirmek ve bunu devrimci sınıf çalışması ekseninde geliştirmekti. Bunu kavrayamayanlar, eski çizgi temelinde ve kendi dar sınırları içinde devrimci örgütü ve pratiği önemseyemediğini sananlar, böyle yapmakla gerçekte devrimci örgütün ve pratiğin olanaklarını da zamanla tüketeceklerini görüp kavrayamadılar.

Bugün ise tersinden bir zaafıla yüzyüzeyiz, bu aynı gruplar şahsında. 20 yıl sonra bugün ve bugünün Türkiye'sinde en acil sorun, en yaşamsal ihtiyaç devrimci örgüttür, bu sorunda gösterilecek pratik kararlılık ve tutarlılıktır. Oysa tam da böyle bir dönemde, aynı halkçı devrimci-demokrat gruplar örgütsel alandaki zaafiyete karşı belirgin bir duyarsızlık içindedirler. Bu, elbetteki tüm öteki güçlüklerle birlikte ve bunlar temelinde, devrimci örgüt iradesindeki zayıflamanın bir yansımasıdır. Düne kadar devrimci örgüt sorununu kendileri için alameti farika haline getiren bu gruplar, bugün gerek düşünsel ve gerekse pratik planda bu sorunun belirgin biçimde uzağındadırlar.

Bu grupların mevcut ideolojik çizgileri ile bugünden sonra devrimci örgüt sorununa anlamlı bir yanıt veremeyecekleri bir gerçektir. Bu çerçevede içlerinden bazılarının bir dönemdir ideolojik bir yenilenme arayışına yönelmelerinin bir anlamı ve mantığı da vardır. Fakat tüm öteki güçlükler bir yana, bu işin tam da moral ve örgütsel açıdan belirgin bir zaafiyetin yaşandığı bir evrede gündeme gelmiş olması gerçeği, sözkonusu ideolojik arayışların akibetini daha baştan bir hayli tartışmalı kılmaktadır. Kırk yıllık geçmişle ve yirmi yıl öncesinin tutuculuğu ve dargörürlüğü ile açık bir hesaplaşmaya girişilmeksizin bu arayışların herhangi bir olumlu devrimci sonuç yaratması olasılığı ise zaten yoktur.

Yerleşik kanının aksine, Türkiye'nin geleneksel devrimci-demokrat örgütleri devrimci örgüt sorununun

ideolojik ve ilkesel çerçevesi konusunda belirgin bir zayıflığa sahiptirler. Örgüt sorunu ideolojik ve sınıfsal içeriği ile kavranmış, yerli yerine oturtulmuş ve sindirilmiş değildir. İçlerinden bir kesimi '70'li yılların o verimli devrimci yükseliş ortamında bile örgüt olmayı başaramamışlardı ve 12 Eylül mahkemelerinde "dergi çevresi" olmaktan öteye gidemediklerini dile getirirlerken bir gerçeği ifade ediyorlardı. Öteki bazıları ise herşeye rağmen bir örgütsel yapıya ve geleneğe sahip olmakla birlikte bu, açık ve sağlam bir ideolojik bilincin ve yönelimin ürünü olmaktan çok büyük ölçüde kendiliğinden bir gelişmenin sonucu olmuştur. Ortada henüz açık bir ideolojik çizgileri bile yokken iyi-kötü bir örgüt olmaları bunun bir göstergesi idi. 12 Eylül yenilgisi sonrasında örgütsel yapıları ile birlikte devrimci örgüt bilincini de bu denli kolay yitirmeleri de bunun bir başka göstergesi oldu. Bu iradeyi ve pratiği herşeye rağmen korumayı başaranların bugünkü durumu da, bu alandaki zayıflıktan/kendiliğindencilikten çok ayrı bir durum değildir. Denebilir ki zamanla ve kendiliğinden kazanılan bir üstünlük, yine zaman içinde ve kendiliğinden bir biçimde sönümlenmektedir.

Açık bir ideolojik bilincin ve sınıfsal yönelimin ürünü bir devrimci örgüte dayanmaksızın siyasal mücadele süreçlerinde etkin bir rol oynamak ve devrimci bir gelişme etkeni olabilmek olanaksızdır. Reformist sol akımların dünden bugüne genel tablosu, devrimci örgütten kopmanın devrimci kimlikten ve pratikten de kopmak demek olduğunu tüm açıklığı ile bir kez daha ortaya koymaktadır.

Devrimci örgüt zemini, devrimci olabilmenin ve devrimci kalabilmenin olmazsa olmaz koşullarından biridir. Öte yandan, devrimci örgüt zemini, burjuva legalitesinin etkili ve amaca uygun bir biçimde istismar edilebilmesinin de zorunlu koşuludur. Legalitenin devrimci kullanımı, illegal bir devrimci örgüt temelinde dayanmaksızın olanaksızdır. Komünistler bu konuda daha baştan tam bir ideolojik açıklık ve buna eşlik eden

kararlı bir pratik yönelim içinde oldular:

"İdeolojik kimliği, sınıfsal konumu ve tarihsel-siyasal amaçlarıyla proletaryanın sınıf partisi, kurulu düzen karşısında ihtilalci bir konumdadır ve varoluş biçimi de buna uygun olmak zorundadır. Partinin ihtilalci esaslara dayalı illegal örgütlenme ihtiyacı buradan doğmaktadır. Parti örgütlenmesinin tek ve mutlak varoluş biçimi olmamakla birlikte, illegalite, temel ve ilkesel önemde bir sorundur. İlegalite sorununun özü, düzenin hukuksal çerçevesi içine sığıp sığmamak değil, bizzat düzenin içine sığmamaktır. Türkiye gibi polis rejiminin hüküm sürdüğü bir ülkede, bu sorun, ilkesel öneminin ötesinde, parti için pratik bakımdan da hayati bir sorundur. İhtilalci kimlik korunduğu sürece, bu, bir parti için varoluş-olmama sorunuudur.

"Partinin düzen karşısındaki ihtilalci ideolojik-politik perspektifi teorik çabayla kazanılsa bile, bu ancak, örgütsel varoluş biçimiyle de ihtilalci bir konumda bulunan bir parti yapısıyla güvenceye alınabilir. Bu ikincisi yoksa, ya parti kesin bir biçimde tasfiye edilecektir, ya da bu akibete uğramamak için, utanç verici bir tutumla, başlangıçtaki ihtilalci ideolojik-politik perspektifini bizzat kendi tasfiye edecektir. İhtilalci bir illegal parti sorununun ilkesel önemi tam da buradan gelmektedir.

"İhtilalci örgütlenmeye karşı güçlü bir legalist tasfiyecilik akımının varolduğu günümüz (Mart 1991) koşullarında, parti örgütlenmesini illegal temeller üzerinde hazırlama pratik çabası sağlam ve sarsılmaz inatla sürdürülmeli ve bu çaba tasfiyeciliğe karşı sürekli bir mücadeleyle birleştirilebilmelidir. Fakat öte yandan, partinin bu zorunlu varoluş biçiminin tamamlayıcı ögesi, onun legal biçim, araç ve yöntemleri en iyi şekilde ve sonuna kadar kullanabilmesidir. Düzen karşısında partinin ihtilalci varoluş biçimini ilkesel önemde gören komünistler için, sorun, legal araç ve olanakları küçümsemek ya da bunları illegal örgütlenmenin karşısına koymak değil, illegal bir parti örgütlenmesi ve faaliyeti temeli üzerinde, bu temel koşulla uyum içinde, tüm legal biçim, yöntem ve araçlardan sonuna kadar ve ustalıkla yararlanabilmektir. Legal olanakları illegal örgütlenme ve faaliyete tabi bir biçimde, onun hizmetinde kullanabilmektir..." (Partileşme Süreci / 1, Eksem Yayınları, s. 69-70)

Daha baştan ortaya konulan bu bakış açısı dün olduğu gibi bugün de komünistlere yol göstermektedir. Komünist hareketin geride bıraktığı bütün bir 20 yıl, bu bakış açısına bağlılığın, onu tutarlılıkla savunmanın ve tüm güçlüklerle rağmen inatla pratikte gerçekleştirilmeye çalışmanın kanıtıdır. Reformist sol üzerinden tasfiyecilik cereyanının hala da güçlü olduğu ve geleneksel devrimci-demokrat akımlarda devrimci örgüt iradesi ve pratiğinin ciddi biçimde zaafa uğradığı bir dönemde, bu bakış açısı partimiz için bugün çok daha özel bir önem ve anlam taşımaktadır. Bugünün Türkiye'sinde, içinden geçmekte olduğumuz bu özel evrede ve tam da ortadaki sol hareket tablosu çerçevesinde, bugünün en temel ve yaşamsal sorunu ve ihtiyacı devrimci örgüttür. Partimiz bunun bilincindedir ve bunun gerekleri doğrultusunda hareket etmektedir.

TKİP II. Kongresi'nin konuya ilişkin çok yönlü değerlendirmeleri, bu değerlendirmelere dayalı olarak saptadığı politik ve örgütsel hedefler ve görevler, buna ilişkin bilincin ve iradenin yeni bir göstergesi, somut bir güvencesidir.

(Ekim, Sayı: 249, Aralık 2007)

Birleşik Metal İş 17. Merkez Genel Kurulu üzerine...**Birleşik Metal üyeleri mücadele programına bir
“şans” daha verdi!**

Birleşik Metal İş 17. Merkez Genel Kurulu 14-16 Aralık tarihlerinde gerçekleşti. Uzun yıllardır ilk defa mevcut yönetimin korunmasıyla sonuçlanan genel kurul BMİS'in sendikal hareketin genel tablosundan ayrılan yanlarının olduğu kadar aynı zamanda onunla benzeşen yanlarının da somut bir yansıması oldu.

BMİS 17. Merkez Genel Kurulu'nu değerlendirirken ilk etapta sendikal hareketin genelinden ayrılan yanlarını vurgulamak yerinde olacaktır. Zira sendikanın iç süreçlerini bilen üye ve güçler dışındaki insanların genel kurul salonundan yansıyan tablodan göreceği bu ayrışma tablosu olacaktır.

Genel Kurulun sendikal hareketten ayrılan yönleri!

Öncelikle bu ayrışmanın ileriye dönük olumlu bir tablo olduğunu ifade etmek yerinde olacaktır. Salonun ve programın hazırlanışından 3 gün boyunca kürsünün kullanımına kadar (sınıf hareketinin mevcut tablosunu da düşündüğümüzde) genel kurul oldukça güçlü bir politik atmosferde gerçekleştiğini düşünüyoruz.

Programın Enternasyonal Marşı ile başlamasından yönetim adına yapılan konuşmalara, uluslararası katılımcılarla perçinlenen enternasyonalizm vurgusundan sınırlı bir kısmı dışta kalmak üzere delege konuşmalarına ve sıklıkla atılan sloganlara kadar, bugünün Türkiye'sinde ender rastlanan bir genel kurul gerçekleşti. Yine sendikanın içinde bulunduğu gerçek tabloyu ne kadar yansıttığından bağımsız olarak salondan yansıyan birlik ve beraberlik görüntüsü de oldukça önemliydi. Dar çıkar hesaplarıyla yaşanan sataşmalardan ziyade ileriye dönük hedeflerin tartışıldığı bir genel kurul yaşadı BMİS üye ve delegeleri.

Bir diğer önemli yan ise, genel kurul sonucunda kurul iradesi olarak ortaya çıkan kararlar taslağı idi. Bu taslağı inceleme fırsatı bulanlar da göreceklendir ki, bu taslak mevcut düzen sınırları içinde bir sendikanın ortaya koyabileceği en ileri programı ifade ediyordu. Daha önce defalarca çeşitli sendikalarda benzer programlar ve kararlar ifade bulsa da bunlar çoğu zaman koltuk kavgalarının bir ürünü olarak işçilere şirin görünme manevraları olarak gerçekleşiyordu. Oysa Birleşik Metal'de nasıl gerçekleştiğinden bağımsız olarak karşısında muhalefeti olmayan bir yönetimin iradesi olarak çıktı bu taslak. Bu açıdan genel merkez yönetiminde ve sendikanın en ileri tabanını oluşturduğunu söyleyebileceğimiz genel kurul delegelerinde ileriye dönük mücadele isteğinin ve niyetinin de somut bir göstergesiydi. Ve bu yönüyle BMİS'in Türkiye sendikal hareketinin toplamından ayrılan en önemli yanını, kendi deyimleri ile “farklı olmanın adı”nı ifade ediyordu.

Farklılıktan aynılığa!

Sadece 17. Merkez Genel Kurulu üzerinden değil, aslında geçmiş süreçleri ile de Birleşik Metal, Türkiye sendikal hareketinden daha ayrı, daha ileri bir tabloyu ifade ediyor. Bu özellikle tabandaki işçinin bilinci ve mücadele kültürü açısından böyle. Ancak son süreçte yaptığımız değerlendirmelerde de ifade ettiğimiz üzere BMİS'te de bu tablo her geçen gün daha da geriye

gitmektedir. Bu durum 17. Merkez Genel Kurulu vesilesiyle kendisini en yalın biçimde delege konuşmalarında göstermiştir. İlk başta delege konuşmalarına ilişkin yaptığımız olumlu göndermeyi gözönüne aldığımızda bu son değerlendirme bir tezat gibi görünebilir. Ancak orada olumluluğu sendikal hareketin toplamına ilişkin ifade etmişken, olumsuzluğu BMİS'in kendi geçmiş süreçlerine ve önceki genel kurullarına göre ifade ediyoruz.

Genel Kurul kürsüsünden de ifade edildiği üzere Birleşik Metal üyesi işçiler çok konuşur, çok tartışır. Bu, Birleşik Metal'de bugüne kadar oluşan önemli bir gelenektir. Aynı zamanda özellikle genel kurul kürsülerinden yansıyan bu konuşkan tablo, Birleşik Metal tabanındaki siyasal bilincin genel sınıf kitlesine göre ileriliğinin de bir göstergesidir. Ancak bu açıdan 17. Merkez Genel Kurulu'nu geçmiş genel kurullarla, özellikle de 16. Genel Kurul'la karşılaştığımızda bir gerileme yaşandığı da gözle görülen bir gerçekliktir. 16. Genel Kurul'u hatırlayanlar aynı zamanda önemli sayıda delegenin yaptığı politik açıdan oldukça doygun konuşmaları da hatırlayacaklardır. 17. Merkez Genel Kurulu'na geldiğinde ise bu doygunluk büyük oranda birlik, beraberlik mesajlarının verildiği daha sıradan konuşmalara dönüşmüştür. Geçmiş süreçlerde mücadeleyi baltalamakla “övünen” yönetimlerin karşısında oldukça güçlü politik konuşmalar yapan Birleşik Metal üyelerinin bu sefer mücadeleyi ilerletmeyi hedeflediğini ifade eden bir yönetimin yanında daha da güçlendirmeleri gereken konuşmaları tam tersine daha da cılızlaşan bir hal almıştır.

SSGSS, asgari ücret konuları ile MESS süreçleri delege konuşmalarında önemli bir yer tutsa da bu konuşmalarda özellikle “büyüme” gündemi ile güllük-gülistanlık bir hava çıktı ortaya. Delege konuşmalarındaki politik gerilemenin bir diğer ifadesi ise bir-iki örnekle de kalsa havanın “soldan” estirildiği genel kurulda şovenist histerinin açığa çıktığı konuşmalar oldu. Bu tablo aslında tabandaki bilinç

erezyonunun da somut bir göstergesidir. Bu tablonun gösterdiği bir diğer gerçek ise üzerine döne döne vurgu yapılan eğitim sorunudur. Her ne kadar 4 yılda 8 bin işçiye eğitim verilmesiyle övünülse de verilen eğitim sonuçları işte bu tablodur. Ve bu tablo bir kez daha eğitim sorununun üzerine düşünülmesi gerektiğini göstermektedir.

İşin bu yanı Birleşik Metal'in sendikal hareketle aynılanan yanının genel kurul sürecinden yansıyan tarafını oluşturuyor. Ne yazık ki sınıf kitlesinin geneliyle birlikte Birleşik Metal üyesi işçilerde de bir bilinç kırılması yaşanıyor. Ama her şeye rağmen 20'nin üzerinde delegenin konuştuğu bir genel kurul anlamlı bir veri olarak kabul edilebilir. Tabii ki önümüzdeki süreçte sınıf bilincinin gelişimi yönünden daha sonuç alıcı bir çabanın yaşandığı koşullarda.

Bir diğer aynılaşıma ise konukların bir kısmı üzerinden yaşandı. Döne döne sınıf mücadelesinden ve sınıf sendikacılığında bahsedilirken, SSGSS ve sonuçları üzerine sermaye sınıfına kin kusulurken, topu topu 3 konuk konuşmacıdan biri, deprem enkazında mezarda emeklilik yasanını geçiren DSP'nin İstanbul İl Başkanı idi. Yine üyesi bulunulan bir-iki işyerinden gelen yöneticilerin patron temsilcisi sıfatı ile karşılanması da sınıf karşıtlığına yapılan vurguların altını boşaltan yanlar taşıyordu.

Ancak bunlardan çok daha önemli bir gerçek var ki, o da sendikanın yaşadığı sıkıntılara karşın tablonun güllük-gülistanlık olarak tarifi ve bunu hayata geçiriş biçimi idi.

“Birlik ve beraberlik” iddiasının karşılığı nedir?

İfade ettiğimiz üzere tek başına genel kurul günlerine ve kürsüsüne bakan bir gözün tek görebileceği, tabanı ile kenetlenmiş bir sendika ve ileriye dönük ortak bir irade olacaktır. Ancak tablo gerçekten böyle midir? En azından biz tablonun böyle

olmadığını görüyor ve söylüyoruz. Ki, bu durum kenetlenmeden bahseden yöneticilerin ve delegelerin de farkında olmadığı bir tablo değildir doğalında. Ancak onlar, ısrarla kenetlenildiğinden ve sendika içi demokrasinin nasıl da güzel işlediğinden dem vuruyorlar. Peki, tüm bunları söylerken fabrikalardaki delege seçimlerinde ve şube genel kurullarında yaşananları nereye oturtuyorlar acaba?

Şimdi tüm süreç boyunca yaşananları bir kez daha gözden geçirelim. Şube genel kurullarında yaşananları, fabrikalardaki delege seçimlerini düşünelim. Açıkçası delege seçimlerinden başlayarak Merkez Genel Kurulu'nun öngünlerine kadar sendika içinde iki odak, iki anlayış kıyasıya bir rekabet yaşadı. Mevcut genel merkez yönetimi kendisinden önceki ihanetçi şubenin örgütlediği oldukça çirkef bir muhalefetle yüzyüze geldi.

Delege seçimlerinde sendikal hareketin genelinden yansıyan ayak oyunları burada da yaşanan bir tabloydu. Bu yanı sıra genel kurulda ortaya atılan demokratik delege seçimleri iddiası da gerçeği yansıtmaktan oldukça uzaktaydı. Yine şube genel kurullarının neredeyse tamamında kafa kafaya iki liste yarıştı. Ve bu yarışta karşı tarafların iğreti karalama kampanyalarına kadar düşkünleşmiş bir tablo açığa çıktı. Hatta iki anlayışın tuttuğu tabanda nedenini kendisinin bile bilmediği bir düşmanlık tablosu yaratıldı.

Sonuçta şubelerin önemli bir bölümünde ihanetçi şebekeye karşı genel merkezin durduğu konumu destekleyen eğilimler baskın geldi. Ve doğalında genel merkez kurulu delegelerinin önemli bir bölümü de bu çerçevede şekillendi. İşte ifade edilen birlik-beraberlik görüntüsünün gerçek karşılığı bu tablo oluşturuyor. Yani aslında kazan alttan alta kaynamaya devam ediyor.

Bürokrasi tek başına bir anlayış değil aynı zamanda bir işleyiş sorundur!

Tabanın kendi arasında nedenini kendisinin dahi bilmediği karşıtlığı bir kenara koyarsak Birleşik Metal'e ve aslında tüm metal işçilerine bugüne kadar kan kusturan ihanetçi şebeke bu genel kurulla fazlasıyla hak ettiği ağır bir yenilgi aldı. Bu yenilginin ihanetçi anlayışın sendikadan sökülüp atılmasında önemli bir aşama olduğunun bizler de farkındayız. Ancak buradaki itirazımız bu darbeye değil, gerçekleştiriliş tarzıdır.

Daha önce çeşitli vesilelerle ifade ettiğimiz üzere genel merkez yönetiminin bu ihanetçi şebekeye karşı alması gereken tutumları çok geç bir vakitte, ancak bu şebeke güçlenip ciddi bir muhalefet odağı olarak karşılımlarına çıktığında aldıklarını düşünüyoruz. Bu tutumun gecikmesinin ise sendikaya ve metal işçilerine kaybettirdiği birçok şey olduğuna inanıyoruz.

Ancak bundan da önemlisini genel kurul sürecinde alınan tutumlar oluşturuyor. Sonda söyleyeceğimizi başta söyleyecek olursak genel merkez yönetimi tüm bu süreç boyunca kendi mücadele anlayışını tabana yayarak buradan güçlendirmek yerine önce şubelere, sonra temsilcilere ve oradan tabana yaymaya çalışan bir hat izliyor. En azından bizim bildiğimiz kadarıyla sınıf mücadelesinin ve sınıf sendikacılığının genel yasaları bu ilerlemenin tabandan başlayarak şekilleneceğini söylüyor. Oysa Birleşik Metal yönetimi ihanetçi şebekeyi temizleyebilmek için tabanda bir mücadele dinamikleri yaratmaktansa şube yönetimleri içindeki ve temsilciler arasındaki ayrım noktalarını körüklemeyi tercih ediyor. Bu bir yandan hedeflenen dönüşümün köklü ve kalıcı bir şekilde gerçekleşmesinin önüne geçerken bir yandan da niyetler her ne kadar mücadeleden yana ilerici bir karakter taşırsa taşısın bürokratinin en bildik yöntemlerini tarifliyor.

Bu durumun bir diğer yanını ise ihanetçi şubenin

koltuk değneklerine karşı alınan tutum oluşturuyor.

Netleşen tablodan yansıyanlar!

Tüm yaşananlar sonucunda ifade ettiğimiz gibi sendika içindeki ihanetçi şebeke ağır bir yenilgi aldı. Hatta bu yenilgi için Merkez Genel Kurulu'nun gerçekleşmesine de gerek kalmadı. Daha Gebze Şubesi'nin genel kurulunda tablo açığa çıkmış, ihanetçi şubenin yenilgisi netlik kazanmıştı. Tam da bu nedenle olmalı ki patronla anlaşarak kendisini şube genel kuruluna delege yazdıran ihanetçi şubenin baş aktörü kendisini genel kuruluna delege olarak dahi yazdırmadı. Adeta kuyruğunu kısıra kısıra kenara çekildi. "Genel merkeze gideceğim" diyerek etrafına bir dizi insanı toplayan yardımcı oyuncusu ise yapayalnız ortada kalmış oldu. Şubenin başını tutanların bu yenilgisi değnekçilerini ise derin bir telaşa sürüklemiş görünüyor. Bu değnekçilerin neredeyse tamamı yaşanan hezimetin ardından kendi konumlarını koruyabilmek adına ardi ardına genel merkeze yanaşiyor.

Şimdi bu değnekçilere sormak gerekiyor. Daha birkaç ay öncesine kadar niçin bu yönetimin karşısındaydınız? Şimdi niye yanaşmaya çalışıyorsunuz? İhanet safında yer aldığınızı mı fark ettiniz? Yoksa kendi konumunuzu mu korumaya çalışıyorsunuz? Açık ki bu tablo bir özleştirinin değil fakat yaşanan hezimet karşısında yalnız kalmanın ve boyun eğmenin bir göstergesidir. Mevcut yönetimin ihanetçilere dönük eleştirilerine içgüdüsel bir tepki duyan işçileri yatıştırıp nedenini bile açıklamadan "Biz barıştık!" demek bundan başka bir sonuç göstermemektedir. Yine aynı tutum bugün çeşitli kademelerde mevcut yönetimin listesinde yer alan değnekçiler için de geçerlidir.

Ancak sadece değnekçilere değil, bu göstermelik barışı kabul eden genel merkez yönetimine de sormak gerekiyor. Daha aylar öncesinde sendikayı bir ihanet bataklığına sürüklemeye çalışanlar bu aynı insanlar değil miydi? Baş aktörler sahneden çekilmeseydi mücadelenin kuyusunu kazmak için dört elle çalışmayacaklar mıydı? Başlarının ezilmiş olması gerçekten mücadeleciler bir anlayışa yöneldiklerini kanıtlamadan bir "barış" imzalamaya yeterli midir? Belki bugün değil ama sınıf mücadelesinin güçlendiği dönemde bu yöntemin hesabını tabanınıza ve işçi sınıfına nasıl verebilirsiniz?

Böyle bir barış olamaz ve bu hesap verilemez. İşte tam da bunun için kendi bireysel çıkarları için olmasa da, "mücadeleciler bir anlayışı sendikaya hakim kılmak" gibi iyi niyetli bir kaygının ürünü olsa da, Genel Merkez yönetimi halen bürokratik bir işleyiş mekanizması ile yola devam etmektedir. Ve bu işleyiş mekanizması ile yüzleşmek, işçi sınıfının gerçek demokrasisini inşa etmek için hızla adım atmak sorumluluğu ile yüzyüzedir.

Birleşik Metal üyeleri mücadele programına bir şans daha verdi!

Tüm olumsuzluklarla birlikte 17. Merkez Genel Kurulu'nda ihanetçi şubenin en azından kaşarlanmış temsilcileri şahsında uğradığı yenilgiyi bir kez daha temel bir nokta olarak vurgulamak gerekiyor. Bu, açıktır ki sendikanın geçmiş süreçleri ile son dört yılının kıyaslanmasının bir sonucudur. Tüm yetersizliklerine karşın mevcut yönetimin gösterdiği mücadele kararlılığı Birleşik Metal üyelerinin bu mücadeleye bir kez daha onay vermeleri ile sonuçlanmış oldu.

Şimdi genel merkez yönetiminin ve Birleşik Metal üyesi işçilerin önünde önemli görevler durmaktadır. Genel Başkanın ifadesi ile "ergenlik sivilceleri" büyük oranda temizlenmiş durumdadır. Ve ellerinde sınıf sendikacılığı esasına dayanan oldukça güçlü bir program bulunmaktadır. Önümüzdeki günlerde bu programın "birlik ve beraberlik" içinde nasıl hayata geçirileceğini metal işçileri mutlaka yakından takip edecektir. Denilebilir ki Genel Merkez yönetimi bir kez daha ve çok daha ciddi bir biçimde samimiyet sınavındadır. Bu sınavdan alınacak akı ile çıkması ise öncelikle sahip olduğu bürokratik işleyiş tarzına dair algılayış ve anlayışı yıkması ile doğrudan bağlantılıdır.

17. Merkez Genel Kurulu'nun iradesi olarak onanan program ve kararlar güçlü bir demokratik işleyişle birlikte hayat bulduğu koşullarda Birleşik Metal üyesi işçiler ve tüm metal işçileri ileriye dönük oldukça güçlü bir adım atmış olacaklar.

BDSP'li Metal İşçileri

BMİS 17. Genel Kurulu gerçekleşti!

DİSK/Birleşik Metal-İş Sendikası 17. Olağan Genel Kurulu 14-16 Aralık 2007 tarihlerinde gerçekleşti.

Genel Kurul saat 10.00'da Enternasyonal Marşın okunması ve Kazım Koyuncu Kültür Merkezi Müzik Öğretmenleri'nin oluşturduğu müzik grubunun dinletisiyle başladı. 4 yıl boyunca yaptıkları çalışmalardan dolayı şube başkanları ve BMİS'e destek olanlara plaketlerin verilmesiyle devam etti.

Genel Kurul'a yoğun bir konuk katılımı gerçekleşti. DİSK ve Türk-İş'e bağlı sendikaların yöneticilerinin yanı sıra eski yöneticiler, kimi refomist parti temsilcilerinin yanı sıra yurtdışından gelen sendika temsilcileri katıldılar.

Geçtiğimiz günlerde işten atma saldırısıyla karşı karşıya kalan ve fabrika önünde direnişlerini sürdüren Güven Elektrik işçileri de genel kurul salonunda yerlerini aldılar.

17. Olağan Genel Kurul'un açılış konuşmasını Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu yaptı. Serdaroğlu uzun konuşmasına, 21 aydır grevde olan SCT Filtre işçilerinin direnişini selamlayarak başladı. Sendikanın 4 yıllık sürecinde "üye sayısı ve örgütlenmede yaşanan %50'lik büyüme" üzerinde durdu. Geçtiğimiz 4 yıl boyunca gereken iradeyi ortaya koyduklarının altını çizdi.

DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi divan başkanlığına seçildi. Divanın oluşturulmasının ardından saygı duruşu yapıldı ve İstiklal Marşı okundu.

Yeniden düzenlenmesi gündemde olan SSGSS'yle ilgili Türk-İş'e seslenen Çelebi, sosyal güvenlik reformuna karşı Türkiye genelinde bir saatlik uyarı eylemi yapma çağrısında bulundu. Çelebi konuşmasının sonunda 2008 1 Mayıs'ında Taksim'e çıkma çağrısı yaptı.

Genel kurulun ilk gününün birinci bölümü Doç. Dr. Nurşen Canıklıoğlu'nun SSGSS Yasa Tasarısı üzerine yaptığı sunumla son buldu.

Öğle yemeğinin ardından kurul, uluslararası konukların kürsüden yaptıkları konuşmalarla devam etti. Konuşmacıların tümü uluslararası dayanışmanın önemine vurgu yaptılar. Salonda bulunan delegeler konukları "Yaşasın enternasyonal dayanışma!" sloganıyla karşıladılar.

Genel Kurul'un ikinci günü akşam saatlerine kadar sürdü. İkinci günde BMİS delegesi metal işçileri kürsüden söz aldılar. Yapılan konuşmaların genel havası, mevcut yönetimin 4 yıllık süreçte gerçekleştirdiği "ilerleme"nin olumlanmasıydı. İlk konuşmayı, Güven Elektrik'te işten atılan 3 işçiden Zafer Tekşen yaptı ve 500 Güven Elektrik işçisi adına genel kurulu selamladı. Tüm baskı ve engellemelere rağmen direnişlerinin devam ettiğini söyledi. Tekşen'in konuşması BMİS delegeleri tarafından "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Atılan işçiler onurumuzdur!" sloganlarıyla karşılandı.

Kürsüden yapılan konuşmalar farklı illerden delegelerin söz almasıyla devam etti.

BMİS İzmir Şube Başkanı Ali Çeltek, 4 yıl önce taraf olduklarını ve bugün gelinen noktanın taraf olmalarının doğruluğunu gösterdiğini ifade etti. Sendikaya doğru yaşanan akışın sebebini "güven" olarak nitelendirdi. MESS süreçlerini fabrikalardan doğru örmenin önemine vurgu yaptı. Büyük fabrikalarda örgütlenmenin gerekliliğine işaret ederek, "grev fonu eksikliğinin" altını çizdi. Asgari ücretin belirlenme sürecinde etkin bir çalışma yürütülmesi, "gidilmedik fabrika kalmaması" bakışıyla hareket edilmesi çağrısında bulundu.

Yılmaz Karakurt, genel merkez yönetiminin 4 yıl boyunca "kurumsallaştığını" vurgulayarak, yaşanan gelişmenin şubelere de yansımalarının gerekliliğine işaret etti.

İzmir Şube Tariş işyerinden Nihat Akyol, "çağdaş sendikacılığa ve diyalog" anlayışına karşı kavgayı örgütlenme çağrısında bulundu.

Genel Kurul, Gebze Şube Dostel Makina İşyeri'nden Selçuk Bağcı'nın konuşmasıyla sürdü. Bağcı konuşmasını Kürt sorunu ve Telekom grevi ekseninde gerçekleştirdi. Grev sürecinde Diyarbakır'da tutuklanan Kürt işçilerin herkese, etnik kökenin değil sınıf kimliğinin ortak olduğu düşüncesini hatırlatması gerektiğini söyledi. Bağcı'nın konuşması delegeler tarafından "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganıyla karşılandı.

İzmir Şube'den Aydın Belet, sosyal güvenlik reformuna ilişkin olarak her türlü eylemin hayata geçirilmesi gerektiğini söyleyerek, 21 aydır grevde olan SCT Filtre işçilerinin direnişiyle dayanışma amacıyla grev fonunun geliştirilmesi önerisinde bulundu.

İstanbul Askal İşyeri adına konuşan Hüseyin Can, MESS'le yürütülen toplu sözleşme sürecinde Türk Metal çetesinden farklı bir sözleşmeye imza atılması gerekliliğine vurgu yaptı.

Gebze Şube Basın Yayın Sekreteri Engin Kul, 4 yıl önce "uzlaşmacı sendikacılık" anlayışının sona erdiğini ifade ederek, sendikaların yaşadığı %50 büyümede mücadelecilik anlayışın getirdiği kazanımların etkili olduğunu belirtti.

Kocaeli Şube Atilla Demirel işyerinden Hakan Akyol, son dönemin iki önemli gelişmesini Türk-İş Genel Kurulu ve Telekom grevi olarak ifade etti ve sınıf sendikacılığı vurgusu yaptı.

Konuşmaların ardından son 4 yıllık süreç hakkında uzun sayılabilecek bir konuşma gerçekleştiren BMİS Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu, işçi kavramının yok edilmek istenmesine karşı bilincin gelişmesinin gerekliliğine vurgu yaptı. 4 yıllık genel yönetim süreci boyunca "hiç kimseyi yarı yolda bırakmadıkların" dile getirdi ve 2008 TİS süreçlerinin takipçisi olacaklarının vurguladı. "Nasıl bir sendika?" sorusunu 4 yıllık süreçte yapılanlar üzerinden yanıtladı.

Genel kurul, tüzük değişikliği maddelerinin okunup delegelerin oyuna açılmasıyla devam etti. Madde değişikliğinin sona ermesiyle yönetim kurulu aday listesi okundu. Eski genel merkez yönetimi; Genel Başkan Adnan Serdaroğlu, Genel Örgütlenme Sekreteri Özkan Atar, Genel Mali Sekreter Süleyman Türker, Genel Sekreter Selçuk Göktaş, Genel Eğitim Sekreteri Celalettin Aykanat listedeki yerlerini korudular. Kurulda ayrıca DİSK delegelerinin listesi oluşturuldu.

Genel kurula katılan BDSP'liler, "Birleşik Metal İşçileri Sendikası 17. Merkez Genel Kurulu ve metal işçilerini bekleyen görevler! Bürokrasiye karşı demokrasi! Uzlaşmaya karşı mücadele! BDSP'li Metal İşçileri" başlıklı broşürü dağıttılar.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Tüm Bel-Sen'den zam protestosu...

Tüm Bel-Sen İstanbul Şubeleri 18 Aralık günü Aksaray İSKİ binası önünde gerçekleştirdikleri eylemle su ve ulaşım zamlarının geri alınmasını talep ettiler. Saat 12.30'da İSKİ binası önünde toplanan Tüm Bel-Sen üyeleri burada bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Halkevleri, TMMOB İstanbul İKK, İstanbul Tabip Odası, Yapı Yol-Sen İstanbul Şubesi, TUDEF, Dev Sağlık-İş, Umut Kooperatifi, SHP İl Başkanlığı, EMEP Kağıthane İlçe ve HKM'nin de destek verdiği eylemde Tüm Bel-Sen İstanbul Şubeleri adına basın açıklamasını 1 No'lu Şube Başkanı Faik Deli okudu.

Açıklamada suyun yaşamsal bir hak olduğu ve İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin suyu kâr

sağlanan bir alan olarak gördüğü ifade edilerek, İstanbul halkına "Kaliteli, temiz, içilebilir su ile kaliteli, güvenli ve ucuz ulaşım hizmeti" verilmesi talebinde bulunuldu.

"Ucuz ulaşım istiyoruz!", Sermayeye değil emekçiye bütçe!", "Topbaş zammını al başına çal!", "Su, ulaşım zamları geri çekilsin!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Gün gelecek devran dönecek AKP halka hesap verecek!", "Sağlıklı ucuz su istiyoruz!" sloganlarının atıldığı eylemde, zamların sermayenin kâr hırsının parçası olduğu belirtildi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

“Erdal Eren kavgamızda yaşıyor!”

Erdal Eren mezarı başında anıldı

Erdal Eren 16 Aralık günü Karşıyaka’da mezarı başında anıldı. “Faşist katliamların hesabını işçi ve emekçiler soracak!” şiarlı BDSP imzalı pankartın açıldığı eylem, mezarlığın girişinden kızıl bayraklarımız ve sloganlarımızla gerçekleştirdiğimiz bir yürüyüş ile başladı.

Erdal Eren’in mezarı başına gelindiğinde devrim ve sosyalizm davasında ölümsüzleşenlerin anısı önünde saygı duruşuna geçildi. Ardından mezar başında, Erdal Eren’i idam sehпасına götüren süreç ve Erdal’ın faşist sermaye devletine diz çöktüren kararlılığı ele alındı. Ailesine yazdığı son mektubundan belli bölümler okunarak devrim ve sosyalizm davasında ödenen bedellerin, gösterilen yiğitliğin Erdal Eren’de cisimleşmesi vurgulandı. 12 Aralık’ı 13 Aralık’a bağlayan gece faşizmin duvarlarında yankılanan sloganları ve dimdik yürüyüşü ile bilinci, kararlılığı yüreği ile kavgamızı aydınlatmaya devam ettiği ifade edildi. Sinan Suner, Erdal Eren, Ercan Koca anlatılarak, bu 3 yiğit devrimciyi birbirine bağlayan süreç ele alındı. Ercan Koca’nın mezarının da ziyaret edildiği anma, devrim davasını zafere ulaştıracağımız sözünün verilmesiyle sona erdi.

Ankara/BDSP

İzmir’de Erdal Eren anması

Afiş ve bildirilerimizle ön çalışmasını yaptığımız Erdal Eren’i anma etkinliğimizi 22 Aralık’ta İşçi Kültür Evi’nde gerçekleştirdik. Devrim ve sosyalizm şehitleri için bir dakikalık saygı duruşunun ardından etkinliğe geçildi.

Gençliğin gelecek sorunu ve geçmişin devrimci değerlerini bir arada işlediğimiz etkinliğimizde ilk olarak Erdal Eren ve devrimci hareketi anlatan bir belgesel gösterildi. Belgeselin temel vurgusu, anlatılanın “bizim hikayemiz” olduğu idi. Ardından iki liseli yoldaşımız Erdal’ın savunmasını dramatisasyon tekniğiyle okudular.

Daha sonra İLGP adına yapılan konuşmada liselerdeki sorunlar sıralandı ve Erdal Eren’in uğruna ölümü göze aldığı davasını büyütebilmenin yolunun okullardaki sorunlarımıza karşı örgütlü mücadeleyi büyütmeğe geçtiği vurgulandı.

Ekim Gençliği adına üniversiteden bir yoldaşımız da söz alarak, Erdal Eren’in ne ilk ne de son olacağını dile getirdi. Aynı haftaya denk gelen 19 Aralık cezaevleri katliamını örnek vererek sermaye devletinin katliamcı geleneğini teşhir etti.

Yürek İşçileri’nin şiirleriyle renklendirdiği etkinliğimizde son olarak devrimci türkü ve marşları ile Grup Kavel sahnedeydi. “Çav bella” hep bir ağızdan coşkuyla söylendi. 20 lisenin katıldığı anmamız coşkulu bir atmosferde geçti.

İzmir Liseli Gençlik Platformu Girişimi

Erdal Eren kavgamızda yaşıyor!

Öncelikle hangi yerlerde anma yapabileceğimizi tartıştık ve çalışma planlarımızı çıkardık. Tüm anma alanlarında yaygın davetiye dağıtımları yapıldı. Gülsuyu Mahallesi ve Ertuğrul Gazi Lisesi etrafında kuşlamalar ve “Erdal Eren Yaşıyor!/İLGP” yazılmaları yapıldı. Liselilerin Sesi son sayısının kapaklarını afiş olarak kullandık.

Gülsuyu Mahallesi’ndeki anmayı Erdal Eren’in ölüm yıldönümü olan 13 Aralık günü yaptık. İlk önce Erdal Eren’i anlatan İLGP’nin sinevizyonu gösterildi. Ardından Erdal Eren şahsında tüm devrim şehitleri için saygı duruşuna geçildi. Daha sonra İLGP temsilcisi

yoldaş bir konuşma yaptı ve “onun ölümü bize yükseltilem mücadeleye çağrısıdır” dedi. Konuşma bitiminde bir arkadaşımız kısa bir müzik dinletisi verdi. Erdal Eren için yazılmış “Büyü” ve “Ankara adı kara” parçaları ve “Çav bella” hep birlikte söylendi. Müzik dinletisi sonrasında etkinliği bitirdik. Anma etkinliğimize 30’a yakın liseli katıldı.

İkinci anmamız 14 Aralık günü gerçekleştirilen Kartal dersane öğrencileri anması oldu. Sinevizyon gösterimi ve ardından kısa bir söyleşi yapılan anma bizim için anlamlıdır. Çalışması henüz yeni olan bu alanda gerçekleştirdiğimiz etkinliğe 15 dersane öğrencisi katıldı.

Diğer bir anma etkinliğini ise 15 Aralık günü Kartal’da gerçekleştirdik. Burada sinevizyon gösterimi, müzik dinletisi ve konuşmalardan oluşan bir program sunduk. Yaklaşık 30 lisenin katıldığı anmamız coşkulu geçti.

Anadolu Yakası İLGP

Esenyurt’ta Erdal Eren anması

Esenyurt’ta Erdal Eren anması söyleşi şeklinde

gerçekleştirildi. Anma öncesinde Erdal Eren’in kim olduğunu anlatan ve etkinliğimize çağrı yapan davetiyeleri okullarda kullandık.

İlk olarak Erdal Eren’i ve Türkiye’deki gençlik mücadelesini anlatan İLGP’nin hazırladığı sinevizyon gösterildi. Sonrasında mücadelenin gerekliliği üzerine bir tartışma yaptık.

Faşist sermaye devletinin 17 yaşında bir liseli genci idam edebilmesinin, bu coğrafyada devrim mücadelesi verenlerden ne denli korktuğunun göstergesi olduğunu dile getirdik. Liseli bir gencin bile mücadele etmesini gerektirecek sebeplerin her geçen gün arttığından ve kendi özgürlüğümüz ve onurlu bir yaşam sürdürebilmek için adım atmamız gerektiğini söyledik. Bugün insanları kazanabilmenin olanaklarının her zamankinden daha fazla olduğunu, eğitimden sağlığa çok sayıda sorunla boğuştuğumuz ve arkadaşlarımıza bu sorunların kaynağını, çözümünün göstermemiz gerektiğini vurguladık. Yaşamımızı sürdürdüğümüz her yeri mücadele alanı yapmamız gerektiğini vurgulayarak söyleşiyi sonlandırdık.

Esenyurt İLGP

“Katil devlet hesap verecek!”

26 Aralık günü Eskişehir’de 19 Aralık ve Maraş katliamlarını lanetleyen bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Adalar Migros önünde biraraya gelen kurumlar adına okunan ortak açıklamada şunlar söylendi:

“19 Aralık bir katliamın ve direnişin adıdır. Ama en çok ta direnişin. Halkın en diri yanından koparılmış 28 cana, yüzlerce yaralıya mal olmuş bir direnişin adı. Dört gün boyunca ateşli tüfeklere, gaz bombalarına ve kimyasal silahlara karşı direnenek, diri diri yakılmalarına rağmen teslim alınamayan bir devrimci iradeye dünya tamlık etti.”

Açıklamada ayrıca, devletin 24 Aralık 1978’de Maraş’ta bu kez de dini kullanarak tetikçileri aracılığıyla bu katliamı gerçekleştirdiği vurgulandı.

BDSP, DGH, DPG, EHP, ESP, EMEP, Halkevleri, İHD, Mücadele Birliği, ODAK, ÖDP ve SDP’nin örgütlediği basın açıklamasına TKP de destek verdi.

Açıklamada “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Yaşasın 19 Aralık direnişimiz!”, “Devrim irade teslim alınmaz!”, “Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!” ve “Yaşasın devrimci dayanışma!” sloganları atıldı. Açıklamada 19 Aralık’ta katledilen 28 devrimcinin fotoğrafları açıldı. Eyleme yaklaşık 80 kişi katıldı.

Basına açıklamasını örgütleyen kurumlar tarafından 29 Aralık günü saat 14:00’te 19 Aralık katliamını konu alan bir panel örgütlenecek.

Kızıl Bayrak/Eskişehir

Hayvanlar alemi rüya alemi sanan bir kafa aydın olamaz!

A. Eylül

Neredeyse 10 gündür Türkiye'nin gündemini Fazıl Say meşgul ediyor. Cumhurbaşkanlığı protokolüne davet edilmemenin kırgınlığı ile Türkiye'de artık yaşayamayacak hale geldiğini ifade eden Say hakkında kalem oynatmayan neredeyse kalmadı. Elbette Fazıl Say yalnızca çağrılmadığı protokolden yakınmadı, Türkiye Cumhuriyeti rüyasının bitmeye yüz tuttuğundan, %30'luk bir azınlık ve % 70'lik bir iktidar gücünden dem vurdu, Çankaya'nın başka her şeyinin üstünü örtmekte birebir o meşum başörtüsünden söz etti.

Yazık; sonunda AKP hükümeti Türkiye'nin yetenekli bir piyanistini Türkiye'de yaşayamaz hale getirmişti... Şimdi bütün bir toplum kenetlenmeli ve "Fazıl Say, sen Türkiye'nin büyük bir yeteneğisin, gitme" diyebilmeliydi... Ama doğal olarak böyle olmadı. AKP çevresi ve bağlı yazarları "cehenneme kadar yolun var" derken, ulusalcı cenah "gitme kalmücadele et" ile "çocuk haklı, ben de gideceğim buralardan" arasına sıkışan yorumlarda bulundu. Ancak Fazıl Say'ın ifade ettiği %70 ile uzak-yakın ilişkisi bulunmayan bir başka % 70'in bu tablodan fazlası ile kafası karıştı. Zira Fazıl Say'a sahip çıkanlar arasında Ertuğrul Özkök dahi bulunuyordu...

Coğrafyamızın gündeminin belirlenmesinde etkin bir rol oynayan bukalemunlar topluluğunun ne dediğinin bugün zerre önem taşımadığı açık. Ancak Fazıl Say'ın da katkı sunduğu bu bulanık suyu arındırmak gerekiyor. Zira ortada bir rüyadan, bir çoğunluk-azınlık tanımlamasından, bir protokolden, bir gitmekten bahsediliyor ki bütün ulusalcı klişeler katılarak hazırlanmış bu bulamaçtaki her bir zehir ayrıştırılmadığında bir yanlış, bir seçkinciliğe, bir devletçiliğe aydınlık anlamlar yüklenmesine sessiz kalınmış olunacak.

"Bitmeye yüz tutan TC rüyası" bu coğrafyanın çoğunluğunun kabusudur!

Fazıl Say'ın "terk-i vatan" hadisesinin temel gerekçesine dönüşmüş olan "TC rüyasının bitmeye yüz tutması" argümanı üzerinde biraz düşünelim... Say'ın verdiği röportajın bütününden anlaşıldığı kadarıyla sözkonusu rüyayı bitiren temel faktör bir türban, bir protokol, özü-özeti AKP'nin ikinci kez hükümete gelişi... Yani Fazıl Say anlayabildiğimiz kadarıyla AKP ikinci kez hükümete gelmezden önce bir rüya ülkesinde yaşadığı halet-i ruhiyesi içerisindeymiş. Ne hoş?!

Fazıl Say'ın bu açıklamaları Aralık ayı içerisinde ve böylesi bir "bugün 50 kelleyi ölü ele geçirdik, ne güzel!" sürecinde söylemiş olması ise gerçekten hoş! Zira Aralık ayı Say'ın "rüya cumhuriyetinin" katliamlar ayıdır. Fazıl Say'ın 22 Temmuz 2007'den önce içinde yaşadığı o rüya alemi, 24 Aralık '78'de Maraş'ı kan gölüne çevirmiş, hamile kadınların karınlarından ceninleri deşerek çıkartmış, 13 Aralık 1980'de 17 yaşında genç bir devrimciyi darağacında sallandırmış, 19 Aralık 2000'de 28 insanı diri diri yakmış ve şimdilerde öldürdüğü her bir gerillanın ardından bayram sevinci yaşamaktadır. Bu katliamların yaşandığı dönemlerin her birinde Çankaya'da farklı saç rengine ve modeline sahip olan "first lady"ler oturmaktadır.

Kısacası Fazıl Say'ın rüyalar ülkesi bu coğrafyanın milyonları için açık bir kabustan ibarettir. Hem de bu

Fazıl Say'ın rahatını kaçırın resmi tarihin kirliliği, güncel sürecin dehşet verici akışı değil, kendi seçkin konumunda yaşanan belki geçici sarsıntı, belki süreli erezyondur. Hayvanlar alemi rüya alemi olarak gören bir kafa aydın olamaz! Aydın olmak tutum almayı gerektirir.

kabus 29 Ekim 1923 ile kurulmuş olup, günümüze kadar kesintisiz süregelmektedir. Zira bu cumhuriyet bir ulusun reddi üzerine kurulmakla kalmayıp, aynı ulusun imhasını görev bellemiş, yıllar içerisinde ABD'nin taşeronluğuna soyunarak, Say'ın geçmişte o pek çok alkış tuttuğu Afganistan işgaline ve daha nicelerine katkı sunmuş, Fazıl Say'ın varlığından habersiz olduğu milyonlarca işçi ve emekçiyi ilihine kadar sömürmüştür. Bugün oturup da sermaye devletinin tarihinin 22 Temmuz 2007 öncesi için "rüya" tanımını kullanmak, olsa olsa aymazlıktır, vurdumduymazlıktır.

22 Temmuz 2007'den sonra bu coğrafyada çok şey yaşanmıştır. Sosyal yıkım saldırıları, özelleştirmeler hız kazanmış, Kürt halkına yönelik saldırganlık dehşet verici boyutlara ulaşmıştır. Peki Say'ı uykusundan uyandıran bu mudur? Hayır! 22 Temmuz 2007 doğal olarak kendi seçkinlerini de beraberinde kültür-sanat alanında hükümete taşımıştır. Yani Say'ın pabucu bir süreliğine, örneğin CHP hükümet olana kadar, dama atılmıştır. Kısacası Say'ın rüyasında belirleyici kriter demokrasi, insan hakları, eşitlik, özgürlük ve kardeşlik değil, Çankaya köşkünde içilecek olan sıcak bir çay, yudumlanacak şaraptır.

Gitme ve gitmeme ikilemi ile bu sözde ikilemi gergin karşılamak için nedenler!

Bu konu gündeme geldiği günden bu yana Yılmaz Güney, Nazım Hikmet vb. isimler sıkça telafuz edilmekle kalmayıp, bir takım kirli ellerin tuttuğu kalemlerce de anıldı. Fazıl Say içerisinde toplumcu tek bir kaygı taşımayan bir açıklamanın ardından Nazım Hikmet ve O'nun gibi bu coğrafyanın kalıbına sığmadığı için "terkedilmeye zorlanan" aydınlı bir tutulur oldu. Sonra Fazıl Say da aynı havaya kapılmış olacak ki; "gitmeyeceğim, kalıp mücadelemi sürdüreceğim" deyiverdi.

Ama terkedilmeye zorlanmakla, terketmeyi tercih etmek arasında hiç de ince olmayan bir ayırım var ki bugün bilinçli olarak hasıraltı edilmeye çalışılıyor.

Fazıl Say Çankaya Köşkü'ne girip çıkabildiği, şımarık oğlan çocuğu-dahi piyanist rolünü "özgürce" sürdürebildiği, Türkiye coğrafyasının Avrupalı yüzü olarak anılmaya devam ettiği sürece, onun için bu ülke bir rüya ülkesi olmaya devam edecekti. Zira o zaten hep pembe masalların anlatıldığı, "zeka"sının parlatıldığı, "yeteneğinin" övüldüğü bir rüyalar aleminde yaşamaya alışkındı. Kimse O'nun bu coğrafyada müzik yapmasına engel olmadı. Kimse O'nun dilini yasaklamadı, anasına sövmedi, ekmeğini çalması, oturduğu sırça köşkerin kapısına buldozerler dayanmadı. O 301 kokulu adliye kapılarında tehditlere maruz kalmadı. Ötekileştirilmedi. O'na kimse "çok konuşursan..."la başlayan cümleler kurmadı. O'nun babası başka bir etnik kökenden geldiği için vurulmadı. O babasına sahip çıktığı için bu coğrafyada yaşayamayacak hale gelmedi. O "vatan haini" ilan edilmedi. Bursa'yı hiç demir parmaklıklardan seyretilmedi. Sanatını hapishane koşullarında üretmenin ne demek olduğunu bilmedi. O ne yazık ki büyük konserlerle andığı Nazım Hikmet'in Afganistan işgali konusunda ABD'yi haklı bulacağını söyleyecek kadar basitleşti. Ve yine konser salonlarında büyük alkışlar eşliğinde icra ettiği Hiroşimalı Çocuk eseri için, "ABD üç-beş Japon kızını öldürmüştür ama milyonlarcasını kurtarmak için..." diyebilecek kadar düştü...

Özetle Fazıl Say'a yalnızca rahat batmıştır. Fazıl Say'ın rahatını kaçırın resmi tarihin kirliliği, güncel sürecin dehşet verici akışı değil, kendi seçkin konumunda yaşanan belki geçici sarsıntı, belki süreli erezyondur.

Hayvanlar alemi rüya alemi olarak gören bir kafa aydın olamaz! Aydın olmak tutum almayı gerektirir. Kendisi için değil; tam da Hiroşimalı, Afgan ve dünyanın bütün milletlerinden insanlar için...

“Prekarite/Prekar” ücretler zamanı: Nereye kadar?

Yüksel Akkaya

Akademik camianın “düşünme özgürlüğü” hakkını kullanarak ücretlerle ilgili yeni bir kavram ortaya atıp, bunun üzerinden tartışmak istiyorum. Zira, şimdilik sınırlı çevrelerde tartışılan “temel gelir”, “vatandaşlık geliri” gibi yaklaşımları daha iyi anlayabilmek için bir kez daha tarihe ve bu tarihsel sürecin arka planında kapitalizme bakmakta yarar var. Ancak, başvurduğumuz Fransızca sözcük olan “precarite” yi “Türkçeleştirmek” biraz sorunlu (Sözcük Almanca ve İngilizce’de de var, sadece Fransızcaya özgü değil). İstihdam açısından tam açıklayıcı olmasa da az-çok sorunu dile getiren “güvencesizlik, işsizlik, kararsızlık, sağlam olmayış” gibi çeviriler “anlaşılabilir” olsa da ücretler açısından bu tür çeviriler üzerinden tartışmak “sorunlu” görünüyor. Bu nedenle, sözcüğü “Türkçeleştirmek” yerine onu Türkçeye taşımak daha “doğru/anamlı” gibi.

Kasım ayında Fransa’nın istatistik kurumu bir araştırmanın sonuçlarını yayınladı (umar ve dileriz ki bizde de eski DİE yeni TÜİK bu işi yapar). 1978-2005 dönemi ücretlerine dair bu araştırmanın ortaya koyduğu sonuç “küreselleşme” rüyasına kapılmamış az sayıdaki dinazor için sürpriz olmasa da çok sayıdaki “saftirik” için sürpriz! Zira, bu “fırsatlar döneminde” Fransa’da ücretler 1978’den 2005’e reel olarak hiç ama hiç değişmemiş. Üstelik, 2000-2005 döneminde binde beş düşmüş. Ve, “üstelik” kişi başına milli gelir artmışken! Ehh, bizde de Türkiye’nin “uçurulmasını” bir türlü babalar gibi satılacak özelleştirme aday kurumlarından biri olmayı beceremeyen Türkiye Kömür İşletmeleri’nin ürettiği kömürün dağıtımını valilere, kaymakamlara vazife kılan; kendisi de iyi bir tüccar olan ve önümüzdeki yıllarda kişi başına milli geliri ikiye katlamayı düşünen bir başbakanımız varsa, sonumuz Fransa’dan farklı olmayacak gibi. Kişi başına milli gelir artacak, ama reel ücretler değişmeyecek, hatta azalacak! İyi, hoş da Fransa gelir ortalaması bize göre daha iyi, sosyal politikası daha ileri, sosyal güvenliği daha kapsamlı olan bir ülke. Oradaki bu durum “anlaşılır”. Peki, bize ne olacak? Soru bu.

Sorunun yanıtını Dünya Bankası’nın Türkiye taşeronları Aysel Buğra ve Çağlar Keyder sosyal demokrasi adına veriyorlar: Temel gelir! Hay Allah, Fransa’nın istatistik kurumu yaklaşık çeyrek yüzyıldır reel ücretlerde bırakalım artışı, sona yıllarda düşüşün yaşandığı bir dönemin yaşandığını itiraf ederken, biz “temel geliri” Türkiye’de de tartışmaya açıyoruz. Bizce sorun yok, işte hendek işte deve, buyrun tartışalım.

Örneğin, Fransızlar işgüvencesi sorununu ücretler ile ilgili riskler ile ilişkilendirip, “prekarite”yi bu sorun üzerinden tartışırken A. Buğra ve Ç. Keyder derlemesi “kitap” bu “yoksullaştırma zamanlarında” işgüvencesini, istihdamı yok sayarak bir öneride bulunur: Herkese hayatını sürdürecektir kadar para! Nasıl sosyalist bir toplumda kapitalist toplumun temel yasaları imkansızsa, Buğra ve Keyder’in taşeronluğunu yaptığı bu “vakitsiz” öneri de kapitalist düzenin işleyiş yasalarına aykırı olarak yersizdir. Peki neden böyle bir şeyi önermekte ve tartışmaktadır “insanlar”; örneğin yakın zamanlarda Türkiye’yi de ziyaret edip birkaç kentte konferans verdirilen E. O. Wright bu sürecin neresinde durur?

Evet, bir parça gecekondur devrimciliği, bir parça “Kürt sorunu” devrimciliği ile donanmış olan

ufkumuzu yeniden Marksizm’in, sosyalizmin temel sorunlarına çevirmekte yarar var. “Prekarite ücretler” asgari ücretin neresinde durur, temel ücret “çıkışı” neyi amaçlar? Kapitalizmde sosyalizm önerenler, neden açıkça sosyalist mücadelede yer almazlar da kapitalist düzenin en iyi düzleyicisi olan sosyal demokrasi saflarından çıkmazlar? Ve, neden yanlış doğru, kendisine solculuk atfedilmiş sendikalar, en akıl uzmanları şu “temel gelir” meselesine girmezler?

Hay Allah, tam da bu aralar Fransa, 1978-2005 döneminde ücret gelirlerinde bırakalım bir olumlu değişikliği, tersi yönde bir gelişmeye işaret etmişken ne zor sorular bunlar!...

www.kizilbayrak.net, www.mavidefter.org ve www.sendika.org’da tartışmaya açtığımız bu “meseleyi” sürdürmek bir maskeyi düşürmek için gerekli. Umar ve dileriz ki tartışmacıları çok ve tartışması “heyecanlı” olur.

Topkapı İşçi Derneği açıldı!

“Topkapı işçileri omuz omuza!”

İki yıllık yoğun bir emeğin ve mücadelenin sonucu Topkapı işçileri 15 Aralık’ta derneklerinin açılışını gerçekleştirdiler. **TİM1 Sanayi Sitesi’nde** yeralan **GOP İşçi Derneği Topkapı Temsilciliği** 40 işçinin katılımıyla açılışını yaparak, tüm işçileri derneği sahiplenmeye çağırdı.

“Gücümüz birliğimizden gelir!” pankartı ve “Zincirlerimizden başka kaybedecek bir şeyimiz yok!”, “İnsanca yaşayacak ücret ve zaman istiyoruz!” ve “Topkapı işçileri omuz omuza!” dövizlerinin yer aldığı açılış etkinliği, mücadele içinde yaşamını yitirenler için saygı duruşuyla başladı. Ardından yapılan açılış konuşmasında şunlar söylendi:

“Bugün Topkapı işçilerinin mutlu günü. Çünkü artık bir dernekleri var. İşçi Derneği ile birlikte Topkapı işçisi yalnız ve çaresiz kalmaktan kurtuluyor. Zor durumda kaldığında yanında bulacağı, sırtını dayayıp destek alacağı, haksızlıklara ve baskılara göğüs germek için elele verip mücadele edeceği bir derneği var.”

Devamında, **İşçi Derneği** ile Topkapı işçisinin mücadele mevzisi kazandığına ve geleceğe bir kapı açıldığına vurgu yapılarak, bu mevziye sahip çıkarak umudu büyütme çağrı yapıldı.

Ardından DİSK’in hazırlanmış olduğu sinevizyon gösterimine geçildi. Sinevizyon ilgiyle izlendikten sonra derneğin açılışına destek veren PTT işçileri adına bir konuşma yapıldı. Konuşmada şu sözlerle yer verildi:

“Sinevizyon gösteriminden sonra çok

duygulandım ve bir kez daha gördük ki örgütlü ortak mücadele etmeden sorunlarımızın çözümünü sağlayamayız. PTT içerisinde çalışırken iki yıldır derneğin faaliyetlerini izliyorum. Arkadaşlar, bu derneğin Topkapılı işçi arkadaşlara mücadele yolunu göstereceğini düşünüyor ve derneğin açılışında çaba harcayan arkadaşlara teşekkür ediyorum.”

Dernek bünyesinde çalışma yürüten arkadaşların müzik dinletisinden sonra bir işçi dernekle ilgili yazdığı şiiri okudu.

Ardından tersane cehenneminde mücadele eden ve gerçekleştirdikleri **2. Tersane İşçileri Kurultayı** ile tersane havzasında yeni bir mücadele sayfası açan işçiler adına bir konuşma yapıldı. Konuşmada şunlar söylendi: “Bizler buraya iş cinayetlerinin yaygın olduğu, sigortasız ve güvencesiz çalışmanın kural olduğu bir yerden geliyoruz. Tersane işçilerinin patronlarına karşı kendi derneğimizi kurduk. Ben buraya gelirken 1873’de ilk grevi gerçekleştiren tersane ve 15-16 Haziran’da önemli bir yer tutan ve bir işçi arkadaşımızı şehit veren Topkapı, sınıf hareketinde önemli bir mücadele alanı olagelmıştır. Tersanelerde grev bayrağını yükseltmeyi hedefliyoruz. Topkapı işçilerininin kararlılıkla mücadele edecektir.”

Tersane işçileri kendi hazırladıkları bir skeci sundular. **Sefaköy İKE** müzik grubunun söylediği şarkı ve türkülerden sonra açılış etkinliği sona erdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Sınıf çalışmamızda yeni bir adım...**Sincan İşçi Kurultayı'na yürüyoruz!**

Ağır, yıpratıcı ve işçi sağlığını gözetmeyen çalışma koşulları, zorunlu mesailer, iş kazaları, düşük ücretler ve keyfi ücret kesintileri... Tüm bunlar, sınıfın geniş bir kesimi için yaşamı ve çalışmayı kaba dönüştüren sorunların bir kısmı. Aynı şekilde bu sorunlar, bugün Sincan bölgesinde çalışan ve tamamına yakını örgütsüz olan onbinlerce işçinin öncelikli sorunları durumunda. Bu koşullar altında işçiler iliklerine kadar sömürülmekte ve bir iş aletinden daha az değere layık görülmektedirler. Bu şartlar altında çalışarak patronların ve işbirlikçilerinin ceplerini dolduran işçiler, üstüne bir de küfür, hakaret, aşağılama vb. davranışlarla karşı karşıya kalmaktalar. Bu elbette madalyonun bir yüzü.

Madalyonun diğer yüzünde ise patlayan siparişler, ihracatlar, genişleyen üretim olanakları, artan kârlar ve biriken sermaye gerçekliği var. Kesintisiz ve hızla işleyen bu birikim süreci geride, yoksul işçi kitleleri, iş kazalarında sakatlanan ya da yıllarca dumanı, pası ve türlü kimyasal maddeleri içine çekerek hastalanan vücutlardan başka bir şey bırakmıyor.

Bu madalyonun iki yüzü genel siyasal tablonun da bir yansımasıdır. Bugün milyonlarca işçi ve emekçinin emeği üzerinden sefahat süren bir avuç asalak tüm bir dünyayı ve insanlığı yıkıma sürüklüyor. İşçi sınıfının sömürsü temelinde varlığını sürdüren emperyalist-kapitalist sistem, bu sömürüyü katmerleştirme çabasında. Bu amaçla çok yönlü saldırı politikalarını hayata geçiriyor. Bu saldırıların önündeki en büyük engeli ise işçi sınıfının mevcut örgütlülüğü ve kazanılmış hakları oluşturuyor. Bundan dolayı özelleştirmelerle, esnek çalışma yöntemleriyle ve yeni iş ve sosyal güvenlik yasalarıyla bu engelleri dağıtmayı hedefliyor. Sınıfın boynundaki esaret zincirleri her geçen gün daha da kalınlaştırılıyor, ekmeği daha çok küçülüyor, geleceği daha da fazla karartılıyor. Üstelik tüm bu saldırılar, AB, İMF gibi kuzu postundaki kurtların yaydıkları yalan dolu vaatler eşliğinde gerçekleşiyor. İşçi sınıfından daha yoğun sömürüye katlanmaları isteniyor. Öte yandan, kapitalist patronlar sınıfı tüm dünyayı pazar ve hammadde arayışıyla savaş alanına çeviriyor. Bölgede bu yönelimin en açık örnekleri yaşanıyor. Bu bir avuç asalağı yaratan ve besleyen işçilerin payına da, sermayenin gerici ideolojilerine yedeklenerek onların savaşında taraf olmak düşüyor.

Sincan Bölgesi: Bir sömürü cehennemi

Burjuvazinin başkenti olan Ankara aynı zamanda büyük bir sanayi kentidir. Sınıf hareketinin gelişimi açısından onun bu yönünü görmek ve değerlendirmek güncel önceliktir. Benzer bir şekilde başta dinci akım olmak üzere gericiliğin güçlü olduğu bir bölge olarak bilinen ve hep bu yönü ile anılan Sincan bölgesi - Organize Sanayi Bölgesi- çevredeki işletmeleri ile büyük bir sanayi havzasıdır. Bu ikisinin çakışması hiç de tesadüfî değildir. Kapitalizmin her aşamasında türlü akımları ile burjuva gericiliği, emekçi sınıfları boyunduruk altında tutmanın elverişli ve işlevsel bir aracı olagelmıştır. Yaşadığımız topraklarda da bu araç etkili bir biçimde kullanılmaktadır.

Türkiye ekonomisi açısından önemli bir üretim düzeyine sahip olan Sincan'da üretimin önemli bir kesimi organize sanayi bölgesi içerisinde gerçekleşmektedir. Yaklaşık 30 bin işçinin çalıştığı bu bölgede, ihracata yönelik üretim yapan büyük ve orta ölçekli işletmeler ağırlığı oluşturmaktadır. Yanısıra sanayi üretim yapan küçük çaplı işletmeler de

mevcuttur. Üretimin büyük bir kısmı metal alanı olmak üzere plastik, elektronik gibi alanlarda gerçekleştirilmektedir. Bütün bunlarla birlikte organize sanayi bölgesi yeni açılan işletmelerle genişlemektedir.

Organize sanayinin hemen yanında küçük ve orta ölçekli işletmelerin bulunduğu Sincan Sanayisi yer almaktadır. Çoğunlukla küçük çaplı işletmelerden oluşan bu bölgede, farklı alanlarda üretim gerçekleştiren orta ölçekli işletmeler de bulunmaktadır. Ayrıca Sincan çevresinde birçok büyük çaplı fabrika vardır. Sincan bölgesi büyük bir üretim alanını barındırmakla birlikte, çevredeki birçok büyük işletme ile bir bütünlüğü de ifade etmektedir. Erkunt örneğinde olduğu gibi büyük işletmeler üretimlerinin bir kısmını organize içerisindeki işletmelerinde gerçekleştirmekte ya da Türk Traktör örneğinde olduğu gibi parça ve üretim olarak bölge ile doğrudan bağlantı içerisinde. Örgütlenme ve mücadele açısından ciddi zorluklarla karşı karşıya bulunan Sincan Sanayi Bölgesi Ankara'da sınıf hareketi açısından büyük bir önem taşımaktadır.

Sınıfın örgütlenme sorunu

Bu büyük üretim alanında sınıf hareketi adına ilk göze çarpan olgu, bölgenin tamamına yakını kapsayan örgütsüzlük ve dağınıklığıdır. Üretim sürecinde işbölümü içerisinde bulunan ve toplamında bir bütünlüğü ifade eden işletmelerde işçiler arasında birleşik bir mücadele hattı yakıcı bir ihtiyaç olarak kendini dayatmaktadır. Fakat bugün için bu birlikteliğin ve örgütlülüğün sağlanabildiğini ifade etmek mümkün değildir. Büyük çaplı işletmelerin yer aldığı bölge sendikal örgütlenmenin nesnel imkanlarına sahiptir. Fakat sınıf hareketinin tamamını etkileyen durgunluk burada da etkisini göstermektedir. Geniş sınıf kesiminin tamamına yakını örgütlenme ve mücadele deneyimlerinden yoksundur.

Bu tablo işçilerde umutsuzluğu ve ideolojik etkilenme ile birlikte kaderciliği besliyor. Aynı durum patronların sömürüyü azgınlıklarını

kolaylaştırıyor. Buna rağmen son yıllarda yaşanan Ekstra Metal gibi süreçler patronlarda derin bir korku yaratırken işçilerin bilincinde olumlu deneyimlerin oluşmasına eşlik etti. Ekstra Metal'in ardından kimi işletmelerin BMİS'te örgütlenmesi bu deneyimin anlamını göstermektedir. Halihazırda bölgede az sayıdaki örgütlü işletmeyi faşist Türk Metal çetesi patronlar adına elinde tutmaktadır. Erkunt ve Arçelik, bunun öne çıkan örnekleri. Aynı zamanda Türk Metal sınıfın açığa çıkan örgütlenme ihtiyacının patronlar denetiminde kalmasının aracı olarak iş görmektedir. BMİS'in örgütlediği fakat patron zoru ve farklı oyunlarla Türk Metal'e geçirilen Erkunt ve bölge dışındaki Mitaş işletmeleri dikkate değer örneklerdir.

Güvencesiz çalışma ve kimi işletmelerdeki taşeronlaştırma örgütlenme önündeki belli engelleri ifade etmektedir. Çok yönlü zorlukların çevrelediği bu tabloda, işçi sınıfının birliktelik ihtiyacını ön plana çıkarmak, bunun işletmeler içerisindeki nesnel dayanaklarını yaratmak ve yeri geldiğinde özgün ara örgütlenmeler ve çalışmalarla sürekli bir hat örmek yakıcı bir öncelik oluşturmaktadır.

Burjuva ideolojinin kuşatması altındaki sınıf gerçekliği

Geniş örgütsüzlük tablosunun yarattığı kendi gücüne ve birlikteliğine güvensizlik ve mücadele deneyimlerinin sınırlılığı, sınıfın mücadelesinin geliştirilmesi açısından ciddi bir eksikliğe işaret ediyor. Mücadeleye yönelik doldurulamayan bu boşluk, burjuvazinin çok yönlü araçları, burjuva ideolojisi ve kültürü ile tamamlanıyor. Dinci, milliyetçi gericilik ve kültürel yozlaşma sınıf içerisinde yaygın bir gerçeklik durumunda. Sınıf bilincinin ve pratik mücadele hattının önündeki bir engel olarak, bu sorun başlı başına çok yönlü etkenleri ve sonuçları ile birlikte ele alınmalıdır. Mevcut olanaklar dahilinde örülecek birliktelik ve mücadele süreci bu tartışmaya zengin veriler sunacaktır. Gericiliğin etki alanını daraltmanın tek yolu

mücadelenin geliştirilmesinden geçmektedir.

“Sınıfa karşı sınıf” çizgisi ile daha ileriye!

Sınıf devrimcileri olarak, bu bölgede bir süredir düzenli ve ısrarlı bir yönelim içerisine girmiş bulunuyoruz. Zorluklarla çevrili bu tabloya müdahalemizde temel gücümüz ve dayanağımız “sınıfa karşı sınıf” çizgisinin sunduğu açıklık ve kararlılık oldu. Bu çerçevede atılan adımlar alanın zorlukları ile karşılaşmakla birlikte, bu sorunlara müdahalede gerek düşünsel gerekse pratik bir birikime artık sahibiz. Gericiliğin, örgütsüzlüğün ve dağınıklığın bu denli yoğun olduğu bu alanda daha güçlü bir müdahalenin zeminini yaratmış bulunuyoruz.

Onbinlerce işçi için adeta bir sömürü cehennemini ifade eden bu alanda artık sınıfın daha güçlü ve üretici adımlar atmaya ihtiyacı var. Gericiliğin her geçen gün insanları patronların düşünmeyen köleleri haline getirdiği bu ortamda, tüm değerleri üretenlerin, kendi sözlerini daha güçlü dillendirmelerinin ve esaret zincirlerini kırarak bir adım öne çıkmalarının zamanı geldi. Sınıfa yönelen saldırılarla çalışma koşulları 100 yıl geriye götürülürken, kazanılmış haklar birer birer gaspedilirken, sınıfın örgütlülüğünü geliştirme sorumluluğu ile karşı karşıyayız. Daha ileri adımlar atma zorunluluğu ile karşı karşıya olduğumuz bu

zeminde, zorlukları aşmanın olanaklarına sahibiz. Sınıf çelişkilerinin derinleşmesi ve sınıfımızın mücadele birikimi bu olanakları bize sunmaktadır.

Sincan'da sınıf hareketinin yeni adımı: Sincan İşçi Kurultayı doğru!

Önümüzdeki bahar sürecinde gerçekleştirmeyi düşündüğümüz Sincan İşçi Kurultayı bu zorluk tablosu içerisinde ileri doğru atılan bir adım olacaktır. Kurduğumuz ilişkiler, kazandığımız deneyim ile bu alandaki birikimimizin daha güçlü bir temelde değerlendirilmesi olacaktır. Öncü işçilerin kendi sorunlarını tartıştıkları bir platform, Sincan işçilerinin kürsüsü olacaktır. Kurultay aynı zamanda sınıfın ortak sorunlarına çözüm arayan, mücadele yürüten aydınların ve sendikacıların da kürsüsü olacaktır. Tüm bunlarla birlikte Kurultay Sincan'da işçilerin daha örgütlü bir sürece hazırlanmaları olacaktır.

Zorlukları aşarak geleceğe yürüyoruz!

Tüm bu işlevleri görecekte olan kurultay tek başına bir etkinlik değil, bir süreçtir. Bu süreç başlamış bulunmaktadır. Mevcut işçi çevrelerinin genişletilmesi, yaygınlaştırılması ile birlikte bu süreç adım adım örülecektir. Ücret zamlarından

fabrikalardaki özgün sorunlara müdahaleye kadar mücadelenin örgütlenmesi çabası bu sürecin ön adımları olacaktır. Bu çalışmayı güçlendirmek tüm ileri güçlerin sorumluluğundadır. Bu sürecin güçlü bir biçimde örgütlenmesi, Sincan işçilerinin örgütlü mücadelesini örmenin güç, olanak ve araçlarını yaratma doğrultusunda ilk adımları atmak anlamına gelecektir.

Bir kez daha özetleyerek, çağrımızı tüm sınıf kardeşlerimize iletiyoruz.

Kurultay, biz işçilerin kendi sorunlarını tartışarak, çözüm yolları arayacakları bir kürsü olacaktır.

Kurultay, insanca yaşama ve çalışma koşulları için verdiğimiz mücadelenin ürünü ve daha ileri bir basamağı olacaktır.

Kurultay, bize dayatılan burjuva gericiliğine karşı kendi sınıf konumumuzla vereceğimiz yanıt olacaktır.

Kurultay, önümüzdeki zorlukları “sınıfa karşı sınıf” bakışıyla aşarak kazandığımız bir mevzi olacaktır.

Daha güçlü ve örgütlü bir mücadele için tüm sınıf güçlerini bu çağrıya kulak vermeye ve birlikte yürümeye çağırıyoruz.

Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Sincan'dan sınıf devrimcileri

Adana Sİ-DER'den panel:

Güvencesiz çalışmaya, geleceksiz yaşamaya karşı güçlerimizi birleştiriyoruz!

Adana Sanayi İşçileri Derneği'nin “Güvencesiz çalışmaya, geleceksiz yaşamaya karşı güçlerimizi birleştiriyoruz!” şiarıyla örgütlediği panel, Tez Koop-İş Eğitim Danışmanı Volkan Yaraşır'ın katılımıyla 16 Aralık günü Eğitim-Sen Adana Şube'de gerçekleştirildi.

Panel Sİ-DER temsilcisinin yaptığı kısa açılış konuşmasıyla başladı. İşçi sınıfının yaşadığı sorunlara kısaca değinilen konuşmada, bugün yapılması gerekenin sorunları ortaya koymak değil, onlar karşısında çözüm üretip harekete geçmek olduğu ve panelin de önümüze bir yol haritası koymayı amaçladığı söylendi.

Ardından söz Volkan Yaraşır'a bırakıldı. Volkan Yaraşır sermayenin işçi sınıfına dönük çok yönlü saldırılarını canlı ve etkili bir biçimde anlattıktan sonra, sözü sınıfın içinde bulunduğu durum ve bu durumdan çıkış yollarına getirdi.

İşçi sınıfının sermayenin saldırıları sonucunda sadece sömürülmekle kalmadığını, aynı zamanda kişisizleştirildiğini, kendisine olan güveninin tahrip edilerek, çözüm üretip iş yapabilme yeteneğinin dumura uğratıldığını anlattı. İşçi sınıfının kendine güvensizliğinin arttığı ölçüde de bir sınıf olarak değil, adeta bir cemaat yapılanmasında gibi tutum almaya zorlandığını ve böylece mücadele etmek yerine teslim olup başına gelenleri adeta bir kader gibi algılamasının istendiğini belirtti.

Taban örgütlenmelerinin işçi sınıfının karar alma, uygulama ve bir yanıyla da yaratma ve yok etme gücünü açığa çıkarabilecek yegane araçlar olduğunu söyleyerek, işçi sınıfının bu örgütlülüklerini oluşturmadan kendisini kullandıran ve sermayenin insafına bırakan mevcut yapıdan kurtulamayacağını anlattı.

Volkan Yaraşır'ın taban örgütlenmelerinin oynayacağı rolü belli başlıklar altında anlattığı sunumu yaklaşık bir saat sürdü. Ardından işçiler söz

olarak deneyimlerini ve önerilerini paylaştılar. İşçiler kendi işyerlerinde karşılaştıkları sorunları ve bu sorunlara karşı yürüttükleri mücadeleden çıkardıkları sonuçları panele taşıdılar. Bu konuşmalar arasında bir işçinin panel günü mesaiye kalmaları gerektiğini söyleyen patron karşısında işçiler olarak tutum aldıklarını ve çalışmayacaklarını söylediklerini, bunun sonucunda da gerek Pazar günü gerekse de bayramda çalışma düzenini kendilerinin belirlediklerini söyleyerek sözlerini “örgütlü olmak çok güzel bir şey” diye bitirmesi alkışlarla karşılandı.

Sonrasında söz alan bir işçinin işyeri komitesi kurarak yürüttükleri mücadelede işçilerin nasıl değiştiğini örnekleyerek anlatması ve bunun

sonucunda da elde ettikleri kazanımlara vurgu yapması ve yine panele işyerinde yeni oluşturdukları işyeri komitesiyle geldiklerini söylemesi salonda coşkuyla karşılandı.

Karşıyaka Sanayi ve Şakirpaşa Metal Sanayi'den plastik ve metal işçileri, tekstil işçileri ve kamu emekçileri panele katılım sağladılar. 50 kişinin katıldığı panel son olarak Sİ-DER temsilcisinin panelden çıkan sonuçların fabrikalarımıza, atölyelerimize, semtlerimize taşınması ve mücadelenin her alanda sahiplenilerek somut hedefler üzerinden işyeri komiteleri ve taban örgütlenmelerinin oluşturulması çağrısıyla sona erdi.

Kızıl Bayrak/Adana

Rusya AKKA'dan resmen çekildi!

Batılı emperyalistlerle Rusya arasındaki gerginlikte yeni aşama

Siyonistlerle birlikte Ortadoğu haklarını köleleştirme planını uygulamaya çalışan ABD emperyalizmi, aynı zamanda eski Sovyet cumhuriyetleriyle Doğu Avrupa ülkelerine de sızarak, Rusya'yı askeri kuşatma altına almaya çalışıyor. Her iki plan da Ortadoğu ve Hazar bölgesindeki enerji kaynaklarını yağmalama ve buna dayanarak diğer emperyalist güç odaklarının etkinlik alanını daraltma hedefine hizmet ediyor. ABD'nin küstah egemenleri, dünya jandarmalığının bu iki bölgedeki kirli planlarının başarısına bağlı olduğu bilinciyle hareket ediyorlar.

Planın Ortadoğu ayağı Filistin, Irak ve Lübnan'daki işgal karşıtı direnişlerle kösteklenirken, İran gibi aşılması kolay olmayan bir engelle de karşı karşıya bulunuyor. Washington'daki savaş kundakçılarının Hazar bölgesine sızıp Rusya'yı kuşatma hamlelerinin hedeflenen sonucu vermesi olası görünmüyor. Zira bu girişimler mali, siyasi ve askeri açıdan giderek güçlenen Rusya'nın direnişiyle karşılaşılıyor.

ABD'nin Doğu Avrupa ülkelerini savaş aygıtı NATO'ya dahil etme yönünde attığı adımların yanısıra Rusya'nın yanı başına füze kalkanı ve radar üsleri kurma çalışmaları, gelinen aşamada bu bölgedeki ilişkileri iyice germiş bulunuyor.

ABD'nin kışkırtıcı girişimlerine tepki gösteren Putin yönetimi, Polonya ve Çek Cumhuriyeti'ni füze kalkanı ve radar üsleri kurma planının iptal edilmemesi halinde Avrupa Konvansiyonel Kuvvetler Antlaşması'ndan (AKKA) çekileceği konusunda uyarılmıştı. ABD'nin bildiğini okumaya devam etmesi üzerine Rusya parlamentosu, Avrupa'da tank, uçak ve diğer konvansiyonel silahların sınırlandırılmasını öngören AKKA'nın askıya alınması yönündeki kararı bu ayın başında oybirliğiyle almıştı. Devlet başkanı Putin'in parlamento kararını onaylaması ile Rusya 12 Aralık'ta AKKA anlaşmasından resmen çekildi.

Konuyla ilgili açıklama yapan ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Sean McCormack, Rusya tarafından alınan tek taraflı kararın, silah denetimine zarar verdiğini öne sürerek Moskova'dan kararını değiştirmesini istedi. NATO şefi de, "esefle" karşılacakları kararın geri alınması gerektiğini savundu.

Rusya ise, ancak NATO üyesi devletlerin AKKA anlaşmasında 1999'da yapılan değişikliği onaylamaları durumunda kararını gözden geçirebileceğini bildirdi. Bilindiği üzere 99'daki değişikliği sadece Rusya onaylamıştı.

Anlaşmanın bu haliyle Rusya için ayak bağı olduğunu savunan Putin yönetimi, ABD'nin Polonya, Çek Cumhuriyeti, Romanya, Bulgaristan gibi Doğu Avrupa ülkelerine askeri birlikler yerleştirmesini buna örnek gösteriyor.

Batılı emperyalistlerden sert tepkilerin gelmesi, Putin'i yeni hamleler yapmaktan alkoymadı. AKKA'dan çekilme kararını onayladıktan bir gün sonra Belarusya'ya giden Putin, emperyalistlerin

"batının son diktatörü" olmakla suçladığı Aleksander Lukaşenko ile görüştü. Mali, ticari, askeri anlaşmalara imza atan iki liderin, birlik konusunda da görüştükleri bildirildi. Bazı kaynaklar, iki devletin birleşeceğini, birleşik devletin başına Vladimir Putin'in geçeceğini öne süren yorumlar yayınladılar. Emperyalistlerin "renkli devrim" girişimlerini püskürten Lukaşenko, Rusya'nın ABD füze kalkanına karşı alacağı önlemleri destekleyeceklerini bildirdi.

ABD ile batılı müttefiklerini rahatsız eden Putin-Lukaşenko görüşmesinin ardından konuyla ilgili bir Rus televizyonuna demeç veren Rusya Genelkurmay başkanı Yuri Baluyevski, "Bu planın Rusya'ya karşı olduğundan başka şekilde yorumlanması imkânsız. Rusya'yla çatışma meselesi, ılımlı konuşursak, doğrudan çatışma dahil, maalesef Pentagon'daki meslektaşlarımızın gündeminden atılmamıştır. Duruma göre münasip ve asimetrik önlemler alacağız" dedi.

NATO Rusya sınırlarına genişlerken, bu tür anlaşmalarla Moskova'nın elini kolunu bağladığını ifade eden Rusya Genelkurmay başkanı, "Amerikan füzelerinin ateşlenmesi otomatik olarak füze misillememize yol açabilir" diyerek çatışma olasılığına dikkat çekti.

ABD emperyalizminin NATO desteğiyle kışkırtıcı girişimlerini sürdürmesi gerginliği arttırırken, Rusya'nın kararlı tutumu gerici güç odakları arası çatışma riskinin artmakta olduğuna işaret etmektedir. Bu ise, kapitalist-emperyalist düzenin kaçınılmaz ürünü olan paylaşım savaşlarının önümüzdeki dönemde de insanlığı yeni felaketlere maruz bırakacağını göstermektedir. Bu felaketleri önlemenin biricik yolu, emperyalist-kapitalist sistemle hesaplaşmaktan geçiyor.

Bolivya sert sınıf çatışmalarının eşiğinde

Sosyalizme Doğru Hareket (MAS) lideri Evo Morales'in 2005'te yapılan seçimlerde devlet başkanlığına seçilmesi, ABD emperyalizmiyle organik bağı olan Bolivya egemenlerini rahatsız etmiş, bu rahatsızlık emekçiler ve yoksul yerliler lehine birtakım adımların atıldığı günlerde sert gerilimlere yol açmıştı.

Enerji alanında sınırlı kamulaştırmalar ve toprak reformu konusunda egemenlerin provokasyonlarıyla karşılaşan Morales, ihtiyatlı da olsa emekçiler lehine bazı düzenlemeler yapmaya devam etti.

Bolivya koşullarında "köklü reform" sayılabilecek yeni bir anayasa ile süreci ilerletmeye çalışan Morales, Bolivya'nın zenginliklerini yağmalayan sömürücü sınıflar ittifakının sert tepkisiyle karşı karşıya. Morales yönetiminin hazırladığı ve geçtiğimiz haftalarda meclis onayı alan anayasanın yoksul yerliler ile emekçilere geniş haklar tanıdığı, millileştirme önündeki engelleri kaldırdığı belirtiliyor.

Morales yönetiminin anayasayı halkoyuna sunma hazırlığına başlaması, ırkçı-faşizan geleneğin temsilcisi olan egemen sınıflar ittifakının saldırısıyla karşılaştı. Bolivya'nın en zengin dört eyaleti olan Santa Cruz, Beni, Pando ve Tarija özerklik ilan etme tehdidinde başvurdu. Morales tehditlere boyun eğmedi, emekçileri anayasayı savunmaya çağırdı.

Yeni anayasaya destek çıkan emekçilerin başkent La Paz'da düzenlediği eyleme katılan Evo Morales, burada yaptığı konuşmada "Bolivya sosyal adalet isteyenlerle imtiyazlarını kaybetmekten korkanlar arasındaki kalıcı bir savaşa sahne olmaktadır. Şimdi ise egemen halkımız ulusun kaderini belirleyecektir" dedi.

ABD destekli ırkçı-faşizan muhalefetin güçlü olduğu Santa Cruz Meclisi, daha önce eyalete "özerk statü" verilmesine ilişkin bir yasa tasarısını onaylamıştı. Diğer üç eyaletin ikisi benzer bir kararı onaylarken, dördüncü eyalet de diğerlerinin izinden gideceğini açıkladı. Böylece Washington destekli karşı-devrimci cephenin, Morales yönetimini doğrudan hedef alan kayda değer bir güç toplayabildiğini söylemek mümkün.

Emekçileri anayasayı savunma mücadelesine çağıran Morales'in de açmazları var. Zira Morales, "özerk" davranmaya karar verdiğini ilan eden eyaletlerin ülkeyi bölme girişimlerine sıkı yönetimle karşılık verdi. Ancak Bolivya ordusu, Morales'e cephe alan egemen sınıflar düzenininin, yani kapitalizmin bekçisidir. Morales devlet başkanı olduktan sonra da ordunun niteliğinde kayda değer bir değişim olduğuna dair belirti bulunmuyor. Böyle bir ordunun harekete geçtiğinde, emekçilere saldırması ihtimal dahilindedir.

Morales yönetiminin en büyük avantajı, işçilerin, emekçilerin ve yoksul yerlilerin kitlesel ve meşru-militan mücadele geleneğinin güçlü olmasıdır.

Bolivya işçi sınıfının, emekçilerin ve yoksul yerlilerin egemen sınıflar ittifakıyla hesaplaşması için, iktidar perspektifini temel alan sert sınıf savaşlarına hazırlanmak dışında bir alternatifleri yoktur. Morales yönetimi, orduyu parçalamak için avantajlar sağlayabilir, ama burjuvaziyle hesaplaşmak ancak işçi-emekçi ordusunun üstesinden gelebileceği bir iştir.

Hamas Bush yönetimince muhatap alınmayı talep ediyor!

Dinci bir akım ya da parti, özel mülkiyet düzeni karşısındaki tutumu, sahip olduğu toplum projesi nedeniyle anti-emperyalist olamaz. Zira kapitalist üretim ilişkileri dışına çıkamayan bir programın tutarlı anti-emperyalist olması eşyanın tabiatına aykırıdır.

Günümüzde dini referans alan bu tür akımların en özgün örnekleri Lübnan Hizbullah ve Hamas'tır. Bu hareketlerin ikisi de İsrail'in vahşi işgaline ve yoksulluğa mahkum edilen toplumsal zeminlerde boy vermiştir. Hizbullah, Lübnan Komünist Partisi'nin (LKP) kitle tabanı olan yoksul Güney Lübnan'daki Şiiler arasında yer bulmak için saldırgan taktiklerle işe başlamış, '80'li yıllarda komünistleri katletmiştir. Hamas ise Suudi Arabistan gericiliğinden aldığı destekle işe başladığında, herhangi bir direnme perspektifinden yoksun İslamcı bir akımdı. Bundan dolayı İsrail, ilk dönemde Gazze merkezli örgütlenen Hamas'ın güçlenmesi için alan açmayı çıkarlarına uygun bulmuştur.

Bu iki parti, işgalci baskının sınıfsal baskıyla harmanlandığı bir toplumsal zeminde gelişip serpildikleri için, kısa sayılabilecek bir sürede bölgelerinin başat direnişçi akımları olarak sivrilmişlerdir. Kaynağı dışarıdan gelse de (Hizbullah İran'dan, Hamas Suudi Arabistan ve Mısır'dan yüklü miktarda mali destek alıyor) yürüttükleri sosyal hizmet programlarının da katkısıyla güçlü bir toplumsal destek bulabilmişlerdir. İsrail savaş makinesine utanç verici bir yenilgi tattırarak kadar sağlam örgütlenen Hizbullah, "sosyal hizmetleri dışlamayan" serbest piyasa ekonomisini savunuyor. Hamas'ın toplum projesinde de kapitalizme aykırı bir yön bulunmuyor.

Nitekim, Gazze Şeridi'ndeki hükümetin Başbakanı Haniye'nin siyasi danışmanı Ahmed Yusuf, ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice'a hitaben bir açık mektup yazarak, Hamas'ın genelde emperyalistlere,

özelde ABD emperyalizmine karşı tutumunu dile getirmiş oldu.

Mektubunda, Hamas hareketinin Amerikan aleyhtarı, Avrupa aleyhtarı veya dünyada herhangi bir başka ülkenin aleyhtarı olmadığını belirten Yusuf, Washington ve diğer Batılı ülkeler için Hamas'la konuşma zamanının geldiğini savundu. Mektupta "Bizi tanumanızı dilenmiyoruz; partimiz, işgal topraklarında meşru olarak seçilmiş bir partidir. Filistinliler de özgür bir seçimle, Hamas'ı seçtikleri için cezalandırılmaktadırlar" ifadeleri yer almakla birlikte, ABD'nin barışa katkı yapacağından medet uman Ahmed Yusuf, Rice'a "Eğer bu çatışmada tarafsız olsaydınız, bizimle açıkça bağlantı kursaydınız, barış fırsatı önemli ölçüde artacaktı" diye sesleniyor.

Yusuf, Hamas'ın başarısını görmemenin sadece nafile bir çaba olmayıp, aynı zamanda bölgedeki Amerikan çıkarlarına da zarar verdiğini, Ortadoğu ve İslam dünyasında Amerikan karşıtlığını derinleştirdiğini de dile getirerek, ABD-Hamas işbirliğinin önemine dikkat çekiyor.

Mektubun zamanlamasını dikkat çekici bulan kaynaklar, son günlerde Suudi Arabistan ve Mısır'ın, Gazze'de Hamas ve El Fetih gruplarını biraraya getirme çabalarını sürdürdüğüne, Hamas'ın Şam'daki siyasi büro Şefi Halid Meşal'in bu amaçla Riyad'da yapılacak görüşmelere çağrıldığına işaret ediyor.

Hamas kısa süre önce de, geçtiğimiz aylarda kontrolünü tamamen devraldığı Gazze Şeridi'ndeki güvenlik ve hükümet binalarını Filistin Ulusal Yönetimi'ne devredebileceğini açıkladı. Gazze'de

yönetim devri öneren, haydutbaşı Bush yönetimini "Filistin'deki gerçekleri görmeye, Hamas'ı muhatap almaya, Filistin-İsrail çatışmasında tarafsız olmaya" davet eden Hamas liderleri, gelinen yerde siyonizmin baş hamisi ABD emperyalizminden medet umabilmektedir. ABD, İsrail, AB, gerici Arap devletleri tarafından yürütülen izolasyona direnemeyen Hamas, Filistin halkının düşmanlarından oluşan bu koalisyonla işbirliği yapma açmazına düşmüştür. Bu, Hamas'ın emperyalist güçlerin onaylayacağı bir "çözüm projesi"ne hazır olduğuna işaret etmektedir. Hamas'ın bu noktaya gelmesi, bu örgütün ideolojik-programatik çizgisinin kaçınılmaz sonucudur.

İşgale, zulme, sömürüye karşı yükseltelen her direniş meşru ve haklıdır. Bu yönüyle ve bu sınırlar içinde desteklenmeyi hak eder. Ancak Filistin'de de direniş dinamiklerinin halkları özgürleştirilmesi, bu dinamikleri anti-siyonist/anti-emperyalist bir program etrafından birleştirecek devrimci önderlikleri zorunlu kılmaktadır.

Lübnan'a istikrarsızlık, Suriye'ye tehdit!..

Siyonist suç ortaklarıyla Filistin, Irak ve Lübnan halklarına saldıran ABD, son günlerde Suriye'ye dönük tehditlerinin dozunu arttırmaya başladı.

Yıl sonu vesilesiyle konuşan haydutbaşı Bush, Suriye'yi hedef alan çirkin tehditler savurdu, Suriye lideri Beşar Esad ile bir diyaloga girmeyi düşünmediğini belirtti.

Suriye'yi hedef alan Washington'daki haydut çetesi ile şefleri Bush'un öne sürdükleri iddialar, Beşar Esad yönetiminin "terör" örgütlerini desteklediği, Hamas, Hizbullah gibi örgütlerin Şam'da barındığı, intihar eylemcilerinin bu ülke üzerinden Irak'a gittiği, Lübnan'da istikrarsızlık yarattığı şeklinde sıralanıyor.

Suriye'nin Hamas ve Lübnan Hizbullah'a belli sınırlarda destek verdiği doğrudur. Ancak bu örgütlerin işi "terör"le değil, İsrail işgalini sona erdirmekle ilgilidir. "Terörist örgütler" listesine alınmaları da siyonist işgale karşı direniş çizgisi izlemelerinden dolayıdır.

Lübnan'ı istikrarsızlaştıran, etnik, dinsel, mezhepsel açıdan bir mozaik olan bu ülkedeki halkları birbirine kırdırmak için karanlık planlar

yapan, ABD-İsrail ikilisinden başkası değildir. Aylardır cumhurbaşkanlığı seçimlerinin yapılmasını Lübnan'daki soysuz işbirlikçileri aracılığıyla engelleyen, herşeye rağmen taraflar arasında anlaşma ihtimali doğduğunda Hizbullah'a yakın olduğu söylenen bir generali suikastla öldüren güçlerin de ABD-İsrail destekli olduğu bildiriliyor. Suikasta kurban giden general Francois el Hac'ın yakında genelkurmay başkanı olması bekleniyordu.

Geçtiğimiz hafta 10. kez ertelenen seçimlerin 29 Aralık'ta yapılacağı söyleniyor. Görünen o ki, seçimler bir kez daha ertelenmezse, Lübnan Genelkurmay Başkanı Michel Süleyman cumhurbaşkanlığına seçilecek. Cumhurbaşkanı'nın da siyonistlerle işbirliği yapmaya hazır düşkünler arasından seçilmesini dayatan ABD emperyalizmi, bu kirli amacına ulaşamayınca kışkırtıcı müdahalelerle seçimleri engellemeyi başardı.

Siyasi ve askeri açıdan Lübnan'da etkin bir taraf olan Hizbullah, müdahalelerinin sonuç vermeyeceği konusunda ABD'yi uyardı. Gelişmelerle ilgili konuşan Hizbullah milletvekili Hasan Fadlallah, Bush'un açıklamalarının, ABD yanlısı iktidar

ittifakı ile Hizbullah ve müttefiklerinin başını çektiği muhalefet arasındaki olası anlaşmayı tehlikeye attığını belirtti.

Bu arada Bush yönetimini eleştiren Suriye Dışişleri Bakanı Velid Muallim de, ABD'yi bir çözüme varılması yolundaki girişimlerin önünü kesmekle suçladı.

Suriye'nin hedef alınmasının ABD için daha kritik nedenleri var. İlk, Beşar Esad yönetimi, pek çok tutarsızlığına rağmen siyonist İsrail'in Golan Tepeleri'ni ilhak etmesi önündeki en ciddi engeldir. Bir diğer önemli nokta ise, Suriye ile İran arasındaki çok yönlü ilişkiler ve işbirliğidir. Suriye Golan Tepeleri iade edilmeden İsrail ile herhangi bir anlaşmaya imza atmıyor ve İran'la ittifakına sadık kalacağı teminatını veriyor.

ABD emperyalizmi, siyonist tetikçilerle birlikte Suriye yönetimini ablukaya alarak ya da askeri bir saldırı ile geri adım attırmaya muvaffak olabilir. Ancak bu hiç de zafer anlamına gelmez. Zira emperyalist-siyonist haydutlara karşı direnen rejimler değil, emekçi halklardır. Direnen emekçi halkları ise hiçbir güç yenemez!

Dünyadan...

İtalya'da grev sona erdi!

İtalya'da tır ve kamyon şoförlerinin yakıt fiyatlarının indirilmesi ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi talepleri ile başlattıkları 5 günlük grev 3. gününde uzlaşmaya varılarak sona erdirildi. Anlaşmaya göre yakıt fiyatları indirilecek ve ucuz yabancı taşımacılığı önlenecek.

Üretimin yüzde 80'inin tırlarla yapıldığı İtalya'da grev çok kısa sürede pek çok sektörde etkisini gösterdi. Nakliye işlemleri grev nedeniyle yapılamadığı için ülkede benzin, süpermarketlerde taze sebze ve süt ürünleri sıkıntısı baş gösterdi. 5 Fiat işletmesi de malzeme eksikliği nedeniyle üretime ara vermek zorunda kaldı, 17.000 işçi eve gönderildi. Şoförlerin otobanları bloke etmesiyle karayollarında ulaşım felç oldu.

İşsizlerin özel hayatına saldırı!

Hamburg Çalışma Ajansı'nın Hartz IV ile yaşamını sürdüren işsizleri hedef alarak hazırladığı ve uygulamaya koyduğu soru kataloğu tepkiyle karşılandı. Tek tip işsiz yaratmak ve işsizlerde sürekli olarak kontrol edildikleri hissini uyandırmak amacıyla oluşturulduğu söylenen katalogta bulunan sorular yanıtladığı takdirde, işsizlerin iş bulmaları noktasında hiçbir katkısı olmayacak özel yaşamlarına ilişkin bütün ayrıntılar devletin eline geçecek.

Katalogta bulunan kimi sorular şöyle; "egzotik yemekler sever misiniz?", "hangi tür film den hoşlanırsınız?", "şiddet içerikli filmler ne anlam ifade ediyor?", "fal, büyü, maskot gibi batıl şeylerin insanın şansını etkileyebileceğini düşünüyor musunuz?", "Din sizce rahatlatıcı mı?", "Cinsel tercihiniz nedir?" vb...

Soru kataloğuna Sol Parti, SPD, FDP sert eleştiriler yönelirken, Hamburg Ekonomi ve Çalışma Dairesi sorularını savundu. Hamburg Ekonomi Bakanı, işsizlere daha iyi hizmet getirmek için böyle bir yola başvurduklarını iddia etti. Muhafızlar ise işsizlerin onursuzlaştırılmak istendiğini vurguluyorlar ve bu uygulamanın devletin genel olarak bütün toplumu kontrol altında tutma eğiliminin bir uzantısı olduğunu belirtiyorlar.

56 göçmenin cesedi bulundu!

Yemen'in Güney sahilinde 56 göçmenin cesedi bulundu. Yemen haber ajansı SABA, dalgaların sahile sürüklediği cesetlerin çoğunun Etiyopyalı ve Somalili göçmenlere ait olduğunu açıkladı. 148 mültecinin bindiği gemi iki gece önce Yemen açıklarında alabora olarak suya gömülmüştü.

Bu olayla birlikte, son iki ayda "katledilen" göçmen sayısı yüzleri aştı. Aralık ayının başında yine Yemen açıklarında 30 ölü, 69 kayıp, 22 Kasım'da yine Yemen açıklarında 64 ölü, daha geçtiğimiz haftalarda Türkiye'de 32 ölü... Bu liste böylece uzayıp gidiyor!

Yaşadıkları yerde "yaşayamadıkları" için yolculuğa çıkanlar, başlarını sokacak bir ev ve karınlarını doyuracak bir ekmek arayışında olanlar suda boğularak can veriyorlar.

"11 Eylül'ün faili ABD'dir!"

İtalya eski Cumhurbaşkanı Cossiga, 11 Eylül'de düzenlenen saldırıların CIA ve MOSSAD tarafından gerçekleştirildiğini, bunun bütün küresel istihbarat örgütlerince bilindiğini, saldırının Irak ve Afganistan işgaline zemin yaratabilmek için planlandığını ifade etti.

Cossiga 11 Eylül'le ilgili ilk şüphelerini 2001'de araştırmacı Webster Tarpley'e açıklamış ve şunları söylemişti: "Saldırılar arkasındaki akıl son derece

sofistike olmalı. Sadece fanatik kamikazeler devşirecek kadar değil, aynı zamanda yüksek uzmanlık düzeyinde personele sahip olacak kadar büyük imkanları da olmalı. Bir tek şey ekleyeyim: Bu saldırılar radar sistemine ve uçuş güvenlik elemanları arasına sızılmadan gerçekleştirilemez."

Kızılderililer artık ABD'li değil!

Amerika Kıtası'ndaki Kızılderili Lakota kabilesi (Siyular) 150 yıl önce atalarının ABD ile imzaladıkları anlaşmaları feshettiklerini açıkladı. Oturan Boğa, Çılgın At gibi büyük kabile şeflerinin mensup olduğu Lakota kabilesinin temsilcisi Russel Means, Washington'da düzenlediği basın toplantısında, "Biz artık ABD vatandaşı değiliz. Ve bizim toprağımızın yer aldığı 5 eyalette yaşamak isteyenler bize katılmakta özgürler." dedi. Means, ABD vatandaşlığından çıkmaları halinde kendi topraklarında yaşayanlara pasaport vereceklerini söyledi.

Lakota kabilesi yetkililerinden oluşan bir heyet, 150 yıl önceki anlaşmalarının "değersiz bir kağıt parçasındaki değersiz sözler olduğu"nu, bu anlaşmaların defalarca ABD tarafından çiğnendiğini dile getirdi.

ABD'nin modern köleleri...

"Özgürlükler ülkesi" ABD'de göçmen işçilerin yaşam koşulları ve karşı karşıya kaldıkları uygulamalar çağımızın modern kölelik gerçeğini bütün çıplaklığı ile gözler önüne seriyor. ABD'li dolar milyoneri bir çiftin yaşadıkları malikanede 2 Endonezyalı kadını köle gibi çalıştırdıkları ve bu kadınlara adeta işkence yaptıklarının ortaya çıkması üzerine İngiltere'de çıkan *The Independent* gazetesi konuyla ilgili kapsamlı bir araştırma yayınladı.

Araştırma, ABD'nin Florida eyaletinde çalışan 3 tarım işçisinin yaşadıklarına ilişkin de çarpıcı veriler içeriyor. Söz konusu 3 işçi geceleri işverenleri tarafından karavanda tutuluyor ve kaçmamaları için bileklerinden zincirleniyorlar. Bir sene boyunca

inanılmaz bir işkence ile karşı karşıya kalan 3 tarım işçisinin kaçıp polise sığınması üzerine yapılan araştırmada, aynı çalışma alanında 11 işçinin daha zincirlerle tutulduğu görüldü.

ABD'de çalışan göçmen işçiler kayıtsız çalıştıkları için iş yasalarından faydalanamıyorlar. Sendika üyesi olma hakları yok. Haftalık 200 dolar civarında kazanıyorlar. Kaldıkları karavan, yedikleri yemek borca sayılarak 200 dolardan düşülüyor. Örneğin hortumla banyo yaptıklarında 5 dolar kesiliyor. Tedavi haklarından yararlanamıyorlar.

Çoğu Hispanik ve Meksikalı olan göçmen işçiler 16 kiloluk bir domates çuvalı başına 45 cent alıyorlar. Yani bir işçinin asgari ücret alabilmesi için 2.5 ton domates toplaması gerekiyor.

Beslan anneleri açlık grevinde!

1 Eylül 2004'te Beslan'da yaşanan bir okul baskınında 186'sı çocuk 331 kişi ölmüş ve yüzlerce kişi yaralanmıştı. Bunun üzerine bu baskında hayatını kaybedenlerin yakınları tarafından Beslan Anneleri Komitesi kuruldu. Talebi tarafsız bir yargılama sürecinin yürütülmesi olan bu komite, baskın sonucundaki ölümlerden de devleti sorumlu tutuyordu. 25 Eylül 2005 tarihinde Komite kapatıldı. Bunun üzerine "Beslan'ın Sesi Komitesi"ni kurarak yollarına devam ettiler. Komite tarafından danışıklı dövüş olarak adlandırılan düzmece bir dava ile Beslan'ın Sesi Komitesi de kapatıldı. Kapatma kararının açıklanmasının ardından Beslan'lı anneler mahkeme binasının önünde açlık grevine başladılar.

47 kişiye 521 yıl ceza!

İspanya'da ETA'nın 52 üyesinin yargılandığı dava sonuçlandı. 47 ETA üyesi toplamda 521 yıl hapis cezasına çarptırıldı. Yargılananlar arasında bulunan Batasuna Partisi üyesi ve eski Belediye Başkanı Jose Luis Elkoro 24 yıllı en fazla cezaya mahkum oldu. Hüküm giyen 47 ETA üyesinden 3'ünün nerede olduğu bilinmiyor.

Almanya'da yasa karşıtı yürüyüş!

Almanya'da "terörle mücadele" adı altında çıkartılan telekomünikasyon yasasının 129.A maddesinin 1 Ocak 2008'de yürürlüğe girmesini protesto etmek için Almanya'nın Hamburg kentinde bir protesto yürüyüşü yapıldı.

Anti-faşistler ve otonomcu gruplar tarafından düzenlenen yürüyüşe diğer kurumlar da katıldılar. Almanya'nın birçok kentinden katılım sağlandı. Miting toplanma yerinde çeşitli siyasi gruplar adına konuşmalar yapıldı. Mitingi örgütleyenler adına yapılan konuşmada şunlar söylendi:

"Bu yeni yasa ile bütün vatandaşların telefon konuşmaları ve bilgisayarları, SMS ve e-mailleri vs. bilgilerinin telekomünikasyon şirketleri tarafından 6 ay saklama yükümlülüğü getiriliyor. Böylece bilgiler polise, hakim ve savcılara verilmekte ve tüm vatandaşların en temel demokratik hakları hiçe sayılarak polis devletini oluşturmaya çalışmaktadırlar."

Kitle konuşmadan sonra yürümek istedi, fakat polis izin vermedi. Bunun üzerine kitle "polis defol" diye slogan atmaya başladı. Kitlenin kararlı tutumu karşısında polis yürüyüşe izin verdi. Yürüyüşün en önünde anti-faşistler "Anti -Terör Yasasına Hayır!" pankartıyla yer aldılar. Arkasında diğer gruplar yer alarak yürüyüşe başlandı. Yürüyüş boyunca kitlenin etrafı dört bir taraftan çevrilerek katılımlar

engellenmeye çalışıldı. Yürüyüş güzergahı boyunca birkaç kez yürüyüşün önü kesilerek engellenmek istendi. Fakat kitlenin kararlı tutumu karşısında başarılı olunmadı. Yol boyunca, çıkartılan yasanın iptal edilmesi, polis devleti uygulamalarına son verilmesi, anti-terör yasalarının iptal edilmesini talep eden sloganlar atılarak hükümet protesto edildi. Yürüyüş geç saatlere kadar devam etti. Dağılma sırasında yer yer gözaltılar yaşandı. Yürüyüşe 5 bin kişi katıldı.

Yürüyüşe ATIK, ADHK, AvEG-Kon ve BİR-KAR taraftarları olarak katılarak destek sunduk.

Hamburg/Bir-Kar

PKK / KCK yöneticilerine açık çağrı!

M. Can Yüce

Bu çağrının kısa vade içinde pratik bir anlamı ve sonucu olacak mı? Sanmıyorum! Ama öyle de olsa bu kritik aşamada Kürdistan ve devrimci mücadele açısından söylenmesi gereken doğru ve kaçınılmaz sözü söylemenin, yapılması gereken çağrılarının yapılması gerektiğini ve bunun devrimci sorumluluğun vazgeçilmez bir gereği olduğunu düşünüyorum.

Bu açık çağrının ilk plandaki muhatapları PKK / KCK yönetimi olmakla birlikte, gerçek muhatabının Kürdistan halkı ve devrimci dinamikleri olduğu çok açıktır!

Bu çağrı, yeniden düşünme, kendisini ve çizgisini gözden geçirme ve sonuçta yeni bir kararlaşma sürecini başlatma çağrısıdır!

Denilecek ki, “tam da dört bir taraftan kuşatılmışken, üzerimizde ölüm silahları vahşet kusarken, ölüm kalım savaşını yaşıyorken yeniden düşünme, tartışma ve yeniden kararlaşma yeri ve zamanı mı?”

Evet, tam da bu nedenlerden dolayı bugüne kadar izlenen çizgi ve politikaları gözden geçirme ve bunlardan radikal bir kopuşu gerçekleştirme, bunun cesaret ve kararlılığını gösterme zamanıdır! Rahat zamanlarda böyle bir cesaret ve radikal kararlar almanın tarihsel bir değeri olmaz! Ama bugün, Kürt halkının kaderi ve özgürlük hayali, özgür Kürdistan ideali bu noktada düğümlenmiştir! Ya halkın devrimci istemlerini içerecek devrimci bir program ve çizgiye yönelinecek; ya da mevcut devlete ve düzene kabul edilme çizgisinin iflasının altında soluksuz kalınacak! Bu ikisinin ortası bir yol kalmamıştır!

Bu katı ve yakıcı gerçeği görmek için çok üstün yeteneklere ve dehaya sahip olmak gerekmiyor. Bunun için az çok eleştirel bir bakış açısı, kendinden çıkarak yapılacak bir gözlem ve değerlendirme gücü yeterlidir!

Gelinen noktada yeniden düşünme ve karar sürecini başlatma zamanıdır!

Birazcık soğukkanlı düşünmek ve son yılların, hatta bütün bir 30 yıllık tarihin en genel çizgileriyle bir muhasebesini çıkarmak kaçınılmaz bir zorunluluk haline gelmedi mi? Bu yeniden düşünmek ve var olan çizgiyi aşmak, aslında bir çıkmazın kapılarını zorlayarak çıkış bulma ihtiyacından kaynaklanıyor. Daha gerilere savrulmak, dağılmak için değil, devrimci bir çıkış ve umudu gerçek haline getirmek içindir!

Biraz düşünün: 1999’dan bu yana, İmralı üzerinden benimsediğiniz ideolojik ve politik çizginin sizi ve halkı getirdiği yer nedir? Ne savunuyor ve ne istiyorsunuz?

Daha önceki belgeler bir yana politik programınızın, bunun üzerinden şekillendiği ideolojik anlayışın somutlaştığı belge, 1 Aralık 2007 tarihli 7 Maddelik Çözüm Deklarasyonu’dur! Bu belgenin özü ve ruhu, “Türkiye ulusu”, “dil ve kültürel haklar”, “alt kimlik” gibi kavramlar altında gizlenen devlete ve sömürgeci düzene kabul edilme isteği, çağrısı değilse nedir? Bu belgenin başka bir ifadeyle anlamı, “Onurlu teslimiyet ve onun şartı”dan başka nedir?

Peki, buna karşı verilen karşılık, ölüm ve onursuz teslimiyet (Pişmanlık-Eve Dönüş Yasası) politikası ve hareketinden başka bir şey mi?

“Dayatılan ölüm ve onursuz teslimiyet politika ve hareketine karşı ölümüne direniriz!” Pratik yanıtınız bu... Evet, ama bu, bir uzun soluklu stratejiye, uzun soluklu strateji de Kürt halkının temel çıkarlarını,

hedeflerini, dostlarını ve düşmanlarını, temel mücadele dinamiklerini en net, açık ve yalın bir biçimde ifade eden bir programa dayanmıyorsa “ölümüne direnişin” belli ölçülerde ahlaki anlamından başka bir anlamı olabilir mi?

“Barış” dileniyorsunuz! Ama imha, tecrit ve aşağılama politikası dışında bir yaklaşım gördünüz mü?

1 Aralık 2007 tarihli 7 Maddelik Çözüm Deklarasyonu’nu yayınladınız. Bu, daha önce defalarca ilan ettiğiniz “yol haritalarından” sonuncusu... Bunun karşılığında aldığınız yanıt, geniş kapsamlı bir ittifaka dayanan saldırılar, bombardımanlar ve bastırma hareketlerinden başkası oldu mu?

İşte kabul edilmek için kapısını çaldığınız devlet ve düzen bu... Peki, Kürdistan sorununu, Kürt halkının en temel yaşamsal istemlerini bu devlete ve düzene sığdıranın olanağı var mı? Olmadığını öğrenmek ve kavramak için daha başka nelerin olmasını bekliyorsunuz?

Halkın diliyle söyleyecek olursak: Dilenseniz de, yalvarsanız da, bütün temel taleplerinizden vazgeçseniz de, “adamlar” sizi kabul etmiyor! Tersine, size her defasında ölüm dayatıyorlar! Bu, “En iyi Kürt, ölü Kürt’tür” ilkesinin somut bir uygulanmasıdır!

Dolayısıyla düzene kabul edilme ve barış dilenciliği çizgisi iflas etmiştir! İflasta ısrar ise tükenişte ısrardır! Kürdistan halkı ve dinamikleri içinde devam eden çözülme ve dağılmayı derinleştirmek ve sonuna kadar götürmek anlamsızlıktır!

Kürdistan düşmanları nezdinde, tecrit ve imha operasyonlarına muhatap olmak, Kürt halkı içinde ise moralsizlik, kafa karışıklığı, çözülme, ufuksuzluk, oluşan bilinç ve ruhsal boşluk, işte izlenen devlete ve düzene kabul edilme, başka bir deyişle “barış dilenciliği” politikasının sonuçları...

Kısacası, düşman her açıdan düşmanlığını yapıyor. Bunda şaşılacak bir yan yok...

Ya siz? İmralı iradesini ve çizgisini sürdürmeye, yani 7 Maddelik Çözüm Deklarasyonu’nda ifadesini bulan düzene kabul edilme çizgisinde ısrara devam edecek misiniz? Bunun sonucu bellidir...

Ama bunun dışında başka bir yol daha var. PKK’nin kuruluş yıllarındaki devrimci ruhuna yönelmek, emekçi, yoksul Kürt halkının devrimci çıkarlarını programlaştıracak yeni bir düşünme ve kararlaşma sürecini başlatmak... Bu, yeni bir ruh ve yeni bir dinamizm ve mücadele heyecanını getirecektir. “Onurlu teslimiyet”, yani 7 Maddelik Çözüm Deklarasyonu ise tecrit, daralma, çözülme ve yok oluş sürecini derinleştirmekten başka bir sonuç doğurmayacaktır!..

Devrimci bir çizgiye yöneliş, ancak parti ve halk içinde gerçek anlamda devrimci demokrasinin, demokratik tartışma ortamı ve kültürünün geliştirilmesiyle mümkündür! Bu, tabulara, mitlere, kültürlere kafa tutmak, dinsel ayinlere son vermek anlamına geliyor! Bu yapılmadan devrimci çizgiye yönelmenin olanağı yoktur! Demokratik tartışma ve kültürün gelişmesi, hiç kuşkusuz, köklü bir eleştiri ve muhasebe çalışmasına bağlıdır. Bunun kolay ve bugünden yarına olamayacağını biliyoruz, ama öyle de olsa bunun dışında başka bir seçenek de kalmamıştır. Daha da kötüsü, yaratılan örgütsel ve iktidar sisteminin demokratik tartışma, kendisiyle hesaplaşma olanaklarını tüketmesi ve mekanizmalarının oluşmasını önlemesidir! Anti-demokratizm ve tek kişi kültüne dayalı iktidar sistemi, iç gelişme, iç dönüşüm, “iç devrim” mekanizmalarını tüketmesi, hem baş aşağı gidişin, hem de baş aşağı gidişin devamının temel nedeni olmaktadır. Ama umar ve dileriz ki, gelinen kritik koşullar, bastırma ve kuşatma koşulları uyarıcı, “hatalardan ders çıkarıcı” bir sürecin başlamasına vesile olsun!

Yeniden çağırıyoruz: Kürt halkının devrimci değerleri ve direniş potansiyellerine karşı varsa bir sorumluluğunuz, çok yönlü bir tartışma ve kendini aşma ve yeniden kararlaşma sürecini başlatın! Halkımızın devrimci gücünü ve enerjisini doğru ve temel çıkarlarına yönelik olarak harekete geçirdiğinizde ve düşmanları karşısında devrimci program temelinde direniş sürdürdüğünüzde anlamlı bir rol oynayabilirsiniz, yoksa tarihin ve halkımızın hakkınızdaki hükmü mahkûmiyetten başkası olmayacaktır!

18 Aralık 2007

Annapolis, Kürdistan ve Ortadoğu

Abu Şehmuz Demir

Bugüne kadar Ortadoğu ve Filistin sorununa yönelik birçok zirve ve konferanslar yapıldı. Tüm bu konferansların her zaman tek bir amacı olmuştur. O da, bölgenin kangrenleşen sorunlarının çözümü yerine, bu sorunları daha da derinleştiren ABD ve müttefiklerinin coğrafya üzerinde geliştirdikleri böl-parçala stratejisinin daralan yönlerine yeni taktikler ile bir nefes aldırılmasıdır. Çeşitli “çözüm” ya da “çözümler” adı altında ABD öncülüğünde yarım asırdır yapılan konferans ve zirveler, bölgenin mazlum ve mağdur halklarına yönelik vahşi uygulamaların hayata geçirilmesine hizmet etmiştir.

Geriye dönüp bir göz attığımızda, Ortadoğu'nun mazlum ve mağdur halklarında olan Kürtler ve Filistinliler'e yönelik olarak, yüzyıla yakın bir süredir, bölge ve uluslararası düzenek çerçevesinde entrika üzerine entrika çevrilmektedir. Öyle ki, 20. yüzyıldan 21. yüzyıla devredilen ulusal sorunları çözülmemiş ender halklardan ikisidir Kürt ve Filistin halkları. Bu iki sorun bölgenin kanayan yarısı olarak halen çözümünü bekliyor. Ancak günümüzün barbarlarının önünde böyle bir çözüm anlayışı bulunmuyor. Geçen yüzyılda olduğu gibi bu yüzyılda da, Siyonizmi kendisine rehber edinen İsrail, Filistin halkını “uygar dünya”nın gözleri önünde evire çevire dövmeyi sürdürüyor.

Aynı anlayışın değişik bir biçimine sahip olan, Kürtler'i egemenliği altında tutan bölgenin gerici devletlerinden Türk devleti, şovenizm histerisini tırmandırarak Kürtler'e yönelik sindirme, korkutma, tehdit ve zulüm politikalarını sürdürmede ısrar ediyor. Uluslararası emperyalist merkezlerin desteğini arkasına alarak, rastgele köyleri bombalayarak, Kürt halkına yönelik zulüm estiriyor. Tarihten bu yana süregelen zulüm hiç kimseye bir şey kazandırmadığı gibi, zulümden gıdasını alan günümüzün barbarlarına da hiçbir şey kazandırmayacak.

İsrail ve Türkiye bölge toprakları üzerinde, kuralsız ve kaidesiz saldırıları temel politikaları haline getirmiş bulunuyor. Birisinin Doğu Arap ile Batı Arap arasında yer alan Filistin topraklarında, diğerinin ise Mezopotamya topraklarının kadim halklarından olan Kürtler'e yönelik zulmü devam ediyor. Ancak zulüm ne kadar yol alırsa alsın, mağdur olan her iki halk da kendi geleceği ve onurlu dünya toplumuna katılmak için direncini koruyarak, barbarlara karşı sebatla karşı durmayı sürdüreceklerdir. Zira, Filistin ve Kürt halkını egemenlikleri altında tutan devletlerin zor ve şiddet politikaları, her iki halkın hiçbir sorununu çözmediği gibi, bu inkar ve imha politikaları, sorunları kangrenleştirmektedir.

Bölgenin köklü sorunlarına bir de ABD ve müttefiklerinin Şatt ü-Arap boylarındaki Irak topraklarında estirdiği işgal ve zulüm eklendiğinde, bölge halkı koyu bir zulüm altında tutulmaya çalışılıyor. Ortadoğu coğrafyasında Irak'ta, Filistin'de, Kürdistan'da ve Lübnan'da orman yangınları devam ediyor. Yangının sönmeye de yakın dönemde olanaklı görünmüyor. Tersine, bölgeyi yangın tarlalarına çeviren bu stratejinin sahipleri, bölgenin diğer sahalarında yangınların tutuşturulması için ittifak zeminlerini sağlama almaya çalışıyorlar. Bu amaç doğrultusunda Araplara aktarılan cüzi silahların yanı sıra, İsrail tüm bölgeyi vurabilecek askeri teçhizat ile donatılıyor. Bu, ABD'nin bölge üzerinde egemenliğinin pekiştirilmesi ve çıkarlarının korunması içindir.

ABD, müttefikleri ve İsrail, şu an önlerinde en büyük engel olarak gördükleri İran'ın bölgedeki etkinliğinin kırılması için, bölgede ve dünyada havuç ve sopa siyasetini sürdürüyorlar. Bu çerçevede ABD

Savunma Bakanı Robert Gates ve Hariciye Bakanı Condoleezza Rice sık sık bölgeye gelerek, Ortadoğu'da İsrail'in bekasını korumanın yanı sıra, ABD'nin bölge üzerinde etkinliğini artırmaya çalışıyorlar. Bölgeye düzenledikleri bu mekik diplomasisi ekseninde, Lübnan, Filistin ve Irak'ta bir dizi kaos politikalarını hayata geçirmeye çalışarak, bölgedeki kritik fay hatlarının ibreleriyle oynuyorlar.

Lübnan üzerinde sürdürdükleri siyasal kriz senaryoları nedeniyle, bu ülke 9. kez Cumhurbaşkanını seçmek için bir araya geldiği halde seçemedi ve diken üstündeki kriz devam ediyor. Bu sürecin nasıl sonuçlanacağı da henüz belirsiz.

Öte yandan bu güçler Irak'ta işgalin kalıcılığı için, mezhep çatışmalarını körükleyerek, böylece Irak'taki istikrarsızlığı sürdürerek bölgede yerleşik bir konum edinmeye çalışıyorlar. Yine, bir yılı aşkın bir süredir Filistin'de, El-Fetih ile Hamas arasındaki uçurumun derinleşmesi için, Filistinli gruplar arası çatışmaları tahrik ederek, güçten düşürülmüş ya da güdükleştirilmiş bir Filistin yaratmak için süreci körüklüyorlar.

Bir sabah uyandıığımızda, örneğin 2008'de, başkenti Kudüs olan Kenanlar diyarında bir Filistin devletinin kurulduğunu veya ilan edildiğini duyduğunuzu düşünün! Sözde bu sorunun halledilmesi için onlarca devlet ve sivil örgüt temsilcileri Annapolis'e uçtular. Gerçekte ise ABD ve İsrail dünyayı aldatarak, bu sorunun çözümüne yönelik yanıt aramak yerine, bölge üzerinde hayata geçirmek istedikleri yayılcı stratejilerine yol yordam aradılar. 28 Kasım 2007'de ABD'nin Annapolis şehrinde yapılan Filistin-İsrail zirvesi, Filistin halkına Araf'da (cennetle ile cehennem arası) bir yaşamı dayattığı gibi, İsrail ve müttefiklerinin bölgede hayata geçirmek istedikleri stratejik hedefleri çerçevesinde yeni imkanların zeminlerinin örülmeye çalışılmasına tanıklık etti.

1990'lardan bugüne çeşitli adlar altında yapılan Filistin-İsrail eksenli Madrid, Oslo, Camp David, Taba, River vb. tüm zirveler, Filistin halkını oyalamaya hizmet etti ve bölgeye yeni bir düzeni dayatmaktan başka bir şey getirmedi. Tüm diğer zirve dönemlerinde olduğu gibi, Annapolis ve Paris zirveleri esnasında da İsrail, Filistin topraklarına yönelik saldırılarını sürdürerek Filistinlileri öldürmeye devam ediyordu. Zirvede İsrail'in bu zulmüne yönelik hiçbir karar çıkmadığı gibi, adete İsrail'in Gazze'de estirdiği devlet terörüne göz kırplıyordu. Çünkü katılımcı güçler sorunun çözümü için değil, bölgedeki mevcudiyetten gıdasını almak için bir araya gelmişlerdi. Bunlardan Türkiye ise, bu zirvede, Kürt halkına yönelik saldırı ve imha vizesini alarak, içte sindirme politikasının yanı sıra, sınır ötesi saldırı hareketinin onayını aldı. Saldırı hareketine izin veren ABD ve müttefikleri Kürtler'e havuç sopa siyasetini göstererek, “ben olmadan varlığın söz konusu” olamaz sinyali verdiler.

Toparlarsak, İsrail, Filistin topraklarındaki işgal

alanlarını genişlettiği gibi, Filistin coğrafyasının ötesinde bir yayılcılık emelini sürdürüyor. Balfour'dan bu yana, diğer zirvelerde olduğu gibi, Annapolis'te yapılan ve sonrası yapılacak olan zirveler, bölge halklarına yeni açılımları dayatacağı gibi, bölgedeki süreci çeşitli yönlerden kısırtarak tetikleyecektir.

ABD'de yapılan zirveye 50'ye yakın ülkenin yanı sıra birçok uluslararası kurum ve kuruluşun çağrılması ve sorunun asıl muhataplarından biri olan Hamas'ın çağrılmaması, sorunun çözümü değil çözümsüzlüğüdür. Birinci Dünya Savaşı döneminde Balfour Deklarasyonu ile bölgenin kalbine bir hançer gibi yerleştirilen yapay İsrail devleti ile ABD bölgeye yeni bir girdap sürecini dayatma hesapları içerisinde olup, bölgedeki “ayrık otları”ni gerekçe göstererek, yeni bir mizansen sergilemeye çalışmaktadırlar. Her iki devletin de hedefinde özgür bir Filistin devleti olmadığı gibi, bölgeye yönelik böl ve parçala stratejisi devam etmektedir. Bölgedeki gerici devletler de buna mendil açmaktadır.

Kısaca özetlersek, Irak savaşı bir yana, özellikle geçen yıl İsrail'in Lübnan'a yönelik savaştan boynu eğik çıkmasından bu yana, bölgeye dayatılan iki kutuplu planın derinleştirilmesi için süreç hızlandırılmaya çalışılıyor. Ortadoğu'da bugün İran eksenli gelişen ret cephesinin önünün alınması için, ABD ve müttefiklerinin Ortadoğu siyaseti, her gün bir şekil alarak çok yönlü devam ediyor. Arap yarımadasını İran'a karşı bir bloğa dönüştürmek için, bu halkın bir parçası olan Suriye'yi koparma çabaları uluslararası alanda sürüyor. Kısacası, ABD ve müttefikleri tarafından bölgeye dayatılan ve sürece yayılan stratejilerin merdiven başları kan ve barut kokuyor.

18 Aralık '07

Mücadele Postası

Düsseldorf'ta militan ve kitlesel yürüyüş... **Onbinler halkların kardeşliği için buluştu!**

Türkiye'de olduğu gibi Avrupa'da da Kürt kurumları tarafından bir süre yürütülen "Edi Bese" kampanyası çerçevesinde, 15 Aralık 2007 tarihinde, organizasyonunu, Almanya Kürt Dernekleri Federasyonu (Yek-Kom)'un yaptığı kitlesel bir yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüşe, ezici çoğunluğu gençlerden ve kadınlardan oluşan yaklaşık 50 bin kişi katıldı.

İki koldan başlayan yürüyüşe büyük bir öfke, coşku ve militanlık hakimdi. Yürüyüşün en önünde "Edi Bese!" pankartı vardı. Bunun yanı sıra "Savaşa son, barış istiyoruz!" pankartı ve çok sayıda PKK'nin eski bayrağı, konfederalizm bayrakları ve Öcalan posterleri taşındı. Yürüyüşte sermaye devletine karşı öfke dolu sloganlar haykırıldı.

Uzun bir güzergahtan geçildikten sonra, miting için sahilde belirlenen geniş alana gelindi. Hiç susmayan sloganları, sarı-kırmızı-yeşil renkleri ve davul-zurna eşliğindeki coşkulu halaylarıyla bir bayram yerini andıran miting, Koma Berxadan'ın Kürt ulusal marşını seslendirmesiyle başladı. Ardından Yek-Kom başkanı Mehmet Demir, Türkiye'de ve Avrupa'da Kürtler üzerindeki baskıları teşhir eden bir konuşma yaptı. Ardından, DTP eşbaşkanı Nurettin Demirtaş, kendilerine ve Kürt halkına yönelik faşizan baskıları teşhir etti. Haklı bir davayı savunduklarını ve hiçbir tehtidin kendilerini yıldırılmayacağını belirten Demirtaş, "17 Aralık'ta başım dik olarak Türkiye'ye dönüyorum" diyerek konuşmasını bitirdi. Miting, Koma Berxadan'ın söylediği coşkulu Kürtçe parçalar eşliğinde çekilen halaylarla sona erdi.

Komünistler olarak yürüyüşe TKİP imzalı, üzerinde "Faşizme, şovenizme ve ırkçılığa karşı; işçilerin birliği, halkların kardeşliği!" sloganı yazılı pankartla katıldık. Yürüyüş sırasında, Bir-Kar'ın Kürt sorununa yönelik olarak çıkardığı bültenlerin yaygın olarak dağıtıldığı gözlemlendi.

Düsseldorf'tan TKİP taraftarları

Yürüyüş dergisine kapatma cezası!

Bağımsızlık, Demokrasi ve Sosyalizm için
Yürüyüş dergisinin 135. sayısına satış ve dağıtım yasağı getirildi. Aynı zamanda Yürüyüş dergisine bir ay kapatma cezası verildi. Yürüyüş dergisi tarafından yapılan yazılı açıklama ile kapatma ve toplatma kararı protesto edildi.

Yürüyüş dergisinin kapatılması, devrimci basına yönelik saldırının son örneğidir. Yükselen faşist baskı ve terör devrimci basını da hedeflemektedir. Gazeteler kapatılmakta, toplatılmakta, çalışanları gözaltına alınmakta, tutuklanmakta ve sokak ortasında vurulmaktadır.

Son süreçte *Gündem*, ardından *Kızıl Bayrak* ve son olarak *Yürüyüş* gazetesinin kapatılması ve sözkonusu sayıların toplatılması, baskı ve terör rejimini daha da tahkim etme hedefinin bir parçasıdır. Ancak hiçbir güç devrimci basının sermayenin kirliliğini ve kanlı yüzünü teşhir etmesini engelleyemeyecektir.

Devrimci basın susturulamaz!

Kızıl Bayrak

Almanya'da saldırılar tırmanıyor!

Alman işçi sınıfına yönelik saldırılar aralıksız sürüyor. Kapitalist tekellerin saldırısı toplumun tüm kesimlerini kapsasada da, asıl saldırı ağır sanayi işçilerini hedeflemiş bulunuyor. Kısmen bazı haklara sahip olan otomobil sektörü bunlardan biridir. En modern makinaların, robotların kullanıldığı bu sektör kısmen mücadeleci bir geleneğe de sahip. Tekeller bunu bildikleri için çok bilinçli bir şekilde bu sektöre yönelmiş bulunuyorlar. Bu sektörde kıyasıya bir rekabet var. MLPD Genel Başkanı Stefan Engel, kendisiyle 14 Aralık tarihinde yapılan bir röportajda bu sektördeki gelişmelerle ilgili ilginç örnekler veriliyor:

"Opel Avrupa Şefi Forster, işçilerden her arabanın üretimi için harcanan 27 saatin 15 saate düşürülmesini istiyor. VW Şefi Wiederking ise

(senelik kazancı 54 milyon Euro) işçilerden rekabette Toyota'yu geride bırakarak dünya piyasasında en öne geçmelerini istiyor."

Tüm bunların işçiler için daha fazla sömürü, daha fazla mesai, daha fazla düşük ücret olduğu tartışılmazdır. Bir de buna işten çıkarmaya eklemeliyiz. BMW 22 Aralık günü Frankfurt Rundschau'da 8 bin işçiyi sokağa atarak bu rekabette yer almak istediğini beyan etmiş bulunuyor.

Sınıf bilinçli işçiler bu rekabetin keskinleşeceği, bunun faturasının kendilerine ve toplumun diğer kesimlerin sırtına yükleneceğini akıldan çıkarmamalıdır. Bunun için örgütlenmek ve mücadele etmekten başka bir seçenek yoktur.

Frankfurt'tan bir işçi

Gazi Mahallesi'nde Şovenizme Karşı Platform Girişimi

Gazi Mahallesi'nde Kürt halkına yönelik saldırılara ve emekçilere pompalanan şovenizme, ilerici demokrat, yurtsever, devrimci kurum ve kişiler üzerindeki baskılara ve polis devleti uygulamalarına karşı **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Mücadele Birliği Platformu, Partizan ve DTP Gazi Mh Temsilciliği** olarak geniş bir platform oluşturmayı hedefliyoruz. Yereldeki tüm ilerici kurum ve kişileri de sürecin örgütlenmesinde birer özne olarak harekete geçirecek araçların kullanımına dayalı bir çalışma yürüteceğiz.

Bu çerçevede kurum ve kişilerle görüşmeler

gerçekleştiriliyor. Bu arada mahalle halkına seslenen bir bildiri çıkartıldı ve dağıtımını gerçekleştirildi. Mahalleye yine aynı gündeme ilişkin yaygın ozalit-afiş çalışması yapıldı. Son olarak platform tartışmalarına ESP ve DHP de dahil oldu. Önümüzdeki sürece ilişkin çalışmayı daha geniş kesimlere yayma ve eylemli bir tarzda örgütlemeye yönelik planlamalar yapıldı. Tüm ilerici kurum ve kişileri, tüm işçi ve emekçileri çalışmalara destek vermeye, bizzat katılımcısı olmaya çağırıyoruz.

Gazi Mahallesi/BDSP

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 **Kartal/İstanbul** (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA** Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

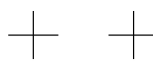
Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

**Emekçi Kadın Kurultayı
10 Şubat'ta toplanıyor!**

**Özgürlük
ve eşitlik
için**

BİR

ADIM

İLERİ!

Emekçi Kadın Komisyonları

